

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Ja quasi no se'n parlava, però la propaganda electoral del PP, afegida a la d'ASI i Sa Clau, ha fet que es revifi la polèmica. "Vos regalaré un diari en mallorquí", els dic als comerciants que visito. "Mallorquí o català", responen avui molts de comerciants. "Perquè si és català no vaig de res". Aquesta gent, manipulada pels partits espanyols, no sap que l'idioma oficial i propi d'aquesta comunitat

autònoma, és el català, segons l'Estatut d'Autonomia, elaborat pel PP en temps d'en Gabriel Canyelles, i que fins ara, ningú l'ha modificat, ni crec que el modifiquin.

* Encara que en tinguin ganes, donada l'onada d'espanyolisme que pupula per la nostra terra. Esgarrifa pensar que de cada dues persones que troban per Ciutat de Mallorca, una

hagi votat al PP, després de la campanya contra la llengua d'aquesta terra, de la seva posició a favor d'una guerra que ha ocasionat milers de morts, ferits i mutilats. Misèria, fam, set i altres desastres. Després de l'enfonsament del Prestige amb tot el mal que això causà a les costes gallegues, cantàbriques i basques. De la ridícula guerra del Peregil i sobretot, de les mentides referents a aquests temes, i de les mentides dites durant la campanya electoral.

* Tanmateix, no tot ha estat dolent en aquestes eleccions. Els llucmajorers estan ben contents perquè el PP te majoria absoluta i no haurà de menes-

ter en Rabasco per res malgrat que tengi dos regidors. Devers s'Arenal, els rabasquistes, que són molts, aniran cop piu des d'ara endavant.

* El caciquisme ha mostrat la seva cara més bruta en aquestes eleccions: Ha presentat na Caterina Cirer de Sencelles a la batlia de Ciutat. Na Caterina Cirer, una dona de casa pobre i en Jaume Mates, els oncles i el pare del qual hagueren de fugir cap a Itàlia l'any 36 perquè els feixistes no els fessin sa pell, són els homes de palla dels cacics de Mallorca i d'Eivissa, uns cacics que no mostren la cara, però que paguen per comandar. Ω

La llista «Migjorn» sobre llengua catalana

Un grup de persones a les quals ens uneix un amor pregon per la llengua catalana i un gran interès per la seva problemàtica actual hem obert a Yahoo la llista de distribució Migjorn, la qual va començar a funcionar el 18 d'agost de 2002. En la *Norma de funcionament intern* es diu: «La llista electrònica neix amb la voluntat de ser un espai d'intercanvi intel·lectual sobre qüestions que afecten la llengua catalana en tots els seus vessants, tant lingüístics, com literaris i sociolingüístics, per tal d'afavorir els lligams que existeixen entre tots els territoris de llengua catalana que s'estenen de Salses fins a Guardamar del Segura i de Fraga fins a Maó i l'Alguer, segons tots els mapes reconeguts per la romanística internacional. No s'hi admetrà cap qüestionant sobre la unitat lingüística d'aquests territoris ni sobre la denominació internacional ni científica que rep la llengua». L'objectiu principal de la llista és, doncs, defensar la unitat de la llengua catalana.

Migjorn s'adreça tant a professionals i estudiosos del català com a persones que estiguin compromeses en la tasca cívica de defensa i difusió de la nostra llengua i literatura.

D'ençà que es va obrir la llista en els darrers dies d'agost s'hi han enviat més de quatre mil missatges i el nombre de subscriptors ha superat els cent vuitanta. La temàtica, estil i enfocament dels missatges ve marcada, òbviament, pels diferents interessos dels seus membres. En aquest sentit, els col·listaires han volgut fins ara que Migjorn sigui alguna cosa més que una eina de correctors i traductors preocupats per trobar una solució urgent a problemes puntuals relacionats amb la seua tasca professional. Així, en la curta vida que té encara la nostra llista, aquell espai de debat que dèim s'ha convertit en discussió i contrast de dades i opinions sobre sociolingüística, normativa

i estandardització, lèxic i fraseologia, dialectologia, fonètica, morfosintaxi, història de la llengua, toponímia, etimologia i gramàtica històrica.

L'interès de les discussions d'una llista de correu, el nivell dels missatges, es deu tant a la preparació dels seus membres com a l'interès que tinguin per a aportar-hi dades i elements de debat. En aquest sentit, ens mostrem fins ara àmpliament satisfets: alguns membres hi han difós articles i comunicacions científiques i hi han aportat dades interessants sobre toponímia i llengua antiga; el contrast sobre dades dialectològiques i etimològiques és constant, s'ha aportat interessant informació gramatològica, s'han difós dades bibliogràfiques de difícil consulta, etc.

Les discussions estrictament lingüístiques han versat bàsicament sobre diferents aspectes de descripció lingüística i sobre la nostra normativa. Generalment, la motivació de molts d'aquests missatges era contrastar l'extensió dialectal de diferents fenòmens lingüístics, discutir-ne l'explicació lingüística o debatre'n la viabilitat normativa. Pel que fa a la fonètica, s'han tractat temes com l'origen i extensió del betacisme, la pronúncia dels fonemes palatals africats i fricatsius en alguns parlars, l'extensió del ieisme no etimològic, l'apitxament, etc. En morfosintaxi s'han debatut, entre altres, temes com ara l'origen, distribució dialectal i solucions normatives dels increments incoatius, els plurals *-scs*, *-sts*, la concordança del participi amb els pronoms febles objectius, els pronoms en i hi en valencià, la vigència de l'estructura *en+infinitiu*, les preposicions *per* i *per a*, etc. Una dels motius més freqüents de consulta és el lèxic i la fraseologia dialectal: Migjorn té la sort de comptar amb experts i profunds coneixedors de la llengua popular

procedents de gairebé totes les zones del domini lingüístic, la qual cosa converteix la llista en una potent eina per a conèixer les formes dialectals vives o en perill d'extinció.

La motivació dels escrits lingüístics ha estat bàsicament la curiositat o el suport a estudis que els col·listaires estan elaborant. Aquest interès de recerca s'ha complementat perfectament amb les qüestions que demanaven una solució puntual a algun dubte de normativa, d'adaptació d'estrangerismes...

En l'àmbit sociolingüístic, cal destacar que gairebé diàriament es pot rebre un resum de les principals notícies o articles d'opinió apareguts en la premsa i relacionats amb la nostra llengua i literatura, la qual cosa facilita que els subscriptors puguin estar al dia en tot tipus de notícies referents a la llengua i cultura catalana. Els temes sociolingüístics s'han centrat sobretot en el model de la llengua a l'escola a les Illes, en el nord del País Valencià i en el sud del Principat, la llengua dels mitjans de comunicació, la situació sociolingüística del sud del País Valencià o les Illes, etc. Un dels que s'han debatut amb més interès ha estat l'avl i la qüestió de l'estàndard i la problemàtica que implica l'acceptació d'un estàndard valencià amb característiques morfològiques, sintàctiques i semàntiques genuïnes que l'acosta al valencià popular, però que presenta certes diferències amb l'estàndard emprat al Principat i les Illes. S'han discutit els avantatges i els inconvenients d'emprar aquest estàndard, i el debat, sempre assenyat, no ha estat exempt d'apassionament. S'ha parlat també sobre la situació sociolingüística a les Illes Balears, al sud del País Valencià...

Podríem dir que Migjorn, en aquests mesos de vida, s'ha convertit en un espai de qualitat obert al debat i intercanvi d'in-

formació sobre qualsevol tema relacionat amb la llengua catalana. Les noves tecnologies ens ofereixen la possibilitat d'entrar en contacte amb persones d'arreu del domini lingüístic interessades en la llengua i desitjoses d'establir uns lligams que d'altra manera hauria estat molt difícil que s'haguessin arribat a produir. Des del to distès al rigor intel·lectual, des del denominador comú de l'amor a la llengua catalana a la discrepància en les estratègies de normativització i/o estandardització, Migjorn serà allò que els actuals i futurs subscriptors desitgin que sigui.

La llista té un Consell Directiu format per un mínim de deu membres i un màxim de setze, renovable periòdicament a fi de no fer recaure en una sola persona la responsabilitat de prendre les decisions que es deriven del funcionament d'una llista en la qual intervenen moltes persones de procedència i opinions diverses. La llista és tancada, és a dir, els missatges que s'hi envien només poden ser llegits pels membres de la llista.

Qui estigui interessat a pertànyer a aquesta llista de distribució, ha d'enviar a l'adreça uji00824@uji.infomail.es les seves dades personals (nom i cognoms, adreça postal, adreça electrònica) i un breu currículum en el qual constin les seves dades acadèmiques i professionals.

El Consell Directiu de la llista Migjorn: Miquel Adrover (Campos), Santi Arbós (Fullella), Antoni Arca (l'Alguer), Josep Enric Escribano (Elx), Enric Gil (coordinador de la llista), Joan Carles Martí (Elx), Antoni Mas (Mallorca), Joan Mascarell (Roquetes), Maria del Carme Planells (Eivissa i Formentera), Amàlia Prat (Andorra), Josep Saborit (Borriana), Ramon Sangles (Barcelona), Eugeni S. Reig (València), Teodor Vidal (Perpinyà) i Carme Vilà (Torelló). Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

EL GOB DEMANA A MEDI AMBIENT EL TANCAMENT CAUTELAR D'UN VEDAT DE CAÇA DE BUNYOLA, PER ÚS IL·LEGAL DE VERÍ

S'hi va localitzar una milana enverinada i diverses esques amb verí

El passat dia 10 d'abril, membres del GOB localitzaren a una finca de Bunyola el cadàver d'una de les poques milanes que sobreviuen a Mallorca i que són objecte d'un programa de ràdio-seguiment, en el marc del programa de conservació de l'espècie que impulsa la Conselleria de Medi Ambient.

Cadàver de la milana.

Prop de la milana, agents de medi ambient de la Conselleria hi localitzaren també diverses esques enverinades. Les analítiques realitzades a un laboratori de toxicologia han confirmat que el verí utilitzat a les esques i també causant de la mort de la milana és l'aldicarb, el mateix que ja ha causat la mort de, com a mínim, 9 milanes els darrers 3 anys.

En aquests moments la fiscalia té oberta una investigació sobre el cas per presumpte delictes contra el medi ambient. Cas de trobar-se els culpables, podrien ésser condemnats a penes de presó, com ja hi ha precedents a les Illes Balears per altres casos d'enverinament.

Paral·lelament, però, el GOB ha demanat a la Conselleria de Medi Ambient el tancament cautelar del vedat de caça, tal i com disposa la llei de caça per a situacions en que existeixi una mala gestió del vedat. El GOB considera imprescindible suspendre cautelarment l'aprofitament cinegètic als vedats en que hi hagi prou evidències de l'ús il·legal de verí, ja que aquesta seria una mesura exemplar que probablement faria repensar-s'ho als delinqüents que col·loquen verí als seus vedats de caça per eliminar moixos i altres depredadors.

Esquer de peix enverinat devora una font.

**La lluita contra l'ús il·legal del verí, imprescindible per salvar la milana

Si no ho evitam, aquest animal tindrà el trist honor de ser la primera espècie de vertebrat extingit a Mallorca en el segle XXI. L'elevada mortalitat no natural detectada amb el seguiment d'aquests exemplars explica la tendència regressiva observada en aquesta espècie al llarg dels darrers anys. Recordem que la població reproductora de milana a Mallorca està formada enguany només per unes 9 parelles.

La milana arriba a l'edat adulta i comença a criar normalment als 3 anys.

Dels 8 exemplars nascuts l'any 2000 i que enguany arribarien a la seva edat adulta, només en resta un de viu. Els altres 7 moriren enverinats. Si es manté aquesta insuficient incorporació de joves a la població adulta, la milana a Mallorca té els dies comptats.

Per això el GOB reclama de la Conselleria de Medi Ambient, com a responsable de la conservació de la diversitat biològica de les Illes Balears, un impuls sufi-

cient a les següents mesures:

- Investigació dels casos d'enverinament detectats, a fi d'identificar els responsables i possibilitar el seu processament i condemna. A més dels enverinaments que afecten espècies silvestres, cal investigar també els múltiples casos d'enverinament d'animals domèstics que se detecten cada any a les clíniques veterinàries.
- Intensificació de la vigilància, especialment en aquelles zones on s'han detectat morts per enverinament. L'ús il·legal de verí és una pràctica delictiva, i com a tal ha de ser perseguida per les autoritats.
- Control estricte de la distribució, venda i ús de determinats plaguicides d'alta toxicitat usats freqüentment com a verins. Els venedors d'aquests productes tenen l'obligació de mantenir al dia un llibre de registre on constin les partides venudes i el nom del comprador; d'aquesta forma se facilitaria la identificació dels responsables d'enverinaments. Cal treballar de forma coordinada amb la resta de comunitats autònomes, ja que l'ús il·legal de verí és un problema generalitzat, i sembla que el verí utilitzat a Mallorca podria arribar de fora.
- Aplicació de mesures cautelars a vedats de caça on s'utilitzi verí, com la prohibició temporal de la caça. Aquesta mesura s'aplica ja a altres comunitats autònomes, com Castella-La Manxa, on els propietaris són responsables de vetllar per què a les seves finques no se col·loqui verí.
- Control de moixos assilvestrats. L'ús il·legal del verí al medi natural té fonamentalment per objecte eliminar els predadors que poden menjar-se espècies cinegètiques (bàsicament conills i perdius) o animals de granja (gallines, etc.). Cal controlar les poblacions de moixos per evitar els seus danys i que algunes persones recorrin al verí per eliminar-los. En aquest aspecte cal implicar també als ajuntaments, responsables de l'abundància de moixos vagabunds a moltes urbanitzacions. Ω

Tenim imatges disponibles a l'adreça:

<http://www.gobmallorca.com/premsa/milanabunyola.htm>

La crisi política i institucional és una evidència

Quan Europa està en plena desintegració, la Unió Europea, amb les seves polítiques contraries al desenvolupament, a la sobirania dels pobles del continent, apareix cada dia amb més claredat com instrument planificador el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial, de la política especulativa d'ajustament, reconversió i privatització. El món enter, els seus recursos i les seves gents estan essent posats al servei dels interessos de banquers especuladors els quals, per realitzar els seus beneficis destrueixen les bases d'existència d'un país rera l'altre.

Els treballadors i pobles del món s'oposen a aquests plans de misèria i recolonització, de destrucció econòmica i regressió social amb totes les seves for-

ces.

De Mèxic a Rússia, passant pel conjunt del continent africà, la fam s'estén com una plaga que segueix a la guerra, i els règims i governs convertits en sucursals dels Fons Monetari Internacional iugulen la llibertat i qüestionen la independència de les organitzacions obreres i populars, i estenen la repressió política contra qualsevol índex de dissidència.

Durant anys, el règim regnant a l'Estat espanyol ha venut dins i fora de les nostres fronteres la idea del canvi sense traumes de la dictadura a la democràcia, però ningú diria que en lo polític, en lo social, en lo econòmic... vivim en democràcia.

El regne de la especulació ("on més diner se podia guanyar amb menys temps") ha resultat també el regne de la

corrupció, de la mentida i de la ruïna... I de tot això resulta una situació caòtica, que expressa la incompatibilitat manifesta entre franquisme coronat i classe obrera organitzada. Entre franquisme i drets dels pobles a viure en llibertat com a pobles sobirans.

Quan el règim queda al descobert, n'hi ha que invoquen l'article 26 de la Constitució per afirmar el paper d'àrbitre del monarca per damunt de totes les institucions representatives. I és que la crisi actual evidencia fins a la sacietat que en aquest règim estranyament denominat monarquia parlamentària, el parlament, els parlaments, només són la tapadora de les institucions antidemocràtiques que detenen el poder i el govern respon davant d'aquestes, no davant el parlament, que malgrat haver estat elegit opera com a cambra regia atorgada,

buida de poder. I els partits són apèndix de l'Estat i no organitzacions independents.

La plena sobirania de les Corts és una necessitat immediata per a la supervivència dels treballadors i pobles de l'Estat espanyol, i amb ella l'exercici de la sobirania en el seu àmbit per part de cada un d'aquests pobles, la unió lliure de pobles lliures i iguals. De manera que la aspiració històrica dels treballadors i pobles de l'Estat espanyol a la República se troba de manera cada vegada més

immediata darrera cada acció reivindicativa, de cada exigència democràtica. Ω

PERE FELIP I
BUADES

EL PACTE, DESPRÉS DEL 25M

La derrota del Pacte Progressista a Eivissa i de la COP a Formentera ha desencadenat el final del govern del Pacte de Progrés a les illes Balears. De la mateixa manera que la derrota del PP a Eivissa i Formentera del 99 va suposar l'ascensió al poder de l'esmentat pacte balearic, la seua victòria n'ha segellat el recanvi.

La primera reflexió que caldria fer al voltant d'això és que, des de Mallorca, s'hauria de prestar una mica més atenció a les coses que ocorren a Eivissa i Formentera, i, naturalment, a les que ocorren a Menorca, única de les illes que continuarà amb un govern d'esquerres al seu Consell insular. El Pacte de Progrés ha governat en clau mallorquina per a les coses que han funcionat, però també ho ha fet -malauradament- per a aquelles que no han funcionat en absolut. No s'ha posat mai dins un mateix paquet Els Verds d'Eivissa i els de Mallorca, quan estava claríssim que les juguesques eivissenques podien liquidar no només la conselleria de na Margalida Rosselló, sinó la presència progressista al capdavant del govern de les Balears. Per això, quan va passar el que va passar a Eivissa, ningú no va moure fitxa a Mallorca, no

fos que es perdés algun equilibri indispensable. Potser no hi havia consciència, dins el govern Antich, que la pèrdua del Consell de les Pitiüses podia suposar -com ha suposat- la pèrdua del govern de les Illes Balears. Ara sí que s'ha comprovat, amargament per a l'esquerra, allò de les "quatre illes, un país...".

El Pacte Progressista i la COP han de fer una reflexió crítica, a ser possible no destructiva, i, també si pot ser, no massa partidista ni estreta de mires. Els primers dies després de la victòria electoral del Pp ja hem sentit comentaris que posen la pell de gallina per la seua precipitació, manca de rigor i inconsistència. Hi ha qui afirma, per exemple, que la "defensa a ultrança del català" (són paraules de n'Antonio Carmona, de Comissions Obreres) va suposar una de les claus de la derrota del Pacte. Però si el Pacte va fer una campanya electoral d'un bilingüisme embaixador per a aquells que voldríem que el català a Eivissa fos com el danès a Dinamarca! Potser s'hauria de girar una mica la truita de la reflexió i pensar que realment l'únic partit que ha presentat tots els caps de llista bilingües (és a dir, persones que poden expressar-se indifereentment en català i en espanyol) ha estat

el PP. Tots els batles del PP i Pere Palau saben parlar fluidament la llengua pròpia d'Eivissa i Formentera. No ocorria això en tots els caps de llista del Pacte, i potser caldria mirar els resultats que han tret els caps de llista monolingües abans de posar arguments d'aquest tipus damunt la taula.

També hi ha qui comenta que, fet i fet, i per sortir perdent, el PSOE -a Mallorca és més aviat PSIB, però, a Eivissa i Formentera, si dius PSIB no t'entén ningú- ja podria anar tot sol, sense el llast dels partits "petits". Aquí caldria fer-hi un parell de reflexions, del tot imprescindibles: la primera és que, evidentment, cap dels partits petits -tret potser d'Esquerra Unida, i, vist com han anat les coses, tampoc no hi calaria una mà al foc- no hauria tret cap tipus de representació que pogués decidir res. (Tampoc no m'atreveisc a dir que haguessin tret uns resultats tan pobres com els d'Els Verds, perquè no havien fet tantes destrallades). Però, quins haurien estat els resultats del PSOE, fora del Pacte? Per començar, és ben segur que no tendrien la batlia de la ciutat d'Eivissa, ben important, perquè constituirà una illa progressista dins el maremagnum conservador de les Pitiüses. I dubt que tenguessin cinc diputats al Consell. Pro-

bablement, si tot anava molt i molt bé, n'haurien pogut aconseguir tres o quatre. I, per descomptat, haurien perdut per onze a zero a Sant Joan de Labritja i per disset a quatre (o així) a Santa Eulària del Riu.

La segona reflexió és que la necessitat de l'esquerra plural, que aglutini progressisme social, nacionalisme no estatista i ecologisme dinàmic i no fonamentalista, resulta del tot imprescindible per al progrés de les nostres illes.

Pretendre erosionar aquest projecte, per molt que hagi perdut les eleccions, és fer com Els Verds: jugar a favor del PP des de fora del PP. Per dir-ho en paraules de l'amic Jaume Sastre, de Mallorca, "gràcies a la feina incansable d'Els Verds d'Eivissa ara tendrem autopistes, ports esportius, urbanitzacions i camps de golf a dojo, a tota la geografia de l'arxipèlag". Pensem i reflexionem amb una mica d'objectivitat, abans d'espantillar encara més les

coses per als projectes compartits per les forces que integram el Pacte Progressista. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

[Carta d'Aida R. traduïda al català per ANNA]

UNA ALTRA HISTÒRIA TRISTA. 25 de maig

Arama és un xicotet municipi d'uns 300 habitants enclavat a les muntanyes de Gipuzkoa. Des de les primeres eleccions municipals democràtiques, l'única llista que es presenta és la de l'agrupació independent "Aramako Herritarrak" (habitants d'Arama). Les llistes es componen tres mesos abans de les eleccions municipals mitjançant una assemblea popular per a tots els habitants del municipi majors de 18 anys.

D'aquí han eixit totes les candidatures durant aquests 25 anys. Els successius alcaldes i regidors d'aquesta localitat sempre han apostat per la repulsa més absoluta a tota classe de violència, tant la d'ETA, com la de les forces de seguretat de l'Estat. Mai al municipi s'han produït violència, agressions o atemptats de caràcter polític.

Avui, la candidatura "Aramako Herritarrak" ha sigut il·legalitzada per la "Justícia" espanyola. Es dona el cas que l'únic partit basc que es presenta en tots els municipis d'Euskadi i Navarra és el PP, per tant, a falta de més candidatures, amb UN SOL VOT el PP es portaria l'alcaldia i la regidoria d'aquest municipi. Com en la majoria dels pobles bascs, la llista del PP està formada per simpatitzants del PP de comunitats com Madrid, Andalusia, Castella, Canàries... Arama passaria llavors

a tenir un alcalde que ni coneix, ni mai ha viscut ni viurà en aquesta localitat.

Si el suposat alcalde i la resta d'aquesta llista del PP rebutgessen l'alcaldia, Arama passaria a tenir un gestor ordenat directament pel Govern Espanyol.

La causa que s'argumenta per a il·legalitzar la llista elegida popularment d'Arama, és que un dels seus membres ha simpatitzat en algun moment d'aquests últims 25 anys amb Herri Batasuna.

El cas d'Arama no és únic, a la Comunitat Autònoma del País Basc s'han donat cinc casos, i a Navarra altres deu, de candidatures independents formades fa 25 anys il·legalitzades pel Govern Espanyol.

I cap d'elles amb relació amb el món d'ETA o de Batasuna, encara que sí amb la causa de la llibertat i els drets del poble basc.

També hem de comptar amb els més de 100 municipis bascs i navarresos on des de 1977 les llistes més votades si que han sigut les d'Herri Batasuna, i que passaran en la seua gran majoria a les mans del PP, els únics que han presentat candidatures en tots aquests municipis.

La situació de violència que de per si de viu en aquests pobles, s'incrementarà fins a límits insospitats sota

alcaldies absolutes del PP, amb membres no bascs, elegits per un o dos vots, que faran el que els vinga en gana en aquests llocs amb idees de tradició nacionalista d'esquerra majoritària.

En tots els municipis bascs i navarresos les idees nacionalistes d'esquerra deixaran de ser representades, i les seues alcaldies i regidories desapareixeran, igual que als parlaments forals (diputacions) d'Àlaba, Gipuzkoa, Navarra i Bizkaia.

En les Eleccions Municipals de 1999, la llavors coalició EH va ser el segon partit més votat després de PNB-EA. A molta distància el seguia la tercera força, PP-UPN. Com a exemple, cal esmentar que en aquelles eleccions EH va ser la segona llista més votada de l'ajuntament de Pamplona després de PP-UPN amb una diferència molt reduïda.

Amb la mesura que ara es pren, s'il·legalitza a la segona força política municipal basca així com a un gran nombre d'agrupacions municipals independents l'únic delictes del qual és "haver sigut contaminades en algun moment per algun simpatitzant de Batasuna" (sic.), i que no obstant amaga una vegada més el desig del Govern Espanyol d'impedir el dret de llibertat ideològica i de vot a aquelles persones que s'asseguen d'esquerres i amb una cons-

ciència nacionalista. Es quedaran sense representació electoral el mateix nombre de persones que la suma de vots votants de PP i PSOE a Navarra i a Euskadi en les últimes eleccions del 99.

El cas del poblet d'Arama ens ha de fer reflexionar a la força sobre quin és realment la vertadera pau i llibertat que vol el Govern per a Euskal Herria i per a Espanya, i pensar allà on aquest article siga llegit on i quan acabarà aquesta croada del PP per a uniformitzar i "netejar" Espanya de nacionalistes i comunistes. IU, PCE, ERC, BNG, Endecha Astur, Maulets... poden ser els seus següents objectius.

Recordem el que Bertolt Brecht va dir en l'exili després de la caiguda d'Alemanya en poder dels nazis en els anys 30:

"Primer van venir a pels jueus, però no m'importà perquè jo no era jueu, després van venir a pels comunistes, però no m'importà perquè jo no ho era, van venir a pels intel·lectuals, però no m'importà perquè jo no ho era, després van venir a pels periodistes, però no m'importà perquè jo no ho era, un dia van venir a per mi, però ja era massa tard."

DIGNITAT - SOLIDARITAT - VERITAT - LLIBERTAT. Ω

- Aida R.-

La cultura de la por: Heston i Matas

Usualment, en el món occidental, hom pot tenir la temptació de referir-se a conceptes com *fanatisme* tan sols en referència al món islàmic. Fóra la conseqüència, certament lògica, de les dues visions antagòniques que tenen de la vida, de l'existència, ambdues civilitzacions. Però, tanmateix, de fanatismes, i de fanàtics, n'hi ha, i n'hi ha hagut sempre, a tot arreu i en totes les cultures. Des d'aquestes ratlles ens volem centrar en dos personatges de bel·licosa dialèctica dels quals se'ls fa força representatius de la profunda hipocresia que envolta el model americà i els seus acòlits ideològics. (Val a dir que la presumpta toxicitat de la mena d'actituds agressives que tot seguit descriurem esdevé una variable que actua en funció del grau de compromís polític que, en certs estats de tradició judeocristiana, hom pot tenir amb l'opacitat que destil·la l'encerclament informatiu desorientatiu oficial d'aparència democràtica).

El primer d'aquests individus a què ens volem referir el localitzam a l'Amèrica profunda, on fins fa molt poc era president de l'Associació Nacional del Rifle. Ens referim al conegut actor **Charlton Heston**, les actituds humanes, socials i polítiques del qual lliguen clarament amb el Hollywood més reaccionari que inculca constantment des de les pantalles, una violència física i psíquica que actua sobre les ments dels públics de tots els continents (el predicament de la tradició política yanqui més dretana i recalitrant, de que **George Bush jr.** és un excel·lent representant, no s'entendria sense l'existència d'aquesta monstruosa indústria cinematogràfica). Afortunadament, almenys mentre no hi hagi una altra cacera de bruixes (com la de dels anys quaranta i cinquanta), encara és possible trobar testimonis crítics i tremendament lúcids com el de **Michael Moore**, autor de l'excel·lent (en les dues accepcions del mot) **Bowling for Columbine**. En aquest film (guardonat a nombrosos certàmens internacionals i, àdhuc, l'Oscar a la millor pel·lícula documental d'enguany, en que el director-guionista-productor aprofità per arremetre contra la política bel·licista de Bush) Moore ressegueix els motius pels quals els nord-americans (canadencs apart, és clar) s'assassinaven els uns als altres i inicien freqüents atacs contra territoris estrangers. La cinta parla de la teoria o **cultura de la por**, i de com aquesta por en certa manera difusa, però ben arrelada en el subconscient nord-americà, empeny a gent d'aquest extens país a actes incontrolats de violència davant qualsevol tipus d'alarma, sia o no falsa, tant a l'interior com a nivell internacional.

Les armes de foc són objecte de culte en el país de les barres i estrelles (hom calcula que hi ha 250 milions de pistoles i fusells en mans de la població civil), i són les causants de la mort de més d'on-

ze mil persones l'any. Segons Moore, aquesta por ancestral és present en aquell(s) territori(s) des de l'arribada dels primers colons, quan començaren a liquidar tots els indígenes (*indis*) que pogueren. Però el punt d'inflexió sembla que el marcà la presa de consciència dels afroamericans (*negres*) i llur progressiva demanda de drets socials i polítics. La resposta de milions d'integristes de raça caucàsica (*blancs*) fou tancar-se en barris residencials i armar-se fins a les dents. Irònicament, en aquests llocs aparentment tranquils i segurs, on pràcticament no hi ha delinqüència, s'hi produeixen la major part dels crims del país, ocorreguts entre familiars, veïnats i companys de feina. Una de les millors seqüències del film és l'entrevista que el cineasta realitza al protagonista de Ben-Hur, aleshores president de l'Associació Nacional del Rifle, entitat caracteritzada pel seu fanatisme en la possessió d'armes. Aquí se'ns revela un patètic Heston, atrapat per l'horror de la seva pròpia hipocresia racista, el qual anteriorment a l'esmentada aparició havia protagonitzat un *mítting* armamentista pronunciat a la localitat on, poc abans, una nina de sis anys havia estat assassinada amb un tret per un company de la mateixa edat.

Un altre personatge que destacam ací és una mica més local, encara que pel seu ideari polític com per l'ostentació dels tres colors de la bandera americana (*red, white amb blue*) de que féu gala en l'acte de presentació del programa electoral del Pepé a l'Auditori, el passat 22 d'abril, pot passar perfectament per un lacai de Mr. Bush -a més de ser-ho, per convicció profunda, del president espanyol Aznar. Parlam naturalment de l'elegit **Jaume Matas**, la bel·ligerància dialèctica del qual envers l'ús normalitzat i sobirà de la llengua catalana, de que fa bandera electoral com a "instrument opressor" (!) del castellà i de, adhuc, les "modalitats pròpies insulars", ens retrotrau a les cavernes del pensament polític mallorquí (representat per subjectes com Antoni Maura o Joan March). Un discurs obsolet, caspós i mancat totalment d'idees (sembla com si en *Màtiques* hagués pretès fer un compost amb les tesis d'ASI, els espanyolistes radicals, i els gonelles de Sa Clau). Per aquest motiu, el candidat d'aquesta dreta carpetovetònica exògena, seguint l'exemple d'en Zaplana a València, apunta la necessitat d'una cacera de bruixes contra professors i mestres (poc escrupulosos) i "falsificadors de la història" (!). Matas, doncs, com Heston, és un perill evident per a la convivència i la pau social. Quelcom absolutament lamentable, però ben significatiu. Ω

ANDREU SALOM
I MIR

POSTELECCIONS: CAMÍ ENDAVANT

Com diu la saviesa popular i el més elemental dels sentits comuns: s'aprèn més dels fracassos que no dels èxits. Cal aprendre de les coses que surten malament, per millorar-les en la mesura en què sigui possible. Em vénen al cap aquestes idees en considerar la derrota electoral del passat 25M soferta pel Pacte Progressista, a Eivissa, i, de rebot, al conjunt de les illes Balears. Pensem que, després de les eleccions, la majoria absoluta al Parlament de les Balears ve d'un vot. Existeix, doncs, un diputat de diferència entre el grup del Pp i els grups que anteriorment formaven el Pacte de Progrés sumats.

A partir del 25 M s'han començat a fer lectures diverses sobre què ha ocorregut, quines han estat les causes de la derrota electoral de les forces de progrés a les Balears, i, a fi de comptes, què és el que, almenys de moment, farà impossible de continuar endavant amb la nostra singular experiència política.

En aquestes lectures fetes a cop calent hi ha esbiaixaments de grans dimensions. S'ha parlat, per exemple, de la "defensa a ultrança" del català feta pel Pacte com d'un dels possibles elements a tenir en compte per la derrota; o a l'existència dins el pacte de petits partits nacionalistes que haurien distorsionat el vot. Quant a la primera consideració, pens que no mereix ni comentari (observi's el grau de "catalanisme" de cada candidatura del Pacte i els resultats obtinguts). Pel que fa a la segona consideració, si qui ha restat vots han estat les forces nacionalistes catalanistes, se suposa que a Formentera els resultats haurien d'haver constituït un èxit esclatant, perquè els únics partits integrats dins la Coordinadora d'Organitzacions Progressistes (COP), després de la volatilització d'Els Verds a la pititosa del sud, són el PSOE i Esquerra Unida. Dins la COP, per tant, no hi ha "catalanistes a ultrança", ni cap formació política que no sigui estrictament cons-

titucional. I, en canvi, proporcionalment, els resultats han estat fins i tot pitjors -comparativament- que els que han obtingut les forces progressistes a l'illa d'Eivissa.

Particularment, i en vistes al futur no estrictament immediat, sinó a un futur a més llarg termini, l'única urgència fonamental que se m'acut és la de la participació en la vida política. Se suposava que el fet que tota una colla de joves que el noranta-nou encara no podien votar s'incorporassin ara a les urnes podia canviar la situació. Intuitivament, diria que s'ha produït un índex elevadíssim d'abstenció entre els joves i que, per tant, la seua incorporació possible al vot no ha canviat a favor de cap majoria progressista el sentit de les eleccions, sinó fins i tot al contrari.

El segon element que entenc que resulta fonamental és el de la integració sociocultural de la població immigrada, començant pels immigrants que fa més temps que viuen a Eivissa: és a dir, els procedents d'Espanya, els castellano-parlants. Existeix un segment important de població que vota a les eleccions generals espanyoles i que, en canvi, no vota a les autonòmiques i municipals. (Que aquest segment sigui majoritàriament progressista, en qualsevol cas, s'hauria de demostrar: el PP creix al Principat de Catalunya només al "cinturó roig" de Barcelona, enlloc més). Integrar tota aquesta població i fer-la més participativa tot allò més acostat a la seua quotidianitat resulta del tot imprescindible: no pot ser sa que hi hagi persones que s'interessin més per qui ocupi els escons a Madrid que per qui gestioni els seus afers quotidians, els seus carrers, els seus centres d'esplai o d'esbargiment, la retirada dels fems, l'enllumenat públic o l'educació dels seus fills... Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Joan Laporta, l'aposta pel canvi generacional al Barça

Barcelona. 20/05/2003 - En les eleccions a la presidència del Barça es presenten les més diverses candidatures al darrer de les quals hi ha les clàssiques famílies històriques del barcelonisme. Hi ha dues candidatures, una des de la continuïtat, la de Lluís Bassat, que representa millorar el present amb més seriositat unint els pesos pesats de diverses juntes i algunes persones emblemàtiques de la societat civil catalana, però totes del passat. N'hi ha però una candidatura, la de Joan Laporta, que és una candidatura rebel que vol canviar i fer net al Barça, que aposta per reformular les idees bàsiques del barcelonisme i el seu entroncament amb la societat. Aquesta és la candidatura que pretén fer un canvi generacional i de continguts i crear un pla estratègic perquè aquest element emblemàtic de l'esport i del país ho

torni a ser i deixi la vergonya dels últims anys en què políticament ha estat una eina en mans dels sectors més retrògrades propers al PP. Joan Laporta aporta un equip dinàmic i catalanista i de sortir-se'n, seria el primer canvi emblemàtic al país. Després vindrà la Generalitat, l'església, alguns sectors del poder econòmic... etc. Joan Laporta s'inclou en aquesta voluntat de canvi i de renovació de la societat civil catalana. En l'acte de presentació de la candidatura hi van assistir, a més d'amplis sectors del barcelonisme, representants del catalanisme cultural i polític com Joan Puigcercós, Jordi Porta, i un històric de CiU com Josep Espar Ticó, a més d'una munió de dirigents de les noves fornades tant dels moviments associatius juvenils i del moviment escolta, com de la JNC i JERC. Ω

CAMÍ A DÉU (V part)

PASSES, CREIXENÇA ESPIRITUAL, SANTIFICACIÓ

“Vés amb el cor a la mà, mes no t’l deixis robar”

“Allò que Déu guarda, el dimoni no ho toca”
“Déu tanca una porta i n’obre una altra”
(Refranys catalans).

“Invoca Déu, però no naveguis al costat dels esculls” (Proverbi xinès).

“Resa, però no deixis de remar cap a la vora”
(Proverbi rus).

“Creu en Déu, però corre” (Proverbi valencià, el més desesperat *inter pares*).

“A Déu pregant però amb la maça donant colps” (Proverbi castellà, com és costum de la casa, el més violent *inter pares*).

“Hem après a viure sense santedat i hem vingut a considerar-ho allò normal” (Aiden Wilson Tozer, 1897-1963, destacat pastor protestant nordamericà).

“Les esglésies cerquen millors sistemes; però Déu cerca millors homes” (E.M. Bonn).

A. A. HODGE.

“La regeneració és un sol acte, complet en si mateix, i mai no repetit; la conversió, com el principi de la vida santa, és el començament d’una sèrie, constant, interminable i progressiva” (A. A. Hodge, 1823-1886, autor reformat).

“Quan Déu i la seva glòria es fan la nostra fita, trobarem un salconduït de semblança silenciosa damunt de nosaltres; la bellesa de Déu entrarà, gradualment, dins la nostra ànima” (Stephen Charnock, B.D., 1628-1680, autor protestant anglès).

MARTÍ LUTER.

“Quan Déu treballa en nosaltres, la voluntat, en ser canviada i rebre dolçament l’alena-da de l’Esperit de Déu, desitja i actua no per obligació, sinó responsablement”.

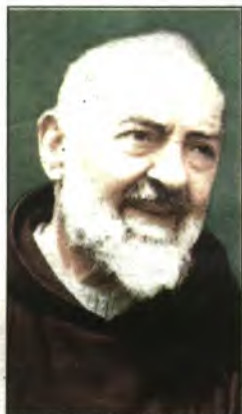
“Aquesta vida, doncs, no és rectitud sinó creixença en la rectitud; no és la salut, sinó el guariment; no ésser sinó esdevenir, no descans sinó exercici. No som allò que serem, però anem creixent en aquesta direcció; el procés no està encara enllestit però va fent-se, no és la fi però és el camí. Tot no llueix en la glòria però tot va essent purificat” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

“És com algú qui està malalt i creu en el doctor que li promet una recuperació completa. Mentrestant, ell obeeix les ordres del doctor, en l’esperança de la promesa recuperació, i s’absté d’aquelles coses que li ha dit que deu deixar a fi de no dificultar de cap manera la promesa sanació... A hores d’ara es troba ja sanat aquest malalt? En realitat està malalt –però es troba bé a causa de la promesa segura del doctor, en el qual confia, i el qual el considera ja com en procés de guariment... Així ell és alhora un pecador i un home recte. En realitat és un pecador, però justificat per la segura imputació i promesa de Déu que continuarà deslliurant-lo del pecat fins que sia del tot guarit. Per tant, ell és enterament sa en esperança, però un pecador en realitat” (Comentari sobre Romans, Martí Luter).

“Com el nin està obligat a esdevenir home, el cristià està obligat a ser sant” “Allò propi del cristià no es *fer favors*. Allò nostre és ser servents dels pobres” (D. José Rivera).

“El sant no neix; s’hi esdevé. I això requereix esforç i sacrifici i dolor, donades les males inclinacions de l’home. També costa treball d’assolir una fortuna, i tanmateix, amb quin gust ho fas, a pesar de tractar-se de béns efímers i passatgers!...” (J.H.B. Garrastegi, clergue catòlic basc).

“El fruit del silenci és l’oració. El fruit de l’oració és la fe. El fruit de la fe és l’amor. El fruit de l’amor és el servei. El fruit del servei és la pau” (Mare Teresa de Calcuta, 26-8-1910-5-9-1997, monja albanesa de l’opció pels pobres a l’Índia).

PIUS DE PIETRALCINA.

“En la vida espiritual com més corres, tant menys sents la fatiga” “Et recoman la santa simplicitat amb què el cor de Jesús és conquerit”

(Pare Pius de Pietralcina, 1887-1968, sacerdot catòlic romà italià de la Primera Orde beatificat).

“Es troba més a prop de Déu el malfactor que s’avergonyeix d’haver actuat a tort, que no pas l’home honest que s’avergonyeix de fer el bé” “L’home que té fe ha d’estar amanit, no sols a ser màrtir, sinó a ser foll” “La llibertat té el preu de la negació de si mateix” (No en consta l’autor).

“El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d’aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics.

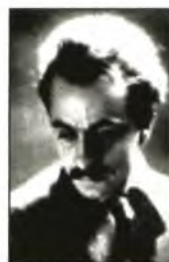
El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l’angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m’exhorta a servir amb humilitat.

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l’idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d’idealista, pot ser un home pràctic.

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l’amor a la pau i el desig d’independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

KHALIL JUBRAN.

“L’ovella i el porc poden tots dos acabar en el fang. Però la diferència essencial en aquestes dues natures és visible en la reacció que tenen a la seva condició caiguda. Mentre l’ovella es perd i travella en el fangar, ràpidament avorren l’estat en què es troba i lluita per deslliurar-se’n. Pot estar bruta, però desitja estar neta. Pot haver-se encallat, però bela al pastor perquè vingui i els tregui fora del fang de fem. Però el porc, segons la pròpia natura, es bolca dins el fem pudent, content de quedar-s’hi tot el dia” (John Ensor, autor reformat de llengua anglesa).

«Oh, vell *poirit*, ¿e què poràs tu dir, Que et veus nafrat tot jorn de malaltia? Missatge cert és que la mort t’envia, E tu no el vols entendre en-z ausir. Mas com a porc qui hats en la gran bassa De fang pudent, tu et bolques en pecat, Disent, tractant, fasant molt mal barat Ab lo cor fals e la mà trop escassa”. “...Bé fa que foll qui no fa bon procés

mentre vivim, e no ens torbe el Satan, la carn e el Món, que cerquen nostre dan, e que els hajam per enemics tots tres; e que el Satan vol ergull, ira, falsia, la Carn, menjar, e femnes e dormir, i el Món tresors e pompes e gaudir; perdut és l’hom qui vol seguir llur via. Usem dels béns que Déu ens ha comès, enteniment, raó e franc talent, degudament los manaments guardant, per assolir lo goig que ens ha promès.

Tot l’or del món, jovent ne perleria, no pot valer, perquè n’haurem d’eixir e davant Déu a Juí sever venir, millor que nós sap Ell que fem tot dia. De què val ser duc, comte ne marquès, delfí ne rei, sabem que ells moriran e en aquest món també ells soferran dolor e mals com lo pobre sotsmès. Rei és tothom qui per justícia es guia, e és captiu qui pecat vol seguir, e l’altre és ric, si domna son desig, e pobre aquell qui segueix com volria...”. (Poesies d’en Pere March, Barcelona, ca. 1338-1413, notari, cavaller i cortesà dels darrers reis catalans, pare d’Ausiàs).

“Déu no necessita eines enlluernadores, sinó gots nets” (Llambrecs Evangèlics)

“El rostre del Crist té la virtut de fer-se present avui i de seduir-te a través d’uns altres rostres. És allò que és anomenat la irradiació dels sants”. “No has de buscar la teva glòria en la mirada dels homes, sinó únicament en el goig de la mirada del Pare” (Jean Lafrance, autor catòlic).

“De què serveix la fe si no es torna acció?”. “Demana’t: És la voluntat de Déu o és la meua? Perquè això és l’únic important”. “L’únic tirà que accept en aquest món és la petita i serena veu interior” (Mohandas Karamchand Gandhi, *Mahatma*, 1869-1948, el major independentista, filòsof indi devot, apòstol de la noviolència).

“No hi ha més mètode per a viure devotament i justa que dependre de Déu” (Joan Calví comentant Gènesi 17:1).

“La tasca que tenim davant no és mai tan gran com el poder que tenim arrere. És afer meu de dur els afers de Déu i és cosa d’Ell tenir cura dels meus afers” (“Q. 7. Què és Déu?”).

“Per què havia jo de capficar-m’hi? No és pas cosa meua, de cavil·lejar a tomb de la meua persona. El meu afer és pensaren Déu. Cosa de Déu és pensar en mi” (Simone Weil, 3-2-1909-1943, cristianojueva mística, feminista i sindicalista, qui auxilià les tropes republicanes durant la Guerra Civil

SIMONE WEIL.

espanyola i treballà en el Govern provisional francès a l'exili).

“Aquest és el camí: camina per la humilitat i arribaràs a l'eternitat”.

“Jesucrist es l'espectador del teu combat. El teatre és la teva consciència, on es baten la teua ment i la teua carn. La ment està conforme amb la justícia de la llei, però la passió de la carn li fa la contra mentre la ment val posar brida a la carn. Gran lluita però Qui et guaita combatre, pot ajudar-te en el perill”.

“Per ço que cerquem, s'amaga, i a fi que continuem cercant-Lo, malgrat d'haver-Lo trobat ja. És immens. Ell omple els desigs segons la capacitat del cercador. I a qui el troba, el fa més capaç per tal que de bell nou vulgui omplir-se'n conforme a la seva major capacitat”.

“Tal com als ulls sans poden veure el sol; les ments, amb la gràcia poden complir els manaments de la llei”.

“Amb la gràcia es recomana més i aprenem que “ningú no es gloriï en l'home””.

“La font no ens deixa, si no la deixem nosaltres”.

“La gràcia és explicada amb els noms de la llet i de la mel: és dolça i alimenta”.

“Tota la vida dels cristians, de veres, és un alçar el cor. Dic els cristians que realment ho són, no els de nom a soles. Tota la vida d'ells és un “amunt el cor!”.

“Tinc goig de les bones obres, perquè sent per damunt de mi l'aleteig del teu empar. Si Tu no em guardes, jo sóc un pollet sols i em prendrà el falcó”.

“Caganus som; que ens empari Déu sota l'ombra de les seves ales”.

(Pensaments, Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi Romà d'Occident, nascut a Numídia).

“Caminem amb dos peus: la humilitat és el peu esquerre, la confiança el peu dret” (Don Giacomo Alberione, 1884-1971, sacerdot catòlic italià).

“Diu l'Apòstol: El qui lluita és continent en tot (1 Corintis 9:25), car no és possible de replegar-se per a la batalla contra els principats i els poders invisibles i malèfics si hom va fart de menjar, si viu oprimat pels lligams d'aquesta carn miserable, que sempre té desigs contra l'esperit” (Filoteu el Sinaïta, monestir de l'esbarzer en Flama, Edat Mitjana).

“Senyor, dóna'm serenitat per a acceptar les coses que dec canviar en ma vida. Senyor, dóna'm valor per canviar-les, però sobretot dóna'm saviesa per distingir-les” (Oració de la qual no consta l'autor).

“Si la vostra religió no us fa sants, us condemnarà. Simplement és la pompa pintada per entrar a l'infern” (Charles Spurgeon, 1834-1892, predicador baptista britànic, el príncep dels predicadors).

“La renovació de les nostres natures és un treball de gran importància. No és cosa d'un sol dia. No sols tenim una casa nova per bastir, sinó una d'antiga per enderrocar” (George Whitefield, 1714-1770, famosíssim predicador revivalista a Gran Bretanya i Nordamèrica).

G. WHITEFIELD.

“Qui tem Déu té cura de la seva ànima i s'allibera de les companyies malvades” (Talasí de Llíbia, s. VII, “Centúries”, 2:63).

“Santifiqueu-vos i santificareu la societat” (St. Francesc d'Assís, “trobador del Gran Rei”, 1182-1226, místic cristià italià).

“Procura amb totes les forces de no fer mai res per plaure els homes, ni mantenir enemistat contra cap germà: així seràs acollit de Déu” (Discurs de gran utilitat sobre l'abat Filèmon, anònim, s. IV-VI, de la Filocalia, el clàssic de l'espiritualitat cristiana oriental).

“Una vida no cau rendida en un instant. Allò que és tota una vida sols pot rendir-se en cada vida” (Jim Elliot, 1927-1956).

“No hi ha dreces a la santedat. No hi ha cap camí fàcil per a dominar la carn. El caràcter cristià és una qüestió de creixença, no pas de secrets ni de fórmules. El creixement porta temps. I també pren la disciplina de la pregària, de l'estudi, de la recerca del cor, de la sensibilitat als precis de l'Esperit Sant, i de l'obediència sòlida. Sempre deu començar amb un agraïment renovat per la inacabable gràcia de Déu, i un sentit d'haver estat alliberat per a poder dur una vida de santedat” (John White).

“La santedat és la fita de la redempció, per la qual Crist es donà ell mateix per nosaltres perquè devia redimir-nos de qualsevol iniquitat i purificar per a ell mateix un poble propi delerós de bones obres” (Charles Hodge, 28-12-1797-19-6-1878, gran teòleg presbiterià nat a Philadelphia).

“Sens sancta volentat no pots amar Déu. Sens sanct membrar, entendre e amar ta ànima no pot haver repòs. Sens sanctetat no vuyles servir ne esser servit.

Mes ama sanctetat que tos parents. Sens sanctetat no vuyles hauer honrament. Si vols sanct morir hages sancta vida. A tos peus dóna sanctes carreres, e a tes mans sanctes obres.

Mes cregues haver sanctetat per gràcia e per don que per tes obres.

Sens sanctetat no vuyles hauer honrament. No desitges haver sanctetat per haver honrament.

Compra sanctetat ab totes coses. Per negunes coses no venes sanctetat. Tots los bens terrenals no valen una sanctetat de home”.

(“Llibre dels 1000 Proverbis-capítol XXV, De Sanctetat”, de Ramon Llull, 1232-1316, català de Mallorca, gran místic i savi català).

“Contra bondat i grandesa de Déu no vulguis ésser bo ni gran” “Com pus sovint recordaràs i entendràs Déu, pus sovint l'amaràs i el temeràs” “Prega Déu segons les seues condicions i no segons les tues” “Car a Déu convenen grans obres, pots a Déu demanar grans coses” (Llibre dels 1000 Proverbis, de Ramon Llull).

“-Dignes, amant, ¿on és el teu poder? Respongué:

-En el poder del meu Amat
-¿Amb què t'esforçes contra el poder dels teus enemics?

-Amb les forces del meu Amat.
-¿Amb què et conhortes?

-Amb els tresors eternals del meu Amat”.

“-Dignes, foll, ¿has vist un home que sia orat?
Respongué que ell havia vist un bisbe que tenia a la seua taula molts gots i molts plats i moltes plates d'argent, i tenia en la seua cambra molts vestits i gran llit, i en les seues caixes molts diners; i en la porta del seu palau hi havia pocs pobres”.

(Llibre d'Amic e Amat, 1283, Montpeller/Montpelhièr, Occitània, Ramon Llull, el català més universal).

“Què en som, d'honrats en ser deshonrats per buscar l'honra de Déu!” (Sant Joan d'Àvila, 1499 ó 1500 Almodóvar del Campo-1569 Montilla, sacerdot catòlic d'ascendència jueva)

“A muntó persones no volen ser sincerament sants, i és probable que alguns que assoleixen o aspiren a la santedat no sentiren mai gaire temptacions de ser éssers humans” (George Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

“Ànima que no lluita és ànima perduda, sens esperança. Ànima que no ora, és ànima vençuda abans de combatre” (P. Tomás Morales Pérez, S.J., Macuto, Veneçuela, *30-10-1908-+11-10-1994, Alcalà de Henares, fundador de moviments catòlicoromans).

LEON BLOY.

“Sols hi ha una desgràcia: no ser sant” (Léon Bloy, autor cristià convers francès, *11-7-1846- +3-11-1917 Bourg-la-Reine).

“És un cel, si n'hi pot haver a la terra, per a qui s'accontenta sols accontentant Déu i no fa pas del propi accontentament” (Teresa de Cepeda y Ahumada, Santa Teresa de Jesús, 1515-1582, mística castellana perseguida per la bestial Inquisició espanyola).

“És gràcies a ell que vosaltres esteu units a Jesucrist, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció” (1ª Lletra als Corintis, 1:30, de l'apòstol Pau, ca. 55-57).

ABRAHAM KUYPER.

“La santificació és un dels regals més gloriosos que, pel Pacte de la Gràcia, el Mitjançer concedeix al sant. Cobreix tota la seva natura sencera, mental, espiritual i física (...) cada creient, qualsevol que sia la mesura de la seva fe, hi deu estar ben assabentat de la seva actitud, perquè punts de mira errats envers aquest tema segurament ens adreçaran per mal camí fora del Crist viu.

És forassenyat de pensar que, malgrat que les heretgies d'avui en dia hagin afectat les doctrines del Crist, del pecat i de la Regeneració, la Santificació és tan senzilla com no caure en l'afectació. Fins i tot ministres cauen en aquest trist engany. Els homes espiritualment fervents uns s'oposen estrictament a les heretgies sobre això, d'altres introdueixen instruccions de catequesi i de trona, i en llurs escrits, envers una errada tan fonamental; però d'alguna manera no s'adonen mai que la doctrina de santificació pot ser posada en perill i fan fallida a l'hora de posar-hi l'Església a l'aguait” (Abraham Kuyper, 1837-1920, “The Work of the Holy Spirit”, 1900, pàg. 431).

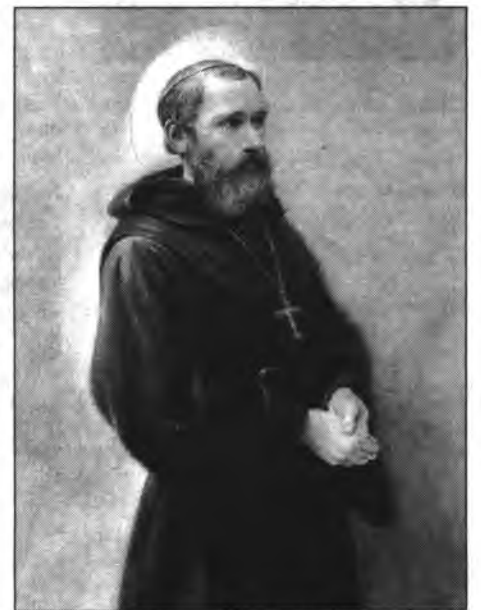
“Troba que tant la ment com el cos es cansen ràpidament amb la intensitat i fervor en les coses divines. Que fos tan incessant com els àngels en la devoció i fervor espiritual” (David Brainerd, 1718-1747, heroic missioner nordamericà entre els indis).

FRANCIS SCHAEFFER.

“Hem de recordar a través de les nostres vides que a l'esguard de Déu no hi ha gent menuda ni llocs petits. Sols una cosa és important: ser persones consagrades al lloc que Déu té per a nosaltres, en cada moment” (Francis A. Schaeffer, 1912-1984, famós i influent líder i escriptor evangèlic conservador però secular i crític front al fonamentalisme insensible, molt obert a temes intel·lectuals i artístics, a No Little People, Ch. 1).

“Enlloc hom es troba millor que on vol el Senyor que siguem” (S. Ezequiel Moreno y Díaz, 1848 La Rioja-1906 Navarra, bisbe catòlicoromà).

EZEQUIEL MORENO.

“Lliura't plenament a la Providència misericordiosa... i queda en pau. Viu sempre com si aquest fos l'últim dia de ta vida, perquè el demà és insegur, l'ahir no te pertany, i sols l'avui és teu” (St. Maximilià Kolbe, frare catòlic màrtir, *1894 prop de Lodz, Polònia sota ocupació russa- 14-8-1941 camp d'extermini d'Auschwitz).

“El secret de la santedat consisteix a no cansar-nos mai d'estar començant sempre” (P.Rey, clergue i autor catòlicoromà).

“El sant no és pas l'ésser humà que no cau, sinó l'ésser humà que Déu troba sempre dempeus” (Anònim).

“La vertadera perfecció mai no roman immòbil, ans sempre està creixent de bé en millor” (Gregori de Nissa, * ca.335-+ 385 ó 395, un dels Pares Capadocis).

“No voler ser perfecte és un delictes” (Sant Jeroni, 340 ó 347- 420, orador cristià, traductor de la Vulgata, que esdevindria la versió oficial catòlica en llatí de la Bfblia). ☩

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 27 anys que en Pere Ferrer de Santa Margalida va obrir la Fusteria Ferrer al carrer del Safreix de Ciutat. Mobles de cuina i fusteria en general. Tel. 971 270 059

Són les Perruqueres de la Perruqueria Bell Estil al carrer d'Aragó,60 de Ciutat. Tel. 971 244 781

Fa un any que na Guillermina Bustos ha obert el Bar Triana al camí de son Gotleu,4 de Ciutat. Tel. 871 948 195

En Jaume Gelabert i na Carme Vénegas són els amos de la Patisserie Real al carrer dels Reis Catòlics de Ciutat. Tel. 971 274 039

Fa 18 anys que n'Enric Mus va obrir la Botiga de So i Il·luminació Professional Pro Son al carrer Nuno Sanç,1 de Ciutat. Tel. 971 420 300

En Pere Flol i en Francesc Fortesa són músics. Construeixen i adoben instruments de corda al seu taller del Carrer Màlaga,29 de Ciutat. Tel. 971 917 144

Fa 13 anys que en Joan Florit de can Faleu de sant Joan va obrir la Fusteria Joan Florit al carrer de sant Vicenç Ferrer de Ciutat. Fa mobles de cuina i de bany. Tel. 971 420 779

Fa 30 anys que Na Pilar Pastor i la seva filla regenten la Rellotgeria Sant Josep al carrer d'Adrià Ferran de ciutat. Tel. 971 244 612

Fa mig any que n'Enric Riera regenta la botiga de bicicletes Bimond al carrer d'Adrià Ferran,6 de Ciutat. Tel. 971 278 943

Fa 3 anys que na Caterina Miret i el seu fill Josep regenten la botiga Ochún. Esoterisme, tarot etc. Els trobareu al carrer Marqués de la Font Santa,56 de Ciutat. Tel. 971 913 575

Fa 4 anys que en Xavier Leiva amb en Joan Martín obren el Taller Fórmula J.J. al Camí de son Gotleu,18 de Ciutat. Tel. 971 247 750

Fa 20 anys que en Joan Sales regenta el taller Pintures Sales al carrer Regal de Ciutat. Pinta cases. Tel. 971 240 246

Fa 19 anys que en Gaspar Vallès regenta la Perruqueria Can Gaspar al carrer d'Adrià Ferran,24 de Ciutat. Tel. 971 420 060

Fa mig any que en Miquel Àngel Cirer ha obert la botiga d'informàtica S D Assessors al carrer d'Adrià Ferran,4 de Ciutat. Tel. 971 919 153

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

Cl. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

La Limbomba
Desde 1941

Pambolieria
Plats Calents
Postres Casolans

Camí dels Reis, 50
Génova
07015 Palma
Tel.: 639 985 094

CiaoMare
Ristorante Italiano

CiaoMare S.L.
C./Cristobal Colon 62
07609 Bahia Grande

Tel.: +34 971 74 80 74
Fax: +34 971 74 81 94

web: www.ciao-mare.com
e-mail: info@ciao-mare.com

JARDINERIA ES CARRITXO
VIVER DE PLANTES

JAUME MAIMO LLODRA
Mobil 619 408 608
Tel./Fax: 971 58 20 68
www.jardineriaescarritxo.com

- Plantas Ornamentals (varietat)
- Oliveras, Palmeras, ejemplars, etc
- Elements decoratius Gredas, Cortezas
- Fonts, Figuras i Àmforas
- Ceràmica variada
- Venda de Llens

Tallers RISEMA

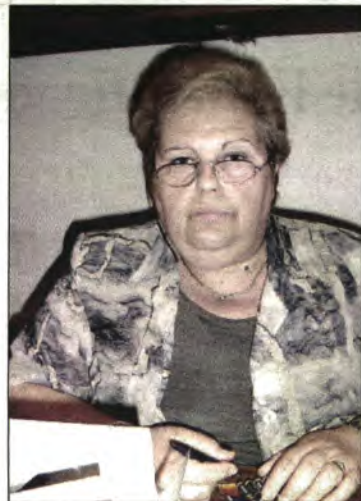
Reparación en General del Automóvil
Revisiones Pre ITV

Carreter Catòlics, 31 D • 07007 Palma de Mallorca • Tel.: 971 242 21 31

C I U T A T D E M A L L O R C A

Na Maria J. Prats és la secretària de Prats Teba Assegurances al carrer d'Adrià Ferrà, 7 de Ciutat. Tel. 971 276 100

Fa 20 anys que n'Aina Veny regenta la botiga de telecomunicacions Amtel al carrer dels Reis Catòlics, 74 de Ciutat. Tel. 971 278 768

Fa 20 anys que n'Antoni Carbonell de Maria de la Salut va obrir la Botiga Sanma al carrer de Sant Rafel, 71 de Ciutat. Ven làmpades i hi munta brotats mallorquins. Tel. 971 246 761

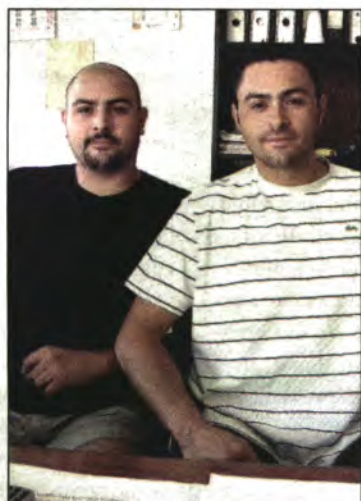
Fa 25 anys que en Pere Lara regenta el bar i pastisseria Lara al carrer de Santa Florentina de Ciutat. Tel. 971 276 470

Fa 3 anys que en Josep Carles Rodríguez regenta el Gimnàs Ulises al carrer d'Adrià Ferran, 15 de Ciutat. Tel. 971 241 711

Fa 15 anys que en Joan Boiret de sant Joan va obrir el Taller Rissema al carrer dels Reis Catòlics de Ciutat. Tel. 971 272 325

Els germans Pasqual són els encarregats de la Constructora Balear de Piscines al carrer Tomàs Rullan, 46 de Ciutat. Tel. 971 244 754

Fa 15 dies que n'Andreu Duran ha obert la botiga de confecció a l'engròs Sa nostra Fàbrica al carrer dels Reis Catòlics, 80 de Ciutat. Tel. 971 240 672

Fa dos anys que na Magdalena Sastre i el seu germà Joan obren el taller d'instal·lacions elèctriques JUSA al carrer de Sant Rafel, 87 de Ciutat. Tel. 871 942 550

En Bartomeu Coll de Llucmajor va feina per una empresa constructora de Porreres. Ara fan una escola a son Gotleu.

Demana la Mecca-cola en català

Mecca-Cola

L'empresa Mecca-cola aviat començarà a distribuir al nostre país. Fundada per un francès de pares tunisians, elabora una refresc de cola, el 10% dels beneficis de venda del qual es destinen a obres benèfiques a Palestina: el seu lema promocional és 'Ne buvez plus idiot, buvez engagé!', 'No more drinking stupid, drink with commitment'.

Abans que comencin a distribuir els seus productes a casa nostra fóra molt important que, tenint en compte la sensibilitat social de l'empresa, etiquetin la Mecca-cola en català. És per això que us proposem que aneu a la pàgina web de Mecca-cola per demanar l'etiquetatge en català del nou producte. Penseu que pot ser un model clau per a altres empreses.

Per als vostres suggeriments en anglès aneu a <http://www.mecca-cola.com/en/contact/contact.html>

<http://www.mecca-cola.com/fr/contact/contact.html>

Per fer-ho en francès aneu a <http://www.mecca-cola.com/fr/contact/contact.html>

Alguns arguments:

- La llengua catalana és la setena llengua de la Unió Europea. Per exemple més parlants que danès i el finès.
- El català és la llengua oficial d'un territori d'11 milions d'habitants.
- El català és la llengua habitual a l'ensenyament, ràdios i televisions catalanes,

nes, bona part del món socio-econòmic, etc.

- Etiquetar en català, segons demostren les enquestes, afavoreix el consum. Si ho fan en català, i donades les característiques de la Mecca-Cola, tindran una bona acollida en els mercats catalans.
- És un dret que tenim els ciutadans.
- Etc...

GRÀCIES ALES NOSTRES DEMANDES I QUEIXES, HEM ACONSEGUIT ALTRES OBJECTIUS. SOM-HI !. Ω

IGUALADA:
DIVENDRES
27 DE JUNY

dos quarts d
8 del vespre

Bar Jimmy Jazz
(carrer del Clos 53, baixos)

Presentació del llibre
Autoestima i Països
Catalans (La Busca
edicions) a cura de
Francesc Ricart,
ensenyant

**CRISTALLERIA
d'ARANJASSA**
Biel • Xavi
MIRALLS BISELATS,
GRAVATS A L'ÀCID
TALLATS,
VIDRERES EMPLOMADES,
CLIMALIT, ENVARILLADES, etc...

Carretera de Llucmajor, 201
Tel. 971 742 770
Mòbils 629 614 433 / 639 330 293
07199 S'ARANJASSA

PANADERIA CROISSANTERIE
MALLORCA
GUFO
PASTELERIA

Carrer Josep Darder, 6
Tel. 871 943 747
Ciutat de Mallorca

AUTO-RADIO 33
CAR HI-FI / ALARMAS

Pioneer
KENWOOD
Panasonic
SONY
MACROM
CAR AUDIO EQUIPMENT

Rockford Fosgate
JBL etc...

Jeroni Pou, 4 - Telèfon i fax: 971 466 319
07006 Ciutat de Mallorca

Rectificació anàlisi preelectoral

Pot semblar molt fàcil una anàlisi dels resultats electorals feta a posteriori, però, a pesar que els "comentaristes" hem estat manejant durant quatre anys tot un seguit d'arguments que permetien dubtar raonadament de la viabilitat del Pacte de Progrés (o de Poder), no hem sabut valorar ponderadament el pes dels factors poden provocar sentiments de conflictivitat i de desestabilització en una societat encara molt conservadora i amb una veneració de la propietat privada i una dependència gairebé absoluta del turisme com a font d'ingressos i com a garantia de l'ocupació.

Hem viscut una campanya electoral anodina, només marcada per un tots contra un que no ha facilitat en absolut el debat d'idees i en què abans de començar pràcticament ja es donava el peix per venut, fins i tot amb qualque enquesta agosarada que insinuava la possibilitat d'un pacte tripartit PSIB-PSOE, PSM, IU/EU que deixaria UM com a força supèrflua i que podria facilitar una política més esquerrana i decidida per part del futur Govern Antich.

Un cop d'ull al Consell de Mallorca indica que es repeteixen els resultats globals de les eleccions de 1999, amb la diferència que el PSOE guanya els dos escons que perden el PSM i IU/EU, mentre que el PP es manté. En el Consell de Menorca tampoc no hi ha variacions de signe polític rellevants: el PP es manté i el PSIB-PSOE guanya el diputat que perd IU/EU. La desfeta dels progressistes s'ha consumat, per tant, en el Consell d'Eivissa i Formentera, amb la pèrdua d'un diputat del Pacte Progressista eivissenc i d'un segon diputat de la Coordinadora d'Organitzacions Progressistes formenterera, de manera que es passa d'un 7-6 favorable als progressistes a un 8-5 del costat dels populars. Com a principals factors explicatius:

- El Govern Antich ha estat una guarda de quiques, amb els partits implicats regnant a les seves taifes i pegant-se estirades de cabells per intentar mantenir -infuctuosament- el seu perfil ideològic específic davant l'electorat propi, reforçant la sensació d'un cert des-govern.
- La gestió de la Conselleria de Medi Ambient, amb bona voluntat i poca capacitat de negociació per dur endavant la seva política proteccionista ha estat també determinant, ja que l'ecotaxa o els parcs de Llevant o de Ses Salines d'Eivissa i de Formentera es varen dissenyar inicialment des d'un despatx de Palma i es varen presentar als afectats quan tot estava bo i decidit i amb un tarannà poc conciliador. Aquesta actitud es correlaciona amb la millora de la representació obtinguda per la coalició EU/EV a l'Ajuntament de Palma, donat que els ciutadans de les grans aglomeracions urbanes són els grans beneficiaris directes de les polítiques proteccionistes, però ha resultat negatiu tenir els hotelers tant en contra i haver posat en peu de guerra els propietaris de terres que són o podrien ser objecte de protecció sense les compensacions corresponents, i més quan ja es besllumava la creació del parc de la Serra de Tramuntana.
- Mentre que en el Consell de Menorca Joana Barceló ha sabut/pogut fer una política tendent a la consecució d'acords per la via del màxim consens i amb les mínimes estridències, com ho prova el Pla Territorial de Menorca, el Pacte ha grinyolat massa en el Consell de Mallorca i a Eivissa i Formentera les andanades de Joan Buades han convertit la política del Pacte Progressista en un afer mediàtic que tampoc no ha afavorit Els Verds, que en aquesta batalla han perdut els quatre regidors i el diputat aconseguit en les eleccions de 1999.
- Els votants desmotivats (desil·lusionats?) per la política del Partit Popular ajudaren a la victòria dels partits progressistes de 1999, els quals també s'apropriaren de bona part del nou vot, però ara s'ha capgirat la història i els progressistes que governaven han estat els qui han desmobilitzat part del seu electorat i han reactivat la participació d'antics votants del PP temorencs d'un nou govern més esquerranós i tan desvertebrat com el primer Govern Antich.

Comptat i debatut, els partits presidencials han mantingut (UM) o han millorat la seva representació (PSIB-PSOE), però el Partit Popular disposa d'una majoria absoluta que li permetrà ser generós amb UM i podrà presentar aquest suport com a factor de moderació i de consens, almanco a Mallorca.

Finalment, com a analista social entorn un clamorós *mea culpa* per no haver sabut valorar adequadament uns arguments tan sòlids com per poder preveure la derrota progressista, ja que mai no he cregut en els efectes que poguessin exercir al nostre nivell local factors tan cridaners com l'enfonsament del *Prestige* o la guerra de l'Irak. Ω

JOSEP SERRA, SOCIÒLEG

[article de GARA traduït al català per ANNA]

BELÉN MARTÍNEZ - INVESTIGADORA I FORMADORA SOBRE GÈNERE I IGUALTAT

Vademècum de l'autèntic «mascle-man»

No vaig a dir el seu nom més que una vegada perquè no vull fer-li publicitat gratuïta. Confesse que, quan vaig llegir alguns paràgrafs triats d'aquell llibre misogin, el que vaig pensar de primer és que el tipus que va escriure "Todas putas", Hernán Migoya, és un graó perdut en la cadena evolutiva, un homo erectus en el segle XXI, anterior a l'homo sapiens en la cadena evolutiva de pròcers a homínids. Quins nasos!, si el llop home està a París, per què no un homo erectus a la capital del Regne?

Aquesta va ser una reacció instintiva, sense processar. Quan vaig saber que l'editora del tal llibre era Miriam Tey, directora de l'Institut de la Dona d'Espanya, vaig sentir una espècie de nàusea cerebral. El fet que la màxima responsable d'una institució la finalitat de la qual és impulsar polítiques d'igualtat entre dones i homes, edite semblant porqueria no sols qüestiona la capacitat de la citada per a dirigir un organisme d'igualtat, sinó la pròpia institució que dirigeix. Aquí sí que necessiten un full de ruta.

Santiago Alba Rico col·laborador habitual de GARA, en un dels capítols de "La ciutat intangible. Assaig sobre la fi del Neolític", en el que reflexiona entorn dels mecanismes de transició de la naturalesa a la cultura i viceversa, fa un comentari sobre l'escena en Walt Disney de la Dama que xupla l'espagueti que la porta fins a la boca del Vagabund, en el sentit que aquesta podria al·legar-se com eximent davant de la jutgessa o jutge per part de què tingués el mal gust de violar una gossa.

En un recorregut semblant podem inferir que "Todas putas" no sols podria ser, sinó que de fet és l'eximent davant d'un judici improbable. Perquè els esquemes de pensament que es presenten en aqueix llibre són la base sobre la qual s'estructura la societat patriarcal, esquemes que possibiliten i reproduïen les desigualtats basades en la pertinença a un sexe i que determinen el model d'organització - i participació - social i econòmic, amb la seua ideologia de gènere i els seus sistemes de creences, els models de masculinitat i feminitat, els models culturals i científics, el model de sexualitat i capacitat reproductora, el model d'organització del treball i els models de parella i familiars. Aquest codi patriarcal, a través d'un conjunt de prohibicions (el que no hem de fer ni fer en tant que dones o homes) i prescripcions (el que sí que hem de fer i fer en tant que homes i dones) dirigeixen i orienten les nostres formes de pensar i d'actuar.

Catherine McKinnon afirma que «el dret veu i tracta a les dones com els homes veuen i tracten les dones», de la qual cosa deduïm que les lleis, la literatura misògina i sexista no són epifòmens, sinó que són un fenomen intern, consubstancial (inherent al codi patriarcal), més que accidental.

El model de sexualitat que encara persisteix en la nostra societat, encara que qüestionat pel moviment feminista, col·lectius de lesbianes inscrits o no en el moviment feminista i de gais, és un model androcèntric i heterosexista, en el que el suposat desig de l'home és la mesura del que una dona ha d'estar disposada a oferir-li, negant així la pròpia iniciativa a les dones, invisibilitzant una sexualitat femenina lliure i autònoma, també és un model coitocentrista en el que predomina la quantitat dels encontres sexuals enfront de la qualitat dels mateixos, és a dir, si són plaents.

No és d'estranyar que amb aquests pressuposts algú es crega amb el dret a fer apologia de les agressions, dels abusos i maltractaments sexuals i de la violació com a forma extrema de domini, control i subordinació de les dones.

Anteriorment parlava de la meua primera reacció davant del coneixement de l'existència de "Todas

putas", una reacció sense processar. I és així, perquè el tractament mediàtic de fets relacionats amb la violència sexista o violència contra les dones infligida per homes es focalitza, interessadament o inconscientment, en els esdeveniments més extrems i violents: assassinats, lesions físiques greus... fets, d'altra banda, que són els que més ens commocionen i que propicien que les solucions que es plantegen per a donar resposta a les violències contra les dones siguin principalment sancionadores (aspecte que, sens dubte, és molt important), oblidant-nos de les intervencions i actuacions preventives.

La prevenció és fonamental pel fet que en l'actual model de socialització continua vigent l'associació entre «agressió sexual» i «masculinitat». No dic que estiga legitimat, sinó que en l'imaginari col·lectiu se segueix pensant que l'impuls sexual dels homes és irrefrenable, que aquests necessiten una resposta immediata que done satisfacció a les seues necessitats i reclams. L'homenia, conseqüentment, significaria no tenir en compte les necessitats, les preferències, els desigs de la dona - ja siga la que conviu des de fa deu anys amb ell o la que acaba de conèixer en un jaialdi.

Per això és tan difícil que una dona, avergonyida, humiliada, ferida, violentada en la seua dignitat, llibertat i seguretat, expose que està sent agredida sexualment o violada quan és la seua parella qui ho ve fent reiteradament. Encara que ho estiga experimentant en el seu propi cos, és incapaç de verbalitzar-ho perquè és incapaç de posar nom a la seua experiència. A pesar que ha desaparegut legalment el dèbit conjugal que obligava a l'esposa a atendre i obeir el marit en el que aquest disposés, l'obligació implícita està present en el model afectiu sexual que regeix els nostres comportaments i activitat sexual associant passió amb contracte i enamorament amb cessió, inhibició, renúncia i sacrifici per mor de la insistència d'ell, de l'estrès d'ell, dels conflictes laborals d'ell o, per què no?, perquè no es convertisca en un pobre «pajillero». Ell, el pare de les criatures, ell, el proveïdor del manteniment d'aquesta família, ell, que es va fixar en mi quan ningú ho havia fet...

I mentre Lipovetsky ens presenta a la "Tercera dona", el responsable d'aquell vademècum per al "sietemacho" ibèric segueix creient que les dones quan diuen que no és que sí i que les seues pulsions sexuals irrefrenables són la resposta a les nostres fantasies de violació. I damunt pretén que intel·lectualment es puga engolir això de la dependència diàdica dels homes respecte a les dones: el grup dominant és dependent del grup dominat, d'aquí la formulació: «et viole perquè tu el desitges encara que no l'explícites», quelcom així com m'anticipo als teus desigs no expressats.

Aqueix tipus encara no s'ha assabentat que un no és un no. Sexe plaent, de mutu acord (compartit), sexe amb passió, amb tendresa, amb imaginació, sense barreres mentals ni arquitectòniques (sempre i sobretot quan els qui el practiquen presenten alguna discapacitat sensorial, cognitiva, motora...), sexe consentit, mai forçat, sexe segur, sexe amb una dona o amb un home sense importar que tu sigues dona o home. Sexe sense coacció, sense xantatge i sense violència.

Sexe lliure.

A manera de penitència o tractament terapèutic per a ambdós suggerisc, a més del que estipulen les lleis per a aquests casos, per a Miriam Tey llegir deu vegades al dia durant un mes "A les dones no els agrada follar", un assaig sexual, d'Alvarez Rabo, i per a l'autor del llibre escoltar 20 vegades a el a dia durant un mes, almenys, la cançó "Hombres", de Manu Chao. A veure si se resocialitzen. - Ω

S o n B i e l í (B ú g e r)

La Fundació ACA i la poesia

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Aquests dies els diaris han parlat de la presentació al públic del disc compacte núm. 9 de *Veü de Poeta*. Un disc compacte, després dels discos de Marià Villangómez, Tomeu Fiol, Biel Mesquida o Antoni Vidal Ferrando dedicat a qui signa aquest article.

La història d'aquest disc compacte començà fa uns anys (devia ser pel 1999, si no record malament) quan s'iniciaren els primers contactes amb Antoni Caimari, cappare de la Fundació ACA. De bon començament, enllestir aquesta petita antologia comportava una petita limitació: l'antologia no podia anar més enllà d'uns trenta poemes. Per tant, el disc compacte no podia incloure tots els matisos que m'hauria agradat incloure-hi. Cal dir que cap a finals de l'any 2000 em vaig engrescar de tot cor en aquesta aventura que a poc a poc em semblà emocionant. Era el mateix temps que preparava *l'Antologia 1972-2002* que aquests dies acaba d'editar "El Turó", la prestigiosa col·lecció de poesia que fundà Miquel Àngel Riera i que ara dirigeix l'escriptor i historiador Pere Rosselló Bover.

Un fet remarcable de l'edició d'aquest disc compacte núm. 9 és l'acurada traducció al castellà i a l'anglès dels 33 poemes que formen l'obra editada i que es va presentar en el marc incomparable de la Fundació ACA de Son Bieli (Búger). Antoni Gost, gran poeta i excel·lent amic, ànima de la poesia a Sa Pobla i tota la comarca, va ser l'encarregat de parlar-ne davant els amics que vengueren a l'acte. La traducció al castellà ha anat a cura de Gabriel Sampol i Nicolau Dols que recentment havien traduït al català el *Llibre del desassossec* de Fernando Pessoa (Quaderns Crema, 2002). La traducció a l'anglès ha anat a càrrec de l'australiana Julie Wark Bathgate, excel·lent especialista reconeguda arreu del món.

Julie Wark Bathgate, que ha traduït els trenta-tres poemes d'aquest disc compacte té el títol de Sociologia i Política de la Universitat de Papua Nova Guinea i el d'estudis superiors de Ciències Polítiques de la Universitat de Papua Nova Guinea. És igualment professora d'anglès i traductora a Barcelona. Ha publicat (en anglès) *The Community Corporation in Papua New Guinea* (1976); *Political Trials in Indonesia: Legal Dimensions of a Continuing Tragedy* (1980); *Indonesia: Law, Propaganda and Terror* (1983). Ha col·laborat amb temes literaris en el *The Guardian Weekly* (Londres), *Melbourne Age* (Austràlia), *Asia Quarterly*, *Journal of Contemporary Asia*, *Groene Amsterdamner* i *El Viejo topo* (Barcelona)...

Entre les seves traduccions literàries (del català i castellà a l'anglès) podem destacar contes de Carme Riera, Robert Saladrigas i Augustín Cerezales per a *The Origins of Desire. Solitud*, de Víctor Català i *Pel camí del nord*, de Robert Saladrigas. Aquests eren treballs de l'any 1993. Posteriorment, entre els anys 1994 i 2002 Julie Wark Bathgate ha traduït (del català a l'anglès): *El rem trenta-quatre*, de Joaquim Ruyra, *La raó d'atzar: poesia 1974-1989*, i *Vol de cendres* (1997) de Jaume Pont. Ha estat la traductora durant cinc anys del Festival de Poesia a Ròterdam (Holanda). Ha traduït la poesia de Miquel de Palol, Àngel González, Armando Uribe, Damaris Calderon, Omar Pérez, Antonio José Ponte, Malva Flores...

Voldria aprofitar aquestes línies per agrair ben sincerament la feina feta als traductors de la meua obra al castellà Gabriel Sampol i Nicolau Dols i a l'anglès per part de Julie Wark Bathgate. Diuen que "traduir" és "traïr" però aquesta vegada el treball ha estat sumament acurat i es pot parlar, fins i tot, de certa "química poètica", una perfecta simbiosi i compenetració que fa que ambdues traduccions funcionin a la perfecció. L'autor de l'original català no se sent gens ni mica decebut del resul-

Fundació ACA (Son Bieli, Búger). Rafel Bordoy, Antoni Vidal Ferrando i la seva companya, Miquel López Crespi, Antoni Gost, Josep Cortés i la seva companya.

tat final. Ans al contrari, les traduccions li han ajudat a copsar aspectes de la seva poesia que potser no havia arribat veure en la perspectiva que han quedat després del treball realitzat.

Els trenta-tres poemes que hi ha enregistrats en el disc compacte núm. 9 de *Veü de poeta* que acaba d'editar La Fundació ACA de Son Bieli (Búger, Mallorca) en col·laboració amb el Departament de Cultura del Consell de Mallorca, la Unió de Músics i l'Aula Poètica de la Fundació corresponen a una acurada selecció, feta després de revisar molts dels meus antics (i moderns!) poemaris.

Vaig començar pels publicats: *Foc i fum* (Oikos Tau, Barcelona, 1983); *Tatutges* (Ajuntament de Vila-Real, Castelló, 1987); *Les Plèiades* (Premi "Grandalla" del Principat d'Andorra, Andorra, 1991); *El cicle dels insectes* (Editorial Moll, col·lecció Balenguera número 58, Ciutat de Mallorca, 1992); *Els poemes de l'horabaixa* (Principat d'Andorra, 1994); *Punt final* (Editorial Moll, col·lecció Balenguera número 72, Ciutat de Mallorca, 1995); *Planisferi de mars i distàncies* (Premi Homenatge Joan Salvat Papasseit, Columna Edicions, 1996); *L'obscura ànsia del cor* (Premi

de poesia de les Festes Nacionals de Cultura Pompeu Fabra, Ciutat de Perpinyà 1988, Universitat de les Illes Balears, col·lecció "Poesia de Paper", 1996); *Llibre de Pregàries* (Premi "Grandalla" de poesia del Principat d'Andorra 1999, Andorra, 2000); *Revolta* (Editorial Moll, col·lecció Balenguera número 88, Ciutat de Mallorca 2000); *Record de Praga* (Capaltard, Ciutat de Mallorca, 2000); *Un violí en el crepuscle* (Viena Edicions, Barcelona, 2000); *Rituals* (Res Publica Edicions, Eivissa, 2001); *Perifèries* (Editorial Aigua Clara, Alacant, 2001); *Temps Moderns (homenatge al cinema)* (Premi de Poesia "Miquel Martí i Pol 2001" de la Universitat Autònoma de Barcelona, Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003); *Cercle clos* (Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó, Institut Menorquí d'Estudis, col·lecció Xibau de poesia, 2003).

Esperem que el resultat final agradi a tots els amants de la poesia. Aquesta era la nostra intenció quan s'inicia el procés d'enregistrament a cura d'Antoni Caimari i l'equip de la Fundació ACA. Ω

(Miquel López Crespi)

A l'ombra d'Adrià i de Jordi III

«Deu ser un país interessant, Catalunya, si també teniu de patró a Sant Jordi», va dir-nos Miss Charmian, una octogenària anglesa que passa hores i hores entre les flors del seu jardí. Va semblar com si a partir d'aleshores ens prengué més seriosament. Amb tot no va amagar que Catalunya dit en anglès (Catalonia) li sonava més a país de conte de fades que no pas a una nació mil·lenària. Precisament perquè era vídua de militar va aclarir-nos que si els anglesos quan circulen en cotxe ho fan a la inversa de la resta d'Europa és perquè a cavall s'hi puja per l'esquerra. I ells lògicament han mantingut un costum que deriva dels vehicles de tracció animal.

La venerable Charmian viu en el districte dels llacs, el darrer comtat anglès

abans d'arribar a Escòcia. No gaire lluny de casa seva, en el segle II d.C. l'emperador Adrià (el de les memòries de Marguerite Yourcenar) hi va fer alçar un mur de 172 km de costa a costa d'Anglaterra, aproximadament entre les actuals ciutats de Carlisle i Newcastle upon Tyne. La muralla romana va tenir funcions de contenció arran de les escaramusses dels picts (nom de tribu que es podria traduir per pintats), guerrers de l'antiga Caledònia (avui Escòcia) que atacaven nus i tatuats de blau. Anys més tard, l'emperador Antoni, el successor d'Adrià, en farà construir una altra més amunt, en un punt estratègic de l'Escòcia interior.

A l'entorn d'un bocí restaurat del mur d'Adrià, a tocar on es calcula que els romans hi tenien legions acampades per-

manentment, les autoritats de Newcastle hi han creat un museu dedicat a l'època. Newcastle és actualment el punt principal d'una conurbació costanera entre els rius Tyne i Wear, fruit en el segle passat de les explotacions de carbó i de l'activitat de les seves drassanes.

Amb el nom geordie són coneguts tant els veïns com el deix anglès d'aquesta ciutat del mar del Nord. Tot i que s'escriu diferent a la paraula Jordi, en el moment de pronunciar aquest genticili sona igual que en català. Geordie és inicialment un malnom que sorgeix a conseqüència del regnat de Jordi III, tingut per boig segons les cròniques dels seus coetanis. Aquest monarca d'origen alemany, un dels primers Hanover (casa que encara a hores d'ara seu en el tron de la Gran Bretanya),

fou tan impopular que als anglesos de baixa estofa se'ls deia despectivament geordies. Aquesta derivació de George va arrelar en períodes de misèria a Newcastle. Tant és així, que ha esdevingut, en clau simpàtica, un senyal d'identitat de la ciutat.

Allà on l'illa es fa tan estreta que a voltes sembla que s'hagi d'anar a trencar, la petja romana i la reialesa del segle XVIII posen unes notes de color a un paisatge urbà esventat, gris, flegmàtic, monòton i embolcallat per un sol que, quan treu el nas, no escalfa ni amb fums de sabatots. Ω

QUIM GIBERT,
ENSENYANT

LES ELECCIONS, I LA CONSCIÈNCIA

Després de la voràgine de la campanya electoral de les municipals, penso que seria bo i relaxant fer esment al concepte de reflexió, tant en relació a abans com a després de la jornada electoral.

Tots sabem que en la vigília d'exercir un dels nostres màxims drets democràtics, els ciutadans hauríem de reflexionar. Hauríem d'intentar fer un exercici privat de consciència, per tal d'examinar quina pot ser la millor opció per l'esdevenidor col·lectiu. Doncs bé, encara més important que aquest acte de meditació particular, hauria de ser, la reflexió postelectoral. És a dir, que

un cop passada la "ressaca" electoral, cadascú particularment, hauria de fer un aprofundit acte de consciència, per veure si realment ha estat lliure de les diverses interferències externes (propaganda abusiva, desinformació etc.), a l'hora d'exercir el seu vot.

Considero que aquesta senzilla operació seria molt bona per la democràcia en el seu conjunt i molt higiènica per a la salut mental col·lectiva. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Nosaltres també volem parlar en català! (Manifest de les entitats sotasignants, promogut pel Servei de Normalització Lingüística de CCOO)

Deixar casa teva no és fàcil. En cert sentit és més fàcil malviure amb la seguretat de conèixer l'entorn en què et mous, de saber d'on treure els recursos necessaris per tirar endavant, encara que sigui sense perspectives de millora futura, sabent que sempre serà d'aquesta manera, que no pas fer el salt al buit que representa deixar-ho tot i provar fortuna en un altre lloc, en un altre país, en un entorn desconegut, sense la seguretat que dóna compartir llengua, tradicions i costums. I és que el canvi sempre genera inseguretat.

Per això, les persones que han optat per la solució de canviar radicalment de vida per intentar viure en més bones condicions estan obertes a incorporar noves llengües, noves tradicions i nous hàbits. Com, si no, haurien pres la decisió d'anar-se'n a buscar-se la vida tan lluny de casa?

Només cal que algú els obri la porta i els ajudi a incorporar tot aquest nou bagatge.

Molts de nosaltres procedim d'entorns en què el multilingüisme és una realitat quotidiana; molts parlem diverses llengües i entenem la importància que té poder expressar-se en la teva pròpia llengua. Entenem què representa per als catalans poder parlar en català.

És per això que nosaltres, que som anomenats persones nouvingudes o nous immigrants -hi ha algun dia que es deixi de ser un nouvingut o un nou immigrant?-, però que volem ser catalans com tothom, volem participar de la llengua catalana com la resta de la població.

Com que la llengua catalana és un vehicle d'inclusió, volem manifestar la nostra voluntat de fer de la llengua catalana també la nostra llengua i demanem a les administracions i a tota la ciutadania el seu suport per aconseguir-ho.

- Cal una millora substancial dels processos de regularització de la situació legal de les persones nouvingudes, de la seva incorporació al mercat de treball i en general de tots els aspectes que afecten la seva inserció social. S'ha de tenir en compte que aprendre una llengua no és fàcil i requereix temps, i que encara costa més quan la teva situació legal et condemna a un estat de provisionalitat que no ajuda a plantejar-te projectes de cap mena.

- Cal que les administracions hi destinin els recursos humans i materials necessaris, de manera planificada. Calen més cursos i més materials. És frustrant decidir-te a apuntar-te a un curs de català i que et diguin que t'has d'esperar perquè no hi ha places disponibles.

- És necessari que l'oferta formativa sigui flexible i diversificada, per poder adaptar-la a les característiques diverses, tant personals com de distribució territorial, de les persones que hem arribat a Catalunya. I la formació ha de poder anar vinculada a l'àmbit de la feina.

- Però no serveix de res tot l'esforç que representa aprendre català, per als aprenents i per a les administracions, si després ningú no ens parla en català, si el que aprenem no ens serveix per comunicar-nos amb les persones del nostre entorn, si no ens deixeu compartir amb vosaltres aquesta llengua, per poder ser un més, per poder ser iguals que vosaltres. És per això que et demanem que, si ens vols ajudar, parla'ns en català! Ω

Barcelona, 23 d'abril de 2003

Associacions signants

Centre d'Informació de Treballadors Estrangers de CCOO de

Catalunya (CITE-CCOO)

Associació Niodeema Kafo

Associació Planeta

Associació de Suport a les Organitzacions Populars Xilenes

(Asopxi)

Associació d'Immigrants Filipins

Associació d'Uruguaians a Catalunya

Associació de Treballadors Marroquins a Catalunya (ATIMCA)

Associació Catalunya-Líban

Associació d'Amics de Costa d'Ivori

Associació de Treballadors Pakistanesos

Associació Cultural per Colòmbia i Iberoamèrica (ACULCO)

Centre Filipí

Ribapua - Comunitat Bubi de Guinea Equatorial

Llibertat.com: Un bocí de la llibertat per la qual lluites cada dia, cada nit a la teva bustia.

agusti@llibertat.com !!*!!

Resultats al parlament valencià:

PP 48 escons

PSOE 37 escons

ENTESA (EUPV, Els Verds, Esquerra Valenciana) 5 escons

Bloc 0 escons

Dedicat a Esquerra Valenciana i al Bloc

ASSUMIRÀS la veu d'un poble,

i serà la veu del teu poble,

i seràs, per a sempre, poble,

i patiràs, i esperaràs,

i aniràs sempre entre la pols,

et seguirà una polseguera.

I tindràs fam i tindràs set,

no podràs escriure els poemes

i callaràs tota la nit

mentre dormen les teues gents,

i tu sols estaràs despert,

i tu estaràs despert per tots.

No t'han parit per a dormir:

et pariren per a vetlar

en la llarga nit del teu poble.

Tu seràs la paraula viva,

la paraula viva i amarga.

Ja no existiran les paraules,

sinó l'home assumint la pena

del seu poble, i és un silenci.

Deixaràs de comptar les síl·labes,

de fer-te el nus de la corbata:

seràs un poble, caminant

entre una amarga polseguera,

vida amunt i nacions amunt,

una enlaida condició.

No tot serà, però, silenci.

Car dirà la paraula justa,

la diràs en el moment just.

No diràs la teua paraula

amb voluntat d'antologia,

car la diràs honestament,

iradament, sense pensar

en ninguna posteritat,

com no siga la del teu poble.

Potser et maten o potser

se'n riguen, potser et delaten;

tot això són banalitats.

Allò que val és la consciència

de no ser res si no s'és poble.

I tu, greument, has escollit.

Després del teu silenci estricta,

camines decididament. Ω

Plegaria a la Mare de Déu Mitjancera

[sembla que aquesta pregaria-poema ha fet efecte pels resultats a Catalunya; tal vegada aquest sigui el problema al País Valencià, i a les Illes Balears i Pitiüses que els valencians i valencianes i els illencs i les illenques no ens hem dirigit a la Mare de Déu mitjancera]

Poema -pregaria

Mare de Déu mitjancera,
feu que tots els catalans,
tant polítics com votants,
tinguem molta més trempera.

I que a les properes eleccions
el Pesoe i el Pepé
perdin tots els seus escons
o quasi tots, pel nostre bé.

A Madrid, els aeroports.
I els papers, a Salamanca.
I si aquí no ens fotem forts
no tindrem ni la Petanca.

Si volfem TGV,
esperar vint anys és massa.
I ara, a més, fot-hi calers
perquè si no pel Prat no passa!

A Madrid, els cinturons
i autopistes gratuïtes.
Aquí pagar per collons,
que qui es queixa és victimista.

En Piqué i en Maragall
com n'Aznar i en Zapatero:
l'un, falangista al capdavall
i l'altre, aspirant a torero.

Estem cecs si no veiem
que ens estafen cada dia
i si a més va i els votem,
som massoques, jo et diria.

Mig milió de signatures
reclamaven seleccions.
Catalanes? ¡Mano dura!
Viva España y de las JONS!

Aquí estem cosits a impostos
i allà tenen subvencions.
Ens munyen ben ansiosos,
ens exprémen fins al fons.

I menteixen i ens insulten
Razón, COPE i ABC.
Si a Madrid així s'ho munten
no hi tindrem mai res a fer.

I a l'Espanya imperialista,
la que ens buida la cartera,
per si ens queda poca vista
han fet una gran bandera. *

L'any 2005 en farà trenta
que esperem tornar a ser grans.
Mare de Déu de l'Empenta,
empenyeu els catalans!

AQUESTA ORACIÓ L'ESCRIGUÈ EL
REVEREND T. LAZZA I HA DE DONAR 7
VOLTES AL MÓN.

FES-NE 7 CÒPIES I ENVA-LES ABANS
DE 7 DIES.

NO ENVIÏS DINERS.

JA N'ENVIES PROU A MADRID AMB
L'IRPF, L'IVA, L'IBI, L'IMPOST DE
SOCIETATS I ELS IMPOSTOS ESPE-
CIAIS.

PENSA UN DESIGI, SI NO FAS EL PRÉS-
SEC, LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA
TE'L CONCEDIRÀ UN DIA O ALTRE.

EXEMPLES DE DESITJOS PER ALS
DESORIENTATS:

UN AEROPORT COM DÉU MANA
AUTOVIES/AUTOPISTES FINANÇADES
PEL MATEIX ESTAT QUE FINANCEM
NOSALTRES

SELECCIONS NACIONALS CATALA-
NES

TGV CONNECTAT AMB EUROPA
EL RETORN DELS DOCUMENTS
ROBATS A CATALUNYA

I ARA EMMAGATZEMAT'S SALAMAN-
CA

EL RECONeixEMENT DEL NOSTRE
DRET A L'AUTODETERMINACIÓ
UN "POLVO" INTERESSANT, ETC., ETC.

X.BLANCAFORT, VETERINARI, NO VA
FER CAS DE LA CADENA,

I SE LI VA APARÈIXER L'AZNAR CAN-
TANT EL "CARA AL SOL".

P.VILLANUEVA, AGENT D'ASSEGU-
RANCES, VA TRENAR LA CADENA,
I VA HAVER DE VEURE LA SÈRIE COM-
PLETA DE "CINE DE BARRIO".

J.M.SUNYER, FARMACÈUTIC, S'EN VA
RIURE, I EL GERMÀ DEL GUERRA LI VA
VENDRE UN ORDINADOR DE FUSTA.
AIXÒ SÍ, BARATET.

N.PONS, ACTRIU, HO VA DEIXAR AMIT-
GES, I SE LI VA ATRAVESSAR UNA
ESCUDELLA DUBTOSA. PENEDIDA,
VA COMPLETAR LA CADENA I DESSE-
GUIDA VA

TROBAR UN MARIT EX-CONSELLER
D'OBRES PÚBLIQUES.

E.ATMETLLA, ECONOMISTA, VA
LLENÇAR L'E-MAIL A LA PAPERERA.

DES DE LLAVORS, CADA NIT SOMIA
QUE EL RODRÍGUEZ IBARRA ÉS NOME-
NAT

PRESIDENT DE LA GENERALITAT, I
QUE EL GASPART CONTINUA SENT PRE-
SIDENT

DEL BARÇA. ESTÀ DESESPERAT.

J.RODERGAS, FEMINISTA, NO VA FER-
NE 7 CÒPIES, SINÓ 25.

LAMARE DE DÉU DE L'EMPENTA PRE-
MIARÀ LA SEVA DEVOCIÓ AMB LA
CONSELLERIA DE SANITAT DEL PRO-
PER GOVERN, ON PODRÀ IMPULSAR LA
NOVA

DIRECCIÓ GENERAL DE CASTRA-
CIONS.

P.MANZANARES, MONJA CLARISSA,
NO CREU EN AQUESTES HISTÒRIES,
PERQUÈ ÉS AGNÒSTICA. PERÒ ALGU-
NA COSA DEU HAVER FET,

PERQUÈ SE LA VEU MOLT CONTEN-
TA, DARRERAMENT Ω

Josep Mª Aznar i l'Estadi de son Moix

El dimarts dia 20 de maig vaig tenir l'oportunitat de veure l'informatiu Balear. L'apoteosi espectacle del miting que feu el president Josep Mª Aznar a l'Estadi de son Moix. La meua sorpresa fou tan gran en veure milers de banderes blanques amb les inicials del Partit Polític Popular que onejaven dins aquell majestuós recinte. Vaig pensar que els organitzadors s'havien equivocat, ja que hauria sortit més apropiat que haguessin onejat banderes vermelles color de sang, ja que el senyor Aznar va recolzar la guerra injusta de l'Iraq que tanta sang innocent va fer vessar. Que meu entès, senyors xotests de cordeta de n'Aznar?. Ω

GUILLEM CREMAT DE SA POBLA

Menja, calla i dorm !

Taujanas de Girona

Menja, calla i dorm !

Aquest és el missatge que dona el govern del PP, al "pueblo espaniol, por la unidaz dez paña"

MENJA: Consumeix televisió sobretot aquests programes deixalles que són horribles, però malauradament hi ha una audiència desbocada, sobretot gens instructius, per crear més ignorància a la gent, i atenció que quan surt aquell del bigotet, CALLEU que quan hagi acabat amb el terrorisme, viurem més segurs i tindrem més "paz".

I per tant val més que DORMIS així ells faran les coses a la seva manera. Que no estàs content del que fan?

- * han netejat tot el fuel del Prestige queda molt poc, es clar que "unos hilillos que salen no es nada"
- * El recolzament a la Guerra de l'Iraq, ha servit que unes empreses espanyoles també ajudaran a la reconstrucció del nou país colonitzat!
- * la megabandera espanyola d'on surt aquest presupost, ens ho podem permetre?
- * el casament de la Botellita-Agggggh desmesurat, no ? total "boda de barrio"
- * Han baixat els impostos, si 1% del IRPF, a Catalunya, a Espanya un 2% i més, ja ho poden fer amb el canvi de moneda han representat uns guanys als govern d'un 300 % més, ja és pot fer, ja queda marge ?
- * El TGV tot invertit amb una línia de tren que no presenta un futur gaire clar, amb les altres línies que han deixat de banda, Barcelona-Puigcerdà, i altres línies de via també d'Espanya.
- * La qüestió de la llengua nostra, es el cas de l'aeroport del Prat, la van treure -per contaminació acústica.
- * I aquesta darrera culpo la poca solidaritat al treball, alhora de participar amb una convocatòria de vaga, que ens fa por perdre uns euros, pensem que si no reivindicuem una mica, els nostres fills, seran esclaus del treball!
- * Bé segur que me'n deixo moltes, però ben segur que encara no hi han prou motius de contradir, aquests tres mots?

Menja, Calla i Dorm, o no?

Davant de les injustícies, no es pot callar mai, Ells si, perquè no tenen raó! Ω

Després de les eleccions

Ricard.- Recordes el que et deia que -segons St. Pau i en certa manera Churchill- el govern ve de Déu i, doncs, el PP és la mà de Déu contra l'ateisme i la frivolitat catalana i la violència i la ruqueria basca? Doncs ja ho veus, el que ha passat a les Illes ara mateix. No devem mai baixar la guàrdia i menys quan el perill sojorna a les portes.

Mateu.- Avui tenc una depressió de cavall.

Ricard.- No cal deprimir-se, pren gelea reial, te i productes naturals sans i antidepressius. Si fos així havíem d'estar sempre deprimits, jo mateix. Jo no em deprimeix mai, pròpiament. Déu és un potentíssim antidepressiu.

Mateu.- Després del xapapote i la guerra, mai m'esperava aquesta reacció dels meus compatriotes.

Ricard.- La gent és absolutament voluble. Està escrit: "Maleït l'home qui confia en l'home, però beneït el qui confia en Jahvè". No hem de confiar ni fiar-nos mai de les persones, sols de Déu, perquè sols Déu és bo, les persones anem i venim.

Mateu.- Afortunadament ERC ha guanyat posicions al Principat, però als Països Valencians estau més fotuts que nosaltres. La gent vol viure be, i el PP els ha fet creure que amb ells hi viuran.

Ricard.- El mal és que és cert. Jo no crec que l'esquerra sia normalment bons gestors econòmics. En primer lloc perquè tenen una concepció errada de la natura humana i no solen creure gaire en Déu, en segon lloc perquè són una mica dropos i no tenen massa bones relacions amb les altes esferes (aquestes bones relacions solen obtenir-se per les esglésies, de les qual ells reneguen), en tercer lloc perquè el món empresarial tendeix a donar-los si fa no fa l'esquena. L'esquerra és sols una bonica utopia quasi sempre inviable. Mentre això no ho entenguem (i els utòpics i amateurs catalanets no solen copsar-ho, encara!!) no tenim un futur. La independència, ens agradi o no, sols ens pot caure des del centre i el centredreta, en el nostre context occidental. La resta, somnis, boira i fumera adolescent.

Una esperança: el sindicalisme procatalanista ha donat un important pas endavant, realment espectacular (al meu lloc de treball -que ni és de l'ensenyament- ha quedat primera força i ha triplicat el nombre de vots, quasi suplicant el sindicat groc oficialista pròxim al PP, quan abans el STPV hi era sols quarta força sindical).

El feixisme a Catalunya engreixa gràcies al Pensament Políticament Correcte:

Un altre fet perillós també anunciat: l'aprofitament de part de l'extrema dreta de l'acartonament dogmàtic i escolàstic del pensament políticament correcte. El PPC és una mena de Lorda lingüística que emmascara les realitats amb aprioris dogmàtics allunyats de la sensibilitat popular. És el contrari del populisme: el populisme sol ser una mena de demagògia útil electoralment, mentre que el PPC és un elitisme estirilitzador per a victòries electorals.

No es tracta de fer cap populisme dur, sinó de voler escoltar el que sent i pensa el nostre poble sense apriorismes, descendint de les incommensurables altures del ghetto cultureta, universitari, esquerranós, etc.:

Els partits de Vic i Manlleu exclouen la Plataforma per Catalunya d'hipotètics pactes de govern. Els probables alcaldes de Vic i Manlleu, a Osona, han exclòs la Plataforma per Catalunya d'hipotètics pactes electorals. La Plataforma de Catalunya, encapçalada per Josep Anglada, ha obtingut un regidor a Vic i a Manlleu amb un discurs xenòfob i ultradretà. A Vic, el candidat de CiU Jacint Codina només necessita un regidor més per formar una majoria. Però ha declarat que de cap manera serà el de la Plataforma. A Manlleu ha guanyat ERC, però el regidor de la Plataforma no és tant decisiu. Pere Prat, probable nou alcalde d'ERC, ha dit que la Plataforma per Catalunya 'es diluirà' si afronten els problemes que tenen. Prat negociarà amb la resta de formacions. Tots dos han fet les declaracions a Catalunya Informació.

A més dels dos regidors a Osona, la Plataforma per Catalunya també ha obtingut un regidor a Cervera (la Segarra) i al Vendrell (Baix Penedès). Tot depenent dels futurs pactes, sembla que els regidors de la Plataforma poden ser decisius en l'equilibri municipal. Municat.net té tots els resultats de les municipals al Principat.

El gran renom del Maragall: "pongamos un apellido catalán de relumbrón"

-J.J.: > Doncs s'està començant a amanir un pacte CiU-PSC. Al final el Maragall serà President amb el Mas de Conseller en Cap. Al·leguen la reforma de l'Estatut...

JM: en Mas amb la seva pinta de tecnòcrata del tot asèptic i desideologitzat, tal com diuen que és l'aigua, no em fa gens ni mica de gràcia, però en Maragall?..., que l'aigua la deu veure de força lluny, Déu ens agafi confessats!!!!!!

R.: Ell beu unes altres coses per matar els cucs. Rom negrita, per ex., així fa Mestissalunya, amb samba i sense barretina, he, he... En Maragall és tot una escaparata llampant, un renom per dur-nos a la cambra de gas dient que són dutxes. És la lulú del Rodríguez Ibarra.

Algú ja va dir que els primeres espases de les llistes espanyolistes tenen cognoms ben catalans (Piqué, Maragall, Ribó, Pla, etc.) mentre que els de les llistes indigenistes els tenen espanyols (Mayor, Carod, etc.). Curiós païset ple de miratges i paranys enganyosos on no et pots despistar gens ni mica. Tanmateix ja veieu per on va la gent volant. Així va el país.

O PARTIT O O.N.G.

Si en comptes de dedicar-nos a tants temes sense relació amb la nostra sobirania, temes folklorics sovint o en mala consciència per fer-nos perdonar el fet de ser catalan(iste)s, com sol ser tot el pensament políticament correcte i les ONGs (com dient, som catalans però bons nois, mireu si ens portem de requetebé), pensàssim realment de manera autocentrada, enfocaríem el tema dels EUA més com a catalans i menys com a ONGs, propalestinians, proTercerMón, etc.

No podem servir dues fites a la vegada perquè en moltes coses són incompatibles en la realpolitik: o fem sobiranisme valencià o fem tercermundisme-internacionalista-solidari.

La meua pròpia opció ha estat fer sobiranisme en la realpolitik i deixar la solidaritat més a títol individual, no traduït en realpolitik ni partidisme (això és el que fa la gent corrent molt majoritàriament en qualsevol poble sobirà). Però no, a ca nostra ho confonem i ho mesquem tot i el resultat són mentalitats polítiques inviables: collages d'ideologies utopistes amb flaires de patxuli que no entèn més enllà del 5-10% de la població catalana (els qui voten IU i més o menys ERC).

Més valdria que la gent antiglobalització o antiimperialista (postura molt defensible, però que es mescla caòticament amb el nacionalisme en l'encallat "anti" i "contra" progre) fos simplement antiglobalització i antiimperialista i de solidaritat amb el Sahara i Cuba, i no fes directament cap política pretesament i dita "nacionalista/ independentista" (simplement per una raó: perquè no l'és pas).

El cas d'Idaho és l'admirable resultat de la tradicional fermesa basca de pedra picada amb el sentit pràctic i el bon sentit polític anglosaxó: caràcter i metodologia, en tots dos casos d'indubtable i fortíssim rerefons cristià. Així és com es fan bé les coses, la política com a ciència exacta, lògica elemental i pensament fort i realista -i ho he dit moltes voltes, en parlar dels EUA i d'altres temes.

I la resta, literatura i folklore amateurs, fer l'indi amb pretensions de fer...política (!)...de diumenge.

Però nosaltres ni tan sols hem començat a cavar els fonaments per bastir nostra casa, els nostres estan molt entretinguts discutint sobre la decoració, i els estils més lluïts i de moda.

Com sempre, preciós.

Atentament,

Ricard.

Ahir i per ordre del superjutge espanyolíssim Baltasar Garzón, van detenir un presumpte membre d'Al Qaeda, empresari vinculat al taulell, ben prop de ma casa, a Castelló

Fa uns mesos també van descobrir que integristes islàmics tenien plànols del complex petroquímic del Grau de Castelló per a dinamitar-lo, i el diari local ho va publicar a tota plana.

A més el tema esperpèntic de l'illot de Julivert que inflama el nacionalisme d'Estat just després de l'Operassion Triunfo i el Mundial.

No sé pas exactament les raons per les quals Toni Porcar (líder del BNV Castelló) es nega a donar suport a una mani d'immigrants magribins, però crec que, políticament, vist en perspectiva realista, era l'actitud escaient. Ja he dit que les associacions magrebines a ca nostra rarament tenen una estructura ni una ideologia democràtiques. I no hem de reforçar autoritarismes, ni propis ni exòtics, encara que parlen algarabia i no els entenguem.

Si volem evitar l'aparició d'un Lepen espanyol (les bases sociològiques ja hi són, sols que ara normalment voten PP) cal que l'esquerra i el nacionalisme nostre miren abans cap als votants que cap als immigrants a l'hora de fer les coses com a partit. Això no vol dir ser insensible a l'ajut humanitari ni als drets de tothom, sols vol dir diferenciar el treball de partit del propi de les ONGs. Si volem fer les coses amb una mica de metodologia analítica i de realisme polític amb les enquestes sociològiques en mà.

No és el millor moment per a fer la primera cosa que ens vinga al cap o en pla sentimental, és menester saber que caminem per terreny minat i anar-hi amb peus de plom. Tot el que parlen tan alegrement des del progressisme primari en favor de l'islam i de la immigració, sincerament, s'ho havien de fer veure una mica. No es tracta de cap manera de ser xenòfobs, sinó de saber afinar a muntó per tocar els punts neuràlgics a fi de desactivar xenofòbies sense renunciar als nostres votants, que és la raó per la qual BNV, EUPV o qui sia es presenten a eleccions: acumular-hi forces. Cas contrari, no valdria la pena presentar-s'hi: que es convertesquen en una ONG i au.

Això hauria de ser una cosa més clara q l'aigua i assumida fa molts anys. El que passa és que entre el nacionalisme -tan amateur i de tertulietà- valencià, ni les coses més elementals estan mig clares. La capacitat analítica hi fa aigües a les primeres de canvi, perquè el cap rau en un altre lloc.

EL CAS PERE ESTEVE

Amb el cas de Pere Esteve es repeteix el mateix esquema de sempre: els militants del partit que perd el diputat el titllen de "trànsfuga"; els militants del partit que el rebrà diuen que la culpa la té el partit d'on ha marxat; i la resta de partits parlen del mal moment que passa el partit que ha perdut el diputat. I el més curiós del cas és que els que abans criticaven quan en perdien un, ara aplaudeixen perquè en reben un altre. No és oblit, és un joc d'interessos! M.

JM: La política sempre és un joc d'interessos, però en aquest cas, i si tenim present a què s'ha estat anomenant trànsfuga, en Pere Esteve no ho és, ell no ha agafat el seu escó i s'ha passat a un altre grup del parlament, el que ha fet ha estat dimitir del seu escó de diputat al parlament europeu, i al seu voluminós sou, i també ha dimitit del càrrec a la fundació Trias Fargas, amb un segon sou, que encara que no és tant voluminós com l'altre Déu n'hi do la de calers a que ha renunciat aquest home, tot i que la gent que es mou en aquests nivells no ha de patir mai per la seva supervivència econòmica, no deixa de ser un gest que segons el meu parer l'honora i als meus ulls augmenta el percentatge de credibilitat, que tot i el meu natural escepticisme, donaré al que pugui dir d'ara endavant.

P.: Crec que serà una bona eina per fer de l'independentisme una idea realment transversal dins l'espai polític parlamentari. Vaig assistir a una de les xerrades que va fer en Pere Esteve, i em va semblar que té les idees força clares. Ell diu que hi ha un espai 'orfe', i que jo crec que correspon al que podríem dir 'independentisme de centre'.

R.: En un país tan mancat d'aquest espai bàsic per a qualsevol cosa, calen pesats com jo que sien d'extrem centre per ajudar a crear-lo.

P.: O almenys, no tan identificat amb polítiques d'esquerra com les que defensem des d'ERC. Això és una anomalia,

R.: Una darrere una altra, Charlie Brown :

P.: > ja que el nacionalisme conseqüent, és a dir, l'independentisme, a qualsevol país és transversal: inclou gent de tot l'espectre ideològic, des de l'esquerra fins a la dreta.

R.: > Aquí tenim uns partits (CiU), que haurien de representar aquesta sensibilitat, però no ho fan, i crec que és per això que l'Esteve ha marxat.

R.: Però CiU té un 80% d'autonomistes i sols un 20% d'independentistes (al PNB la cosa està més equilibrada). CiU mai no ha estat realment independentista, sols ha fet una mica de comèdia cara a la galeria i prou: els amos espanyols no li ho haurien tolerat, i prou brancam del fort va rebre des del 93 al 96.

P.: > Una altra cosa és la seva incidència a les eleccions. Si es presentés com a força políti-

ca a part, l'única cosa que faria ara seria dividir i debilitar l'espai catalanista, i ell ho sap. Per això, crec que de moment, partint de la prioritat nacional sobre la ideològica, buscarà algun tipus d'acord amb ERC, que és l'única força netament-independentista al Parlament.

R.: Si ho és, s'ho calla prou. Bé: és millor fer que parlotejar, d'acord, però trob que ERC té avui més d'esquerrana que no pas d'independentista.

Entre una CiU autonomista de centre i una ERC independentista d'esquerreres és imprescindible per a un projecte independentista un centre independentista molt fort i equilibrat.

P.: > A la llarga s'hauria de tendir a què l'independentisme s'estengués per tot l'electorat, per tal d'assegurar una majoria ampla (70-80% dels escons) que ens permeti plantejar el famós referèndum. Aquesta seria, de moment, la primera passa.

R.: I ja veuríem, perquè llavors ens farien el que han fet contra Euskalherria: ens cal també una sòlida política internacional, mobilització i sobretot bona conjuntura internacional (això és quan hi ha algun fort terrabastall econòmic, polític o militar, si no, impossible: la Història és mestra per als bons alumnes). Les batalles no s'han de presentar per perdre-les somiant truites, sinó lligant tots els punts per guanyar.

Cas contrari la gent es crema i s'espanta. Hem de saber donar el cop decisiu de gràcia en el moment oportú, no pas cops de cec, com fem sempre.

Diu en P.: A la llarga s'hauria de tendir a què l'independentisme s'estengués per tot l'electorat, per tal d'assegurar una majoria ampla (70-80% dels escons) que ens permeti plantejar el famós referèndum.

M.: Tot i que això hauria de ser així, em temo que hi estem molt lluny. De tots els socialistes que conec, només en sé d'un que es declara independentista. I tres quarts del mateix amb els d'Iniciativa. Dels del PP no cal ni parlar-ne.

De quina tendència política, doncs, arplegarà independentistes en Pere Esteve, que no estiguin ja votant a ERC o a CiU?

Diu en P.: A la llarga s'hauria de tendir a què l'independentisme s'estengués per tot l'electorat, per tal d'assegurar una majoria ampla (70-80% dels escons) que ens permeti plantejar el famós referèndum.

Joel: Jo no conec cap norma democràtica que digui que per fer un referèndum s'hagi de ser un 70% d'un parlament regional d'un dels estats ocupants.

N'hi ha prou que es reculli un cens del poble en qüestió (de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, en el nostre cas), i que aquest col·lectiu, a través dels seus representants, i amb mediació d'organismes internacionals, convoqui el referèndum.

Una altra cosa és si això és el camí millor, o si és realitzable a curt termini.

De quina tendència política, doncs, arplegarà independentistes en Pere Esteve, que no estiguin ja votant a ERC o a CiU?

Jo veig un sector: -Els nous electors (els que fins ara tenien menys de 18 anys).

Per cert, la gent jove som els que hem de potenciar l'alternativa autodeterminista.

Joel: >Jo no conec cap norma democràtica que digui que per fer un referèndum s'hagi de ser un 70% d'un parlament regional d'un dels estats ocupants.

R.: Ja, però jo crec que encara amb el 80% tindríem greus problemes amb els espanyols: tin present de qui viuen. Jo no vull aventures incertes -el catalanam corrent tampoc- per a rebre més brancam espanyol. Vull un independentisme realista i dosificat per independitzar-nos de debò en la realitat real.

Joel: > N'hi ha prou que es reculli un cens del poble en qüestió (de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, en el nostre cas),

R.: Tant de bo fos així, però pensa que ni un 1% de cinema en català tenim al sud (menys encara que misses en català, que deu estar com a molt sobre el 2 %).

De quina tendència política, doncs, arplegarà independentistes en Pere Esteve, que no estiguin ja votant a ERC o a CiU?

Joel: > Jo veig un sector: -Els nous electors (els que fins ara tenien menys de 18 anys).

R.: Ho creus així?

Joel: > Per cert, la gent jove som els que hem de potenciar l'alternativa autodeterminista.

R.: Quant jove ets tu? (Jo 46 anys, per cert) Vols dir que el jovent independentista no és quasi tot d'extrema esquerra?

Deia en Joel,

Diu en P.: >>A la llarga s'hauria de tendir a què l'independentisme s'estengués per tot l'electorat, per tal d'assegurar una majoria ampla (70-80% dels escons) que ens permeti plantejar el famós referèndum.

La Catalunya regional no pot fer un referèndum. Però han hagut de venir els bascos per a demostrar la poca imaginació que hi ha per ací. Espanyola llei en mà no és pot fer un referèndum, però sí una consulta, que a efectes pràctics resulta igual d'útil. I per fer-ho, convocar aquesta consulta, cal al democràtica regla del 50% més un vot, i per guanyar-lo ídem, encara que com més àmplia sigui, menys problemes hi haurà. Ω

FIRA DE MANACOR

Fa 15 anys que en Jaume Maimó va obrir el Jardí des Carritxó en aquest llogaret de Felanitx. Te viviers de plantes ornamentals i crea jardins. Tel. 971 582 068

Fa 15 anys que na Pilar Truiols i la seva filla Maria Antònia són les concessionaries oficials de les marques Fiat, Lancia i Alfa Romeo a Manacor. Venen cotxes des dels 6.000 euróns fins als 50.000. A la foto amb la comercial Maria Antònia Miralles. Tel. 971 846 242

Els germans Fons són els amos de l'empresa de Maquinària Agrícola Fons al carrer de Covadonga,16 de Manacor. Tenen les recolectores de cereals més grosses que hi ha al mercat. Tel. 655 824 035

Na Núria Grivé és la professora de Garantia Social d'Operaris de viviers de l'Institut Albohaira de Muro. Dona cursos de jardineria. Tel. 971 861 089

Des de fa 2 anys que en Joan Escandell és agent oficial Citroën a Manacor. Ven cotxes des dels 7.500 fins a 35.000 euróns. Tel. 971 550 476

Fa 20 anys que en Joan Beia regenta el Magatzem can Beia a Baix des Cos de Manacor. Ven productes pel camp. Tel. 971 550 313

L'any 1978 en Joan Cladera va obrir la Comercial Cladera a Artà i ara fa 17 anys que se va mudar al Polígon Industrial de Manacor. Ven tractors de 20 cavalls fins als 300 cavalls i tota classe de maquinària agrícola. Tel. 971 555 811

En Sebastià Oliver és concessionari oficial de Micro Car i de l'Opel de Felanitx. En Miquel Grimalt és l'encarregat del Micro Car al Passeig del Ferrocarril,90 de Manacor. Venen aquests cotxes petits que no necessiten carnet de conduir. Tel. 971 550 909

Set envasadores d'aigua, distingides amb un segell de qualitat

La Conselleria d'Economia, Comerç i Indústria ha concedit el distintiu "Aigües de Qualitat" a set envasadores d'aigua de les Illes Balears. Aquesta campanya, finançada pel Consorci per al Desenvolupament de les Illes Balears, pretén, dins la promoció de productes agroalimentaris balears, fer una promoció especial destinada al sector de les aigües envasades, ja siguin minerals o de manantial. Així, es volen donar a conèixer les indústries de l'aigua a les Illes Balears, ja que contribueixen a un equilibri econòmic del territori.

Són set les envasadores que han estat distingides per aquesta conselleria: la menorquina l'Anzell, i les mallorquines Binifaldó, Font des Teix, Bastida, Ca l'Abat, Font Sorda i Font Major. Per donar a conèixer aquestes aigües s'han repartit uns 60.000 tríptics a tots els hotels i restaurants de les Illes, a més d'insercions de cunyes publicitàries a la ràdio i instal·lació de panells publicitaris.

La marca Producte Balear

Així, la marca Producte Balear garanteix als consumidors que els productes que la porten han estat fabricats a les Illes Balears amb unes determinades condicions. Així mateix, entre els consumidors, aquesta marca és sinònim i garantia de qualitat i de producte elaborat a partir de matèries primeres produïdes a les Illes Balears.

Les envasadores d'aigua, així com altres indústries balears, des de fa un parell d'anys, han adoptat una política molt encertada que és la modernització de les seves estructures productives, l'aposta decidida per la qualitat i un canvi d'imatge dels seus productes que els fa molt més atractius al consumidor. Avui en dia no basta saber que un producte és bo, sinó que s'ha de demostrar cada dia.

A Mallorca arriben dotze milions de visitants a l'any, un percentatge important cerca alguna cosa més que sol i platja. Un vi, un oli, una aigua de qualitat... i són els pagesos, els

A part de les qualitats d'aquestes aigües, gràcies a les quals varen ser declarades, en el seu moment, d'utilitat pública, el més important és el seu agradable sabor, i la sensació d'estar bevint aigua de qualitat. Realment els consumidors coneixen la qualitat d'aquestes aigües. Les garanties higièniques i sanitàries no només es mantenen sinó que han anat en augment amb els avenços tècnics i les exigències legals actuals; i tot plegat fa que l'Anzell, Binifaldó, Font des Teix, Bastida, Ca l'Abat, Font Sorda i Font Major figurin en la relació de les aigües minerals i manantials reconegudes a l'estat espanyol i algunes d'elles publicades en el Diari Oficial de les Comunitats Europees.

artesans i els industrials els que, amb el seu esforç constant, fan de les Illes Balears quelcom més que un simple referent de sol i platja, una terra capaç de projectar el seu passat creatiu cap als majors reptes de modernitat.

Per això, la denominació de Producte Balear ha esdevingut, avui dia, tot un símbol de feina ben feta, fruit d'una tasca constant que recull el millor de la nostra tradició, i que fa del repte de qualitat la seva bandera davant uns consumidors cada cop més exigents.

Així, Producte Balear, certifica la procedència il·lenca dels diferents productes aportant un important element de diferenciació tant per als consumidors com per als productors i comerciants. Ω

D E I À

Fa 4 anys que en Dito Vidal regenta el Cafè can Dito a Deià. Entrepans i begudes. Tel. 971 639 002

Fa 30 anys que en Joan Valenzuela regenta el Restaurant Les Palmeres a Deià. Despatxa menús a 8 €, a la carta se menja per una quinzena d'euróns. Na Laura, la seva dona, pinta aquarel·les. Tel. 971 639 161

Fa 17 anys que en Francesc Arbona i na Caterina Estrany obren el Restaurant Deià. Se menja a la carta per una vintena d'euróns. Tel. 639 265

El plaer de deixar de fumar

Deixar de fumar no és tant una qüestió de voluntat com d'enteniment.

El fet que sempre que el Dr. Masgrau ha plantejat aquest tema en les seves col·laboracions a Catalunya Radio hi hagi hagut oients que ens fessin saber que l'emissió els havia motivat a deixar definitivament l'hàbit ens ha animat a posar per escrit les reflexions que els varen persuadir.

Ens adrecem a vostès, doncs, per presentar-los l'edició del nou llibre del Dr. Miquel Masgrau EL PLAER DE DEIXAR DE FUMAR: GUIA PER A L'ADDICTE, fruit de la seva experiència com a fumador empedreit i com a metge que ha ajudat a moltes persones a deixar-ho. Parteix de la base que deixar de fumar és una decisió personal, a l'abast de tot aquell que ho desitgi, i aquesta guia mostra el camí que tantes persones ja han seguit.

No es parla des del puritanisme de la croada antitabac, tampoc sobre càncer ni d'altres malalties, sinó des de la comprensió que dona la condició d'exfumador, que ha tingut l'oportunitat de compartir el fum original amb els indis de l'Amazònia i d'observar, a la Xina, diferents mètodes de deshabitació.

No es tracta de convèncer ningú sinó de mostrar el camí que fa plaent aquest pas ineludible.

En el moment que la OMS ha resolt prohibir la publicitat de cigarrets, i coincidint amb l'anunci de la supressió de l'única unitat de tabaquisme per falta de pressupost a l'Hospital Clínic, convé recordar més que mai que la del tabac és una addicció mental i que per deixar-lo només cal comprendre la seva naturalesa. Aleshores es deixa amb la mateixa urgència com s'abandona qui t'ha estat enganyant des de el primer moment. Aleshores deixar de fumar és una alliberació. Ω

Per obtenir més informació, poseu-vos en contacte amb nosaltres.

www.quadernsvius.com

www.masgrau.net

Telèfon 93 415 75 00,
Fax 93 415 0768

Correu electrònic:
quadernsvius@quadernsvius.com
miquel@masgrau.net

Atentament,
Quaderns Vius

VALLDEMOSSA

Fa 9 anys que en Pere Alorda regenta la botiga The Moon Under Water a Valldemossa. Tel. 971 616 232

Fa 4 mesos que na Carme Ripoll ha obert la Botiga Ponent a Valldemossa. Artesania i aliments. Tot productes mallorquins. Tel. 971 612 279

Proson
PROJECCIÓ I SO

Enrique Mus

Carrer Nanyo Saric, 1
Carriada Marquès de la Fontseca
Tel 971 420 300 Fax 971 420 266
07005 Ciutat de Mallorca

Dimecres 21 de maig es va celebrar al Teatre Municipal de Manacor un debat electoral per les eleccions de dia 25 organitzat per Diario de Mallorca. Curiosament, dels 8 partits que es presenten a les eleccions just n'hi havia 6 amb dret a participar en el debat. ERC i Clau no foren autoritzats a participar.

Tot i això, Joan Lladó, candidat d'ERC, assistí a l'acte i abans que s'iniciàs parlà amb els responsables i els informà de la seva intenció de participar-hi, cosa que des-

pertà les ires dels màxims responsables del diari a Manacor. Lladó entrà i es va asseure a una de les 6 cadires preparades. La resposta fou molt trista si és que vivim en democràcia:

Tres policies locals de Manacor es dirigiren cap a ell i l'expulsaren per la força, aixecant la cadira en la que Lladó estava assegut i portant-lo fins a l'entrada de la sala.

La resposta del públic no

Discriminació

fou unànime, mentre que molta gent del PP aplaudí la intervenció de les forces de l'ordre, molta altra es manifestà en contra.

Tristíssim, que un diari que va de "progre" no respecti el dret que té qualsevol ciutadà a presentar-se amb igualtat de condicions a unes eleccions, això és retallar la llibertat d'expressió.

Els del Diario de Mallorca s'excusaven en què ERC

no té representació municipal, quan EU-EV tampoc no en tenen i sí que estaven convidats.

Després digueren que ERC no té ni representació al Parlament balear, quan això és mentida perquè ERC forma part del Pacte d'Eivissa que sí té representació.

M'agradaria saber què en pensen Matias Vallés o Marisa Goñi d'aquesta política del seu diari. Una política més

pròpia de l'ABC o La Razón que d'un diari que suposadament pretén informar objectivament de la veritat.

Pens que amb accions com aquesta són molt tristes si vivim en una suposada democràcia, tot i això, a poc a poc els partits i els mitjans de comunicació es van llevant la màscara que duen posada i podem veure que no és mentida que Franco ho deixàs tot "atado y bien atado". Ω

Mateu Mas Perelló de Manacor

LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE I EL PARTIT POPULAR

Aquesta mateixa setmana i en plena recta final de campanya electoral hem vist com una dona ha estat assassinada pel seu marit a Aldaia i una altra, candidata del PP per Puebla de Híjar (Terol),

ha mort pels 11 disparells del seu marit. Sobre aquest tema, Encarna Canet, candidata per l'Entesa a l'Ajuntament de València i experta en violència domèstica ha manifestat el següent:

"La consternació de la gent i la incredulitat perquè avui passen encara aquestes coses no ens deixa veure quins són els factors que fomenten que els agressors i els assassins continuen endavant amb aquestes actuacions incomprensibles. Entre els factors que les professionals sobre aquest tema sempre nomenem com a precipitadors i consolidadors del manteniment de la violència de gènere, trobem els factors socials, de l'entorn,

psicològics i fins i tot alguns parlen de factors biològics. Però el factor que mai es nomena és el POLÍTIC, és a dir el fet d'estar immersos en un sistema capitalista, d'explotació i màxima competència i rivalitat, i el fet que el govern del PP tinga actuacions lamentables com les que hem vist aquests dies:

- la Directora de l'Institut de la Dona, Miriam Tey, màxima responsable de l'òrgan que es suposa lluita per la igualtat de

les dones i el respecte de la nostra dignitat, és corresponsable en l'edició d'un llibre titulat "Todas putas" que fa apologia de la violació.

- no dimiteix ni ella ni el Ministre de Treball, Eduardo Zaplana, com a últim responsable d'aquestes aberracions, malgrat que la ciutadania i les organitzacions de dones així els ho hem demanat

- la candidata pel PP a l'Ajuntament de València, Rita Bar-

berà, no es pronuncia en aquest tema, ni com a polític ni com a dona.

- per a rematar la jugada, José María Aznar en un mitin a Sevilla davant la frase d'una candidata també del PP que deia "tienes los cojones muy bien puestos" no se li ocorre altra contestació que "si alguien tiene un metro que me tome las medidas".

Aquests fets de gent que vol governar-nos al conjunt de la

població, incloses les dones, constitueixen per sí mateix violència de gènere i ajuden directament a la perpetuació d'aquesta lacra social. Per tant, podem afegir als factors que contribueixen al manteniment de la violència contra la dona als propis polítics del PP i les seues actuacions irresponsables i indignes" Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

Pel be del petit i mitjà comerç, la política ha de canviar

Ha de canviar i ho ha de fer com més prest millor. Ha de canviar la política de tolerància i relaxació social, d'abandonament. Abandonament de la vigilància per fer complir les ordenances i lleis de la societat. Ordenances i lleis de circulació i neteja, de comportament cívic, totes elles encaminades a donar seguretat a la gent de be, a la gent honrada, a la treballadora i emprenedora, a tots aquells que del treball digne i honorat en fan llei. Aquells que són capaços (malgrat tot) a formar famílies, d'ajuntar-se i tenir fills per i des de l'amor. Lluitar per tal d'aconseguir un horitzó per a ells i els seus familiars, gràcies a la seva feina i el seu comportament en societat.

Tot aquests preàmbul, que tal volta es pogués catalogar de cursi, ve a tomb perquè estic descrivint el client potencial del petit i mitjà comerç que representa el 90% dels clients del quals es nodreix. Un

petit i mitjà comerç que per desenvolupar-se necessita una atmosfera real de seguretat.

Avui en dia, a la Ciutat de Mallorca, per desgràcia no és així, no tenim la atmosfera adequada per fer negoci. No existeix la seguretat ciutadana necessària. Han passat fets que han canviat la situació. Me referesc al fet de la massiva immigració que suportam. No vull dir amb això que consideri negativa la immigració, no. Allò que vull dir és que caldrà integrar aquesta immigració especialment en l'aspecte lingüístic i cultural. Aquesta immigració s'ha d'integrar dins els valors de convivència cívica i social. Cal que se l'eduqui a fi que sia capaç conviure amb nosaltres amb dignitat.

Idò be, tot això ve a rotlló perquè dubt que ningú, no sols que els nous immigrants, sinó també els antics, aquells que vingueren fa una quarentena d'anys, hagin après a viure com nosaltres, essent

portadors dels nostres valors.

I no ho faran si no exigim que se facin lleis i ordenances tendents a fer-les complir. Serà necessari pel be de tots canviar el xip als polítics, convèncer a tots, immigrants, polítics i ciutadans en general que pel be de tots hi hagi més seguretat ciutadana, ja que sense seguretat ciutadana tot s'enfonsarà. I si no al temps. I els qui no vulguin esperar que s'informin. Que estudiïn el que ha passat a altres ciutats que han patit el mateix fenomen d'immigració incontrolada. En aquestes ciutats, els qui ho han pagat més car han estat el comerciants, que han hagut de suportar a la vegada, clients amb menys poder adquisitiu i l'increment de la violència de carrer, de la prostitució i del banditisme.

Tot això ha anat en perjudici del comerç i de la convivència ciutadana. Ω

Pere Felip i Buades

A PORTBOU, 64 ANYS DESPRÈS

Després de 64 anys, al municipi de Portbou (Alt Empordà) ERC torna a tenir representació a l'ajuntament. Això, que poc semblar molt testimonial o massa sentimental, penso que és un petit detall que denota que les coses estan començant a canviar a Catalunya.

Així, malgrat que, malauradament, la memòria col·lectiva de la gent sigui molt curta i poc precisa; també es constata que el poble català, molt a poc a poc, va recuperant els seus referents de sempre, què alguns varen intentar esborrar a sang i foc. L'exemple de Portbou, que d'ençà de 1939 no tenia regidors d'ERC a la seva casa de la vila - a l'any 1991 es va presentar per primera vegada amb molta il·lusió, des de la Segona República, però no va aconseguir cap representació - és, una mica, posar punt i final a una veritable anomalia històrica.

Sense cap mena de dubtes, el cas de Portbou, com a exemple de la irradiació i/o implantació d'ERC arreu de la geografia catalana, demostra que aquest és l'autèntic partit de la coherència, de la nova centralitat política i del futur de la nostra nació catalana. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO - PORTBOU (ALT EMPORDÀ)

LA NOVEL·LA HISTÒRICA CATALANA

La novel·la i la lluita pel nostre redreçament nacional

El blocatge contra els autors considerats "dissolvents" no solament es concreta en la lluita per controlar els premis literaris, l'edició dels llibres. El control també es fa extensiu als suplementos de cultura del diaris de màxima circulació, on, com tots sabem, cada camarilla s'encarrega d'enlairar els seus silenciant o atacant aquells que no són de la seva corda. Aquest solament és un dels aspectes del control de la nostra cultura. Alguns escriptors reaccionaris, al servei de partits de dreta o molt conservadors, han esdevingut igualment el màxims consellers de les nostres institucions culturals, quan no són ells mateixos els encarregats de la "vigilància" d'edicions i promocions institucionals. Ara ja no som en temps de la dictadura. En el sistema reformat amb la transició i mitjançant la "España plural de las autonomías", que diria Pasqual Maragall, les comunitats autònomes disposen de determinats pressupostos culturals per a promocionar la cultura. Aleshores s'esdevé que, mitjançant el control i "assessorament" de determinats elements retardataris, els diners se'n van sempre envers una direcció político-cultural i no envers una de diferent. Milers de milions es gasten a finançar determinades obres de teatre i musicals, en edicions de llibres i traduccions, en viatges a l'estranger promocionant uns i altres... Mentrestant Gabriel Alomar és un dels grans oblidats i es menysté i deslegítima el mestratge de Joan Fuster, Manuel de Pedro-

lo, Gonçal Castelló o Salvador Espriu. Tampoc no ens hauria d'estranyar gaire, ja que la nova època "democràtica" ha coincidit amb l'enlairament a les més altes alçades de la nostra cultura de dos botiflers declarats, de dos destacats agents de la dictadura franquista com foren Llorenç Villalonga i Josep Pla. No en parlem de les provatures de reivindicar el paper d'un Joan Estelrich i altres intel·lectuals semblants.

Pensava en tot això en l'acte de lliurament dels Premis Literaris "Roc Boronat 2003" que va tenir lloc en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona. M'havien atorgat el Premi de Novel·la per la meua obra El darrer hivern. L'esdeveniment cultural comptà amb l'assistència d'altres autoritats culturals de la Generalitat de Catalunya i d'importants representants de la cultura i la política catalanes. Podem destacar la presència d'Isidor Cònsul Giribert, membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i director literari d'Edicions Proa; Carles Duarte i Montserrat, membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i secretari general de la Presidència de la Generalitat de Catalunya; Teresa Palahí, representant de l'ONCE a Catalunya; el director de la COPE, Jordi Jordà; l'escriptor Josep M. Espinàs; el director general de Cultura de l'ONCE Ignasi Escanero... Vaig poder conèixer personalment Carles Duarte. En la poesia de Carles Duarte es fan presents d'una manera constants el paisatge i les referències cultu-

ral del Mediterrani i té com a temes centrals la tendresa, el somni i l'oblit. La seva obra ha estat traduïda a diverses llengües i ha merescut els premis Rosa Leveroni i Vila de Martorell. Ha col·laborat amb els escultors Guido Dettoni i Manuel Cusachs i amb els cantants Dounia Hédrille i Franca Masu. Com a lingüista ha treballat amb els professors Joan Coromines i Antoni M. Badia i Margarit i ha publicat llibres de lingüística històrica i de llenguatges d'especialitat".

Entre els membres del jurat del "Roc Boronat" hi havia igualment Isidor Cònsul, escriptor que ha estat cap de redacció de la publicació Catalan Writing. Autor també d'Antologia de Jacint Verdaguer, 1986. Curador de l'edició crítica de Sant Francesc, de Jacint Verdaguer. Ha escrit també l'important assaig literari Panorama de la literatura catalana (amb Alexandre Broch i Huesa, Vicenç Llorca Nerrocà) i dels estudis literaris: Jacint Verdaguer: història, crítica i poesia (El Mall, 1986); Tirant lo Blanc (Labor, 1992) i Llegir i escriure: papers de crítica literària (La Magrana, 1995). També és autor del dietari Cinc estacions: un dietari (La Magrana, 1998) i de l'antologia Jacint Verdaguer / Joan Maragall. Joc de miralls.

Reconegut arran dels Països Catalans per la seva feina com a crític, poeta i escriptor, Carles Duarte és autor del llibre de narrativa Somnis (Columna, 1994) i dels poemaris Vida endins (Moll, 1984); Paisatges efímers (Columna, 1989); La pluja del temps (Columna, 1990); La pell del somni (Columna, 1991); Llavis de terra (Columna, 1993); Terra (Columna, 1994); Cohèlet: tríptic hebreu I (Columna, 1996); Ben Sira: tríptic hebreu II (Columna, 1996); Qumram: tríptic hebreu III (Columna, 1997); D'una terra blava (Moll, 1997); Khepri (Columna, 1998); Ha-Cohen (Seuba, 1999); El somni (La Magrana, 2000); La terra del somni = La tierra del sueño (Sial, 2000); El silenci (La Magrana, 2001); La llum (Perspetiva, 2001); Tríptic hebreu (La Magrana, 2002) i El centre del temps (Ed. 62, 2003). Ω

(Miquel López Crespi)

Gran Teatre del Liceu. El Saló dels Miralls era ple de gom a gom el dia del lliurament dels Premis de Novel·la, Poesia i Conte.

Denúncia de la "violència urbana", encerclament intensificat dels barris anomenats "sensibles", repressió accentuada de la delinqüència juvenil i perseguit dels sense sostre, toc de queda i "tolerància zero", augment continuat de la població carcerària, control punitiu dels beneficiaris d'ajuts: per tot arreu a Europa es manifesta la temptació de recolzar-se en les institucions policiaques i penitenciàries per combatre els desordres derivats de la desocupació, la imposició del treball precari i les retallades de la protecció social. Aquesta obra assenyala el camí pel qual aquest nou "sentit comú" punitiu, elaborat als Estats Units per una xarxa de think tanks neoconservadors, s'ha internacionalitzat, a instàncies d'una ideologia econòmica neoliberal de la qual és l'expressió en matèria de justícia. El pas de l'Estat providència a l'Estat penitència anuncia la presència d'una nova forma de governar la misèria, que uneix la mà invisible del mercat del treball desqualificat i sense normes amb el braç fort d'un aparell penal agressiu i omnipresent. Els Estats Units han optat clarament per la criminalització de la misèria com a resposta davant la inseguretat salarial i social. Europa s'enfronta a un dilema històric entre la penalització de la pobresa i la creació d'un Estat social digne d'aquest nom.

Les presons de la misèria s'ha traduït a catorze llengües.

Loïc Wacquant és professor de Sociologia a la Universitat de Califòrnia, investigador del Centre de Sociologia Europea del Collège de France i membre fundador del grup d'acadèmics crítics francesos *Raisons d'agir*.

12 €
ISBN 84-98061-13-2
9 788496 061132

EDICIONS
DE
1984

Carles Duarte, Secretari General de la Presidència de la Generalitat de Catalunya lliura el Premi de Novel·la a Miquel López Crespi. Gran Teatre del Liceu (Barcelona, 14-V-03).

[article traduït al català per ANNA]

Joseba Alvarez - Parlamentari del grup Sozialista Abertzaleak

Reordenació mundial i procés constituent europeu

Les declaracions emanades de la acabada de culminar cimera del G-8 dels grans d'aquest món i el consens majoritari obtingut entre els grans de la Unió Europea en el marc de la Convenció que dirigeix Giscard d'Estaing ens mostren que les contradiccions produïdes entre els estats entorn de la invasió d'Iraq no són antagòniques, però sí que són l'expressió d'un procés intern complicat i multilateral, mundial i europeu, de gran profunditat i que té per objectiu la nova reordenació mundial globalitzadora i neoliberal.

Aquestes contradiccions, si bé són importants, no són en cap cas incompatibles, ja que els blocs enfrontats durant la invasió d'Iraq, fins i tot en el marc del Consell de Seguretat de l'ONU, defensen el mateix model econòmic, polític i cultural capitalista, això sí, de manera més o menys «civilitzada» segons el bàndol. L'única diferència important resideix en el model i en el model de gestió que plantegen per al futur del planeta. Els primers plantegen un capitalisme unipolar hegemònicitzat per Estats Units d'Amèrica (EUA) i gestionat per institucions financeres afins i, els altres, un capitalisme multipolar gestionat políticament en principi des de l'ONU amb la participació de les seues institucions financeres i multinacionals.

Darrere de tot açò s'amaga, entre altres coses, la batalla soterrada de la moneda de canvi i de referència internacional, així com de les transaccions financeres multinacionals. És a dir, la guerra entre el Dòlar i l'Euro, instruments de dominació allí on els hi haja. Ens és fútil que les iniciatives bèl·liques d'EUA, encobertes al mantell de la lluita antiterrorista, s'acceleren precisament quan els petrodòlars comencen a ser real-

ment petroeuros i quan les noves tecnologies que transformen el món del treball i de la producció comencen a ser més europees i menys nord-americanes, o les inversions a Amèrica Llatina, en parts de l'exUnió Soviètica i en part d'Àsia es realitzen cada vegada més en euros.

El que realment s'està jugant a Iraq és molt més que el control de les reserves estratègiques de petroli o aigua. El que està damunt de la taula és tota una estratègia per a la reorganització del planeta des del punt de vista de Bush. Per a Estats Units d'Amèrica, que avui disposa sobretot de l'hegemonia militar, és imprescindible recuperar i refermar la seua hegemonia econòmica mundial, però no el poden fer des del marc de la recuperació de la seua pròpia economia nacional - actualment tocada -, i necessita recórrer a la invasió i ocupació militar, política i econòmica de noves regions. Invasió i control que a més, dit siga de pas, resta autonomia a altres futurs possibles competidors en l'àmbit internacional.

Hem de considerar que aquest enfrontament intern del món capitalista es prolongarà durant els pròxims anys i enfortirà, sobretot, els sectors econòmics, polítics i militars més conservadors. Amb tot això volem subratllar que la reordenació que s'està produint en el món respon abans que a res a una situació de crisi interna del propi model neoliberal i globalitzat del capitalisme, incapaç de donar-li una sortida vàlida i sostenible al planeta i als seus habitants.

Les vertaderes víctimes d'aquesta crisi capitalista i del model d'integració que propugna són els milions de persones que viuen en la pobresa especialment els xiquets, les xiquetes i les dones-

, els milions de treballadors i treballadores que veuen empitjorades les seues condicions laborals i la seua qualitat de vida; no diguem res de la situació dels cada dia més nombrosos emigrants, sense papers, sense domicili, sense res; els serveis públics de tota índole, que es privatitzen sistemàticament; naturalesa, saquejada en un model de desenvolupament totalment insostenible; els pobles i les nacions sense estat, sotmesos a un fort procés d'aculturació i assimilació lingüística; i, fins i tot, certs sectors responsables de les tradicionals economies nacionals, cada dia més empobrits. En dues paraules, regressió en tots els àmbits dels drets humans individuals i col·lectius...Regressió democràtica i alça del totalitarisme, en nom de la seguretat.

En aquest panorama mundial, els sectors econòmics hegemònics a Europa estan donant passos perquè aquesta regió mundial siga en el futur un pol referencial i competitiu distint al d'EUA. La implantació de l'Euro com a moneda única és l'exponent més clar del que diem i el vertader motor d'aquest procés. La transformació de les institucions europees, l'ampliació de la Unió a l'Est - amb la incorporació de deu nous estats -, la carta social europea, l'espai judicial i policial europeu, la política exterior i de defensa europeus, la Constitució Europea són, entre altres, els debats tractats en el marc de la Convenció que tenen per objectiu evitar l'unilateralisme polític i l'hegemonia econòmica i militar absoluta dels Estats Units d'Amèrica.

Potser així s'entenguen millor les contradiccions polítiques entorn de la invasió d'Iraq, on els interessos europeus tenien ja més implantació que els nord-ameri-

cans.

És veritat que la futura Unió Europea està lluny de poder competir en política internacional amb EUA. En el pla militar i en política exterior, és més que evident. L'apreciació seria molt més relativa i menys definitiva al terreny econòmic. Però només és qüestió de temps.

L'Euro fa que aqueix procés de construcció d'un referent propi a la UE en tots els aspectes polítics i econòmics siga inevitable i imparabile. El problema resideix que els sectors econòmics que pretenen que la UE siga competitiva a nivell internacional, miren de reüll al model econòmic dels Estats Units d'Amèrica: privatització dels serveis públics, socials i energètics, iniciativa privada en l'economia estratègica, desmantellament dels èxits socials, precarització del món del treball, uniformitat del model cultural, control polític, policial i social intern per part dels estats, especulació financera internacional, política exterior colonitzadora...

A pesar d'això, un altre món, una altra Europa i una altra Euskal Herria no són possibles, sinó que són a més necessaris, imprescindibles. Si abans hem dit que no hi ha contradiccions antagòniques entre la UE de la Convenció i el model d'EUA a través de G-8, del Banc Mundial, del Fons Monetari Internacional o l'Organització Mundial del Comerç, no ocorre el mateix amb els qui defensen el model socialista. Aquest sí que és totalment antagònic.

Som contraris a l'unilateralisme polític i a l'hegemonia econòmica i militar dels Estats Units d'Amèrica, però el capitalisme multipolar «civilitzat» que defensen els grans estats europeus tampoc és vàlid per a nosaltres.

Som milions de treballadors i treballadores europeus, mils els col·lectius ciutadans o socials de tota índole, desenes de pobles els afectats directament pel model constitucional europeu que ens presenta Giscard d'Estaing. Aquesta Constitució Europea no és contrària ni al neoliberalisme ni a la globalització, és pel que hem de començar a dir «No a aquesta Constitució europea».

Reunir-nos en fòrums socials de tota classe està bé; crear fòrums socials de tota classe és encara millor. Però devem anar més lluny, hem de pensar en la creació i concreció d'instruments polítics, no sols nacionals o estatals, sinó també en internacionals. Instruments polítics que unisquen i articulen en la pràctica als treballadors, a les nacions sense estat, als sectors progressistes, a tot aqueix espai politico-social contrari a aquest model europeu.

Si estem convençuts que en els pròxims anys la contradicció interna entre els qui defensen un món unipolar o multipolar capitalista va a tenir com a conseqüència l'opressió de la dissidència antagònica, la degradació democràtica, la destrucció ecològica, l'aprofundiment en la violació dels drets humans individuals i col·lectius, així com la desaparició de pobles i cultures també a Europa, avui, més que mai, és necessari enfortir l'alternativa socialista i crear l'aliança política que en el marc de la Unió exigirà, per a començar, la celebració en tota la Unió Europea del referèndum sobre la Constitució Europea que se'n presenta, per a poder-la rebutjar a continuació per ser contrària als interessos de la majoria social, sindical i política europea. Aqueix és el nostre principal repte a nivell europeu en els pròxims mesos. Ω

Refranys

“Parece, Sancho, que no hay refrán que no sea verdadero, porque todos son sentencias sacadas de la misma experiencia, madre de las ciencias todas...”

Miguel de Cervantes (El Quijote)

- Si camines per la foscor, no tindràs ombra. (kung-fu)
- Val mes un instant de coneixement, que un instant de vida. (Pau Figuerola i Amat)
- Els amics no son els que tens sempre al costat, els amics son els que quan els necessites et fan costat.
- Per l'agost cada dia un most. (Gabriel Figuerola)
- I get knocked down...but I get up again. You're never gonna keep me down (Chumbawumba)
- Com més gran el cap, més gran el mal de cap. (Proverbi Serbi)
- Todo lo que se ignora, se desprecia. (Antonio Machado) Ω

Carros de til·la he de beure

Fart, refart, recontrafart, d'aquest acaçament dels castellans contra els bascos.- CASTELLANS MALPARITS JA!! Fiqueu-vos a la vostra casa d'una PUNYETERA VEGADA!!! i deixeu als bascos en pau, que en deuen tenir unes ganes.... NO, no teniu cap DRET de fer el que feu, i menys encara després de donar-nos a conèixer la vostra catadura MORAL.... JA NI HA PROU!!!. Ω

Josep Casalta i Casesnoves

Els narradors mallorquins del nou mil·lenni: publicat el recull *Narradors de Mallorca per la llengua*

Publicades narracions de Llorenç Capellà, Gabriel Janer Manila, Miquel López Crespí, Rafel Crespí, Miquel Ferra Martorell, Biel Florit, Mª de la Pau Janer, Biel Mesquida, Mª Antònia Oliver, Miquel Pons, Baltasar Porcel, Carme Riera, Pere Rosselló Bover, Jaume Santandreu, Antoni Serra, Antònia Vicens i Antoni Vidal Ferrando

El llibre *Narradors de Mallorca per la llengua* ha estat coordinat per la Comissió Permanent de "Joves de Mallorca per la llengua". És una iniciativa per promoure entre les noves generacions de mallorquins i mallorquines el gust per la lectura. Aplega narracions dels escriptors mallorquins vius de més anomenada i vol ser una demostració de la vitalitat de la llengua catalana i de la varietat d'estils que conformen la narrativa mallorquina contemporània. Com diu *Diari de Balears*: "El projecte de reunir els narradors sorgí després que la plataforma editàs *Poetes de Mallorca per la llengua*. Aquell primer llibre aplegava obres d'autors coneguts i de novells, mentre que aquest es decanta sols pels escriptors consagrats per 'demostrar el bon estat de la nostra narrativa', segons explicava Paula Fluixà, coordinadora del projecte, quan aquest sorgí.

'Literàriament el llibre representa una novetat, 'ja que és la primera vegada que es reuneixen en un sol llibre aquesta sèrie d'escriptors', continuà Fluixà. Una altra particularitat de l'obra és que la majoria dels relats han estat creats expressament per a l'ocasió i tenen en comú el fet de tractar d'alguna manera un tema relacionat amb la llengua.

'Com els mateixos integrants de la Plataforma expliquen en el pròleg, *Narradors de Mallorca per la llengua* pretén 'la popularització entre amplis sectors de la població dels autors literaris de Mallorca', com també demostrar que 'la intel·lectualitat mallorquina manté un important compromís cap a la llengua'.

El periodista i escriptor Tomeu Martí ha escrit a les pàgines de *Diari de Balears* (7-VI-03): "La publicació, que en aquesta ocasió ha anat a càrrec de Lleonard Muntaner Editor, ajunta el bo i millor de la literatura mallorquina i, al

meu entendre, aconsegueix diversos objectius: és una bona demostració de la vitalitat de la llengua catalana a Mallorca i la millor mostra de la varietat d'estils que conformen la narrativa mallorquina contemporània. Però, a més, és una molt bona tarja de presentació de la literatura mallorquina actual per poder mostrar a la resta de Països Catalans, i, qui sap, a altres parts del món. Serà també, ben segur, una bona eina per promoure el gust per la lectura entre les noves generacions de mallorquins i mallorquines. (...) Vet aquí, doncs, com una vegada més el compromís de la societat civil i dels intel·lectuals (o com els vulgueu anomenar) obren nova llum a l'esperança. Un compromís que, fa pocs mesos, hem vist com ha estat d'important en favor de la causa de la Pau. I un compromís, avui i aquí, amb la defensa de la llengua, que és imprescindible si volem que la única llengua pròpia de Mallorca, la llengua

catalana, recuperi el lloc que li pertoca. Un compromís ineludible en el temps que corren".

En el pròleg "Els narradors mallorquins del nou mil·lenni", la Comissió Permanent dels Joves de Mallorca per la Llengua, escriu: "Si volem que la llengua catalana avanci i es convertesqui en l'idioma vertebrador de la societat mallorquina, integrant gent venguda d'arreu del món dins un nou concepte de ciutadania, calen referents culturals a tots els nivells, en l'àmbit de la cultura de masses, de la cultura tradicional o de la cultura d'élite. Aquest llibre vol ser una petita aportació a la popularització de la cultura. Si és cert que un poble culte és més lliure, volem aportar el nostre granet d'arena. Us desitjam que passeu el mateix gust, amb la lectura, que hem passat nosaltres fent el llibre". Ω

(Redacció)

QUI DEFENSA EL BILINGÜISME?

Ja hi estam acostumats i no ens hauria de sorprendre: quan es fan servir conceptes que guardin relació amb la llengua o amb el seu ús, habitualment es produeixen tergiversacions d'unes dimensions extraordinàries, sense que ningú se n'espanti. Així, de vegades, gent que afirmar defensar la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears afirma que aquí no s'hauria d'"imposar" el català, o que la llengua de les illes no és la catalana. La contradicció resulta flagrant: la constitució espanyola diu que totes les llengües del territori on té poder l'Estat espanyol han de ser "objecte de respecte i protecció" -deixem de banda possibles segones lectures profundes de l'assumpte-, i l'Estatut d'autonomia de les illes Balears estableix clarament quina és la llengua d'aquestes illes: el català. No s'ha de ser "catalanista", doncs, per afirmar que mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers compartim amb valencians i principatins la llengua catalana, ni per defensar l'ensenyament en la nostra llengua. Basta ser constitucionalista i estatutari: res de radicalismes ni d'històries fora de l'ordre establert.

El terme que, últimament, s'utilitza d'una manera més inapropiada, al meu entendre, és el de "bilingüisme". Les passades eleccions han comptat amb l'aparició de tota una sèrie de partits polítics que s'hi presentaven amb el "bilingüisme" per bandera, i que afirmaven que aquest constitueix el seu objectiu fonamental. Si no vaig errat, no hi havia ni un sol cap de llista de tots aquests

partits que fos efectivament bilingüe, ni s'han produït manifestacions públiques en les dues llengües, ni s'hi anunciaven pels seus altaveus, ni ho eren els cartells.

El bilingüisme és la capacitat d'utilitzar alternativament dues llengües, fluidament i sense problemes de comunicació. Els que afirmen que estan a favor del bilingüisme, en realitat, estan dient que són partidaris que tothom, a Eivissa, domini fluidament les dues llengües oficials: el català i l'espanyol. Essent així, existiria una coincidència aproximadament completa entre els afiliats a Unió Cívica, els d'ASI o els de Maulets o del Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN). Per què, doncs, els uns són considerats "espanyolistes" i els altres "catalanistes radicals"?

No conec cap "catalanista radical" que estigui en contra que ell mateix o els seus fills dominin l'espanyol. Al contrari, tots els "catalanistes radicals" que conec tenen un bon domini de la llengua de Castella, i la descendència, tot sigui dit de passada, també. De no bilingües només en conec de les files considerades a si mateixes com a "constitucionalistes i estatutàries", per molt que tancar-se a aprendre la llengua catalana no crec que sigui gaire "constitucionalista", i, en qualsevol cas, no resulta gens ni mica "estatutari".

Per quina raó, idè, dels que realment són "bilingüistes" no se'n diu així, i, en canvi, es fan passar per "bilingüistes" persones que estan completament en contra que tothom, a Eivissa com a la resta

de les illes, al Principat i al País Valencià, hagi de conèixer, obligatòriament, la llengua catalana? Com es pot considerar partidari del bilingüisme algú que, al mateix temps, pensa que els hispanòfons que viuen al nostre país haurien de poder prescindir de conèixer el català? Quin tipus de bilingüisme és aquell que permet que una part de la població es mantengui unilingüe? Amb quina cara persones que només parlen fluidament espanyol -al·lèrgiques, moltes vegades, no només a l'ús del català, sinó també a l'ús de l'anglès o de l'alemany- es posen a defensar públicament el bilingüisme?

La meua hipòtesi és bastant senzilla: quan diuen "bilingüisme" volen dir "en cristiàno!"; quan diuen "Constitució" volen dir "Principios fundamentales del Movimiento"; quan diuen "llibertat" volen dir "España una y no cincuenta y una"; quan diuen "democràcia" volen dir "Sagrada unidad de la patria"; i, correlativament, quan diuen "radical" volen dir "demòcrata"; quan diuen "catalanista radical" volen dir "partidari de l'Estatut d'autonomia" i quan parlen de "imposició" volen dir "exercici dels drets lingüístics dels catalanoparlants". Ah, i quan diuen "demòcrata" volen dir, capgirant completament el mitjà, "no demòcrata", és a dir: "en cristiàno", "España una y no cincuenta y una", "sagrada unidad de la patria" i d'altres principis de dubtosa qualitat democràtica. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

Joies franquistes

Com es pot ser la vergonya de la humanitat?

L'escriptor i periodista alacantí Marià Sánchez i Soler acaba de presentar el llibre d'investigació, "Los Franco, S.A." (Anaya) un relat de l'ascens i la decadència de la família que va governar l'imperi espanyol durant 40 anys.

Aquí teniu una anècdota del llibre (surrealisme pur i dur)

Fer de l'aigua benzina.

L'any 1940 Franco estava convençut de tenir un invent que havia de canviar el decurs de la història econòmica del món: era la fórmula -i no és broma- per "fabricar" benzina. Una mescla d'herbes i flors, aigua, més un producte secret obrava el miracle. Amb l'entusiasme generalíssim van declarar la cosa "indústria d'interès nacional", el BOE va publicar el decret d'expropiació dels terrenys que havien d'acollir la primera fàbrica miraculosa i l'experiment va acabar amb l'empresonament del "savi" professor Albert Elder von Filek (segur que els va enganyar, amb lo beneïts que eren no m'estranys). Ja no se'n va parlar més.

Font: El Temps.

Quina creu! Pobra Catalunya! Ω

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE (Les lluites del segle XXI)

La Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i la poesia catalana contemporània

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Gran festa de la cultura catalana a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)

La Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), amb la Nit Literària de començaments del 2002 (Homenatge a les Lletres), marcava el pols cultural dels Països Catalans. Com informava el web del Gabinet de Premsa de la UAB en un comunicat de dia 22 d'abril del 2002: "La Universitat Autònoma de Barcelona i l'Ajuntament de Cerdanyola van celebrar el passat 19 d'abril a l'Hotel Campus la 'Nit Literària'. Es tracta d'una iniciativa que neix amb la voluntat d'unir en una sola nit i precedits d'un sopar els quatre premis literaris que s'atorgaven abans de forma separada. L'acte va estar presentat per l'escriptora mallorquina Maria de la Pau Janer i va comptar amb la presència de l'alcalde de Cerdanyola, Cristina Real, del vicerector de Campus i d'Estudiants, Manuel Sabés, i de personalitats polítiques i culturals... Més de dues-centes persones van retre homenatge a les lletres en la Nit Literària".

Maria de la Pau Janer va rebre els convidats amb la lectura de tres poemes breus (haikus) de Miquel Martí i Pol. Després es va presentar el poema de Miquel Martí i Pol *Salveu-me els ulls*, musicat per Jordi Morral, interpretat per la soprano Georgina Gil, recitat per Mònica López i amb Paquita Morall al piano. Morral va donar les gràcies a Martí i Pol en el seu discurs per "l'explosió de sentiments" que el poeta manifesta en la seva obra.

Parlant del lliurament dels premis en aquesta gran festa de la cultura catalana, el Gabinet de Premsa de la UAB deia: "El primer a parlar va ser el vicerector Manuel Sabés que va titllar l'acte 'd'entranyable' i va valorar l'esforç que s'està fent perquè l'activitat cultural doni els seus fruits. En segon lloc, es va dirigir al públic Francesca Gispert, del CRAC, que va mostrar el seu agraïment als assistents i el seu desig de continuïtat de l'acte. Finalment, l'alcalde de Cerdanyola, Cristina Real, va afirmar que estava molt satisfeta de la col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i de la participació ciutadana".

Altres guardonats varen ser Lluís Sanahuja Munné que obtingué el premi de narrativa breu "Molí d'en Xec" per l'obra titulada *La gàbia*. El premi de novel·la Valldaura-Memorial Pere Calders va recaure en Jordi Bonet, per la novel·la *S'ha trencat alguna cosa*.

En aquest esdeveniment cultural vaig tenir la sort de guanyar el premi de poesia "Miquel Martí i Pol 2002" amb el poemari *Un quant de vellut negre* (que sortirà publicat amb el títol *Temps moderns. Homenatge al cinema*). Lliurà el premi el vicerector de la UAB Manuel Sabés.

Altres guardonats varen ser Lluís Sanahuja Munné que obtingué el premi de narrativa breu "Molí d'en Xec" per l'obra titulada *La gàbia*. També hi va haver un accésit per a *Brussel·les*, de Mireia Companys. Finalment es va lliurar el premi de novel·la Valldaura-Memorial Pere Calders, nascut de la unió dels premis que atorgaven per separat Cerdanyola i l'Autònoma respectivament. El premi va recaure en Jordi Bonet, per la novel·la *S'ha trencat alguna cosa*.

Posteriorment a la concessió del premi Miquel Martí

i Pol 2002 de la Universitat Autònoma de Barcelona vaig saber que, entre els prestigiosos membres del jurat, hi havia un escriptor que sempre he admirat: David Jou. Va ser precisament la lectura d'un llibre de David Jou, el titulat *Els ulls del falcó maltès*, publicat en la prestigiosa col·lecció de poesia "La Balanguera" de l'Editorial Moll, el que em decidí a provar d'ajuntar nombrosos poemes dedicats al cinema que eren dins les meves carpetes.

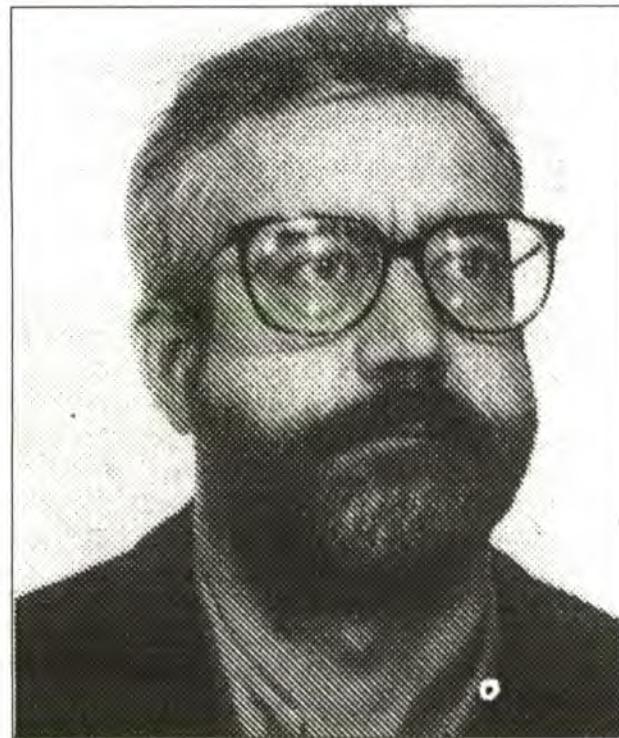
David Jou explicava en el pròleg del seu poemari *Els ulls del falcó maltès* el repte d'escriure aquest llibre: "Quina invitació i quin repte -i quin divertiment, també-, intentar convertir en paraula les impressions produïdes per algunes de les pel·lícules que més ens han impressionat! L'expressivitat o la bellesa dels actors i les actrius, el ritme de les escenes, l'organització dels plans, el magnetisme de les imatges, la sorpresa dels punts de vista, l'evocació d'ambients, la creació d'atmosferes intentíssimes...: quina mina riquíssima d'inspiració! Però no pas, tan sols, com a referència indirecta a la vida, sinó com a camins de penetració en alguns aspectes de la vida mateixa -l'amor, el desig, l'angoixa, la por, l'aventura...- que queden posats al descobert en les escenes més reeixides".

La lectura d'alguns poemes veritablement remarcables de *Els ulls del falcó maltès* ("El cuirassat Potemkin", "Ciudadà Kane", "Psicosi", "Al final de l'escapada" o tots aquells dedicats a les actrius i actors que més ens han marcat en un passat ben recent), va ser útil per animar-me en la tasca d'anar bastint *Temps moderns: homenatge al cinema*.

"Temps Moderns és un llibre ben travat, amb desplegaments concrets que s'estenen d'un poema a l'altre i que donen una cohesió unitària al conjunt poètic, travessat tot ell per una mateixa alenada creativa" (David Jou).

En el pròleg a *Temps Moderns*, David Jou parla de la interacció entre el cinema i la poesia i diu que aquesta interacció "no ha tingut, encara, la intensitat que caldria esperar. Els tractats sobre cinema i literatura es refereixen, només, a teatre i a novel·la com a fonts de guions cinematogràfics, però no acostumen a fer ni la més mínima referència a la poesia. És veritat, m'apresso a reconèixer-ho, que molts poetes han quedat fascinats pel cinema des dels mateixos orígens d'aquest art, i que podem trobar esments a pel·lícules i a artistes cinematogràfics en un cert nombre de poemes recents. Més encara, també és cert que els ritmes, les perspectives, les profunditats, els moviments i les imbricacions de les imatges cinematogràfiques han influït, de manera més o menys evident, el rerefons imaginatiu de la poesia actual. Però tenim la impressió que seria possible anar molt més enllà d'aquests contactes esporàdics o el·líptics. Una manera seria, és clar, que el cinema es convertís, explícitament, en el tema central d'alguns llibres de poemes. Aquest llibre apunta plenament en aquesta direcció.

'Quan pensem en aquesta possibilitat poètica, semblen obrir-se moltíssimes perspectives. Un llibre, recordem-ho, va més enllà que un sol poema: ramificacions, ressonàncies, laberints, avingudes, intensificacions, són algunes de les possibilitats d'amplificació i aprofundiment que es donen en el llibre, enllà del poema aïllat o del recull dispers. L'obra que el lector té a les

Damià Pons i Pons.

mans [*Temps Moderns*] és una valuosa mostra en aquest sentit: és un llibre ben travat, amb desplegaments concrets que s'estenen d'un poema a l'altre i que donen una cohesió unitària al conjunt poètic, travessat tot ell per una mateixa alenada creativa".

"Els grans cineastes formen part dels nostres clàssics. És natural, doncs, que la poesia d'avui intenti explorar tant els recursos visuals com les referències imaginatives i sentimentals que ha obert el cinema" (David Jou)

David Jou encertava a les totes en la introducció del seu poemari *En els ulls del falcó maltès* quan parlava de la importància de la imatge cinematogràfica en la formació de la sensibilitat del poeta contemporani. Estic completament d'acord amb l'amic Jou quan escriu: "Tota cultura té uns clàssics a què referir l'expressió de les seves experiències i emocions. Per als humanistes del Renaixement i del Barroc, aquests clàssics foren, indubtablement, els autors grecs i llatins i la Bíblia. Per a un autor d'avui, l'acumulació temporal d'obres i l'intercanvi entre llengües i cultures fa que la tria sigui més àmplia i més dispersa. En particular, a partir del segle XX, cal afegir a la referència verbal de la literatura la referència visual de la imatge cinematogràfica, que ha afaïçonat tan poderosament la nostra sensibilitat. Els grans cineastes formen part dels nostres clàssics. És natural, doncs, que la poesia d'avui intenti explorar tant els recursos visuals com les referències imaginatives i sentimentals que ha obert el cinema".

Malgrat les diferències essencials existents entre *Els ulls del falcó maltès* de David Jou i el meu poemari cinematogràfic, cal dir que compartesc aquests assenyats opinions de l'amic Jou.

Puc dir que en el meu subconscient existia, des de fa molt temps, aquesta necessitat de deixar constància poètica de la importància del cinema en la nostra formació cultural i del que va significar en la generació que participa activament en la lluita per la llibertat del nostre poble a partir del Maig del 68.

Que David Jou fos un dels membres destacats del jurat que m'atorgà el premi Miquel Martí i Pol m'indicava que malgrat certs temors, sortosament no m'havia errat gaire quan començava, ja uns anys, la tasca d'actualització de molts dels poemes que conformen *Temps Moderns. Homenatge al cinema*.

"Temps Moderns és un llibre, també, que estimula a reveure tota una sèrie de pel·lícules clàssiques, i que contribueix a fer prendre consciència, a les noves generacions, de tot un rerefons d'història i de significats que es perdrien si un es concentrés, exclusivament, en el cinema actual i oblidés les arrels de la breu però gran història cinematogràfica" (David Jou)

Posteriorment, en llegir les opinions referents a l'obra guardonada amb el premi "Miquel Martí i Pol", em vaig sentir satisfet de la feina feta. Les paraules encoratjadores que em dedicava un poeta tan interessant com David Jou eren per a mi summament importants. Diu el professor Jou: "El conjunt de pel·lícules evocades és, això sí, tumultuós, divers, magnàtic, però aquesta diversitat cal·lidoscòpica queda equilibrada per la presència ubíqua del jo de l'espectador, esdevingut protagonista del llibre. Aquest espectador és alhora una persona concreta -l'autor del llibre- i tota una generació, la de l'autor, que trobà en el cinema un àmbit de llibertat enfront d'un món oficial asfixiant, una descoberta de les immenses possibilitats del món, en contrast amb una conculcació sistemàtica de llibertats elementals, i un desvetllament de sensibilitats i entusiasmes reprimits en aquell temps com a perills intolerables.

'De les moltes possibilitats de descoberta del cinema -sentimental, aventurera, estètica, moral, ideològia-, l'autor -ben conegut com a agitador d'inquietuds culturals i polítiques de progrés- subratlla espe-

cialment aquesta darrera, és a dir, el cinema esdevingut un element central en una educació ideològica i política, convertit, alhora, en el centre vital d'una generació revoltada i impacient. D'aquesta manera, l'autor transcendeix l'estricta anècdota personal i en fa un retrat de tota una generació i una època, amb una veu íntima que esdevé, sense necessitat d'altaveus sinó per pura sintonia amb l'esperit del temps, una veu col·lectiva.

'L'autor ha apostat -com en altres llibres de la seva vasta obra literària- per un estil realista, discursiu, en llenguatge planer i directe, sense estalviar, d'una banda, detonacions ocasionals d'indignació ni la manifestació, en altres llocs, d'un to contingudament líric. La presència de lirisme i de revolta no és, però, l'únic contrast del llibre. També ho és la convivència naturalíssima de l'arrelament local amb la curiositat universal, manifestada no tan sols en la recepció de la multitud heterogènia i cosmopolita de pel·lícules, sinó també en els viatges -a París, a Londres, per exemple- per poder veure pel·lícules de caire polític o social prohibides aleshores per la dictadura que imperava a les nostres latituds. És un llibre, també, que estimula a reveure tota una sèrie de pel·lícules clàssiques, i que contribueix a fer prendre consciència, a les noves generacions, de tot un rerefons d'història i de significats que es perdrien si un es concentrés, exclusivament, en el cinema actual i oblidés les arrels de la breu però gran història cinematogràfica.

'Aquestes són algunes de les característiques més evidents d'aquest llibre, que foren considerades pels membres del jurat que el declarà guanyador del Premi

de Poesia Miquel Martí i Pol, atorgat per la Universitat Autònoma de Barcelona, en la convocatòria de 2002".

David Jou (Sitges, Garraf 23-X-1953) és un autor català de reconegut prestigi i obra consolidada que d'ençà aquell primer premi literari, el Martí Dot 1976 amb *Diminuta imatge*

David Jou (Sitges, Garraf 23-10-1953) és un autor català de reconegut prestigi i obra consolidada que, d'ençà aquell primer premi literari, el Martí Dot 1976 amb *Diminuta imatge*, ens ha ensenyat a estimar encara més la nostra llengua, el nostre país, el complicat món de l'ofici d'escriptor. En la seva poesia ha explorat especialment les temàtiques científica, religiosa i mediterrània, i noves formes poètiques amb un fort component visual, inspirades en formes de la natura.

L'obra poètica de David Jou és una de les més sòlides dels Països Catalans i compta amb llibres fonamentals com *Per a no oblidar la llum* (1971), *Dit de pas* (Ed. 62, 1975), *Diminuta imatge* (1977), *Mirall de vellut negre* (Ed. 62, 1981), *Tapís* (Ed. 62, 1982), *Arbre* (Oikos-Tau, 1983), *Teoria* (Ed. 62, 1987), *Transfiguracions* (Editorial Moll, 1988), *Joc d'ombres* (Columna, 1988), *El color de la ciència* (1990), *Urpes de fumera* (Ed. 62, 1992), *Entre el mirall i les ombres* (1995), *A la deriva blava: poemes de Sitges* (Columna, 1995), *Basilisc* (Columna, 1997), *Passeig marítim* (1998), *Els ulls del falcó maltès* (Editorial Moll, 2000) i *Les emprems de la fugacitat: pintures de Pere Stämpfli* (Papers de Terramar, 2001). Ω

[tota aquesta informació s'ha tret de Vilaweb]

On es pot trobar Mecca-Cola?

<http://www.mecca-cola.com/>

i de productes semblants, ja en vam parlar a VilaWeb fa mesos:

Més 'coca-coles' musulmanes

06/03/2003 (Edició: GENERAL)

El desembre de l'any passat ens vam fer ressò de l'èxit enorme que tenia la iniciativa empresarial de Taoufik Mathlouthi, director de l'emissora de ràdio francesa Radio Méditerranée. Mathlouthi havia deixat la professió radiofònica per embarcar-se en una nova empresa: la Mecca Cola, un refresc de cola 'políticament correcte'. Aquesta alternativa a 'l'imperialisme nord-americà' de la Coca-Cola seguia els passos de la Zamzam-Cola iranianna, que també des del 2002 fa la competència a Coca-Cola i a Pepsi des de l'Iran. El cas és que amb l'arribada del 2003 les opcions dels consumidors musulmans s'han doblat. De primer va aparèixer a la Gran Bretanya Qibla-Cola, i fa uns quants dies un francès, originari de Casablanca (Marroc), va llançar al mercat un altre producte de nom ben explícit: Arab Cola.

L'auge de les 'coles àrabs' va lligat al boicot creixent que els països de tradició islàmica fan als productes nord-americans. A Egipte, per exemple, la caiguda de la demanda de Coca-Cola ha obligat la firma d'Atlanta a tancar les principals plantes del Caire. Fa poc, de fet, la multinacional nord-americana va anunciar que traslladava de Bahrain a Grècia la base regional de l'Orient Mitjà.

Dia rere dia esdevé l'alternativa 'políticament correcta' a la transnacional nord-americana Coca-Cola, i es presenta sota l'eslògan 'no beguis més com un idiota, beu amb confiança'. A la Catalunya Nord, ja és força habitual. I a poc a poc comença a estendre's a la resta del país. A l'àrea de Barcelona, els comerços, entitats o particulars que ho vulguin ja la poden comprar directament a Mercabarna, a l'empresa Bebicash ubicada al pavelló polivalent. A dintre de la ciutat, també es pot adquirir a la seu de la Xarxa de Consum Solidari, <http://www.pangea.org/xarxaconsum/>, al carrer Avinyó.

L'exclusiva de la distribució la té al nostre país l'empresa Marco Polo Trade and Marketing (la web funcionarà en una setmana). Han previst d'arribar als cinc milions de litres distribuïts a les darreries de l'any, a tot l'estat. En sis mesos, calculen que la Mecca-Cola ja es podrà distribuir als principals supermercats. A Balears, la Mecca-Cola ja es pot adquirir a través del mateix distribuïdor de sucs Juver <http://www.juver.com/>. I al País Valencià, Marco Polo té contactes amb distribuïdors de les comarques alacantines. En tots els casos, si es volen fer comandes de Mecca-Cola per distribuir o per abastir algun negoci, Marco Polo ha informat a VilaWeb que es pot trucar al telèfon 902 196 012. Ω

Repressió espanyola contra els amazics

El proppassat diumenge 25 de maig, la policia espanyola va tancar durant dues hores un col·legi electoral perquè el president d'una de les taules havia gosat d'expressar-se públicament en ... amazic!!!.

L'amazic és la llengua materna i col·loquial del 50% per cent de la població en la ciutat colonial espanyola de Melilla. És precisament la dels autòctons, musulmans, no té cap mena de reconeixement jurídic i resta exclosa de l'Estatut d'Autonomia vigent.

Les entitats culturals i veïnals dels barris majoritàriament musulmans, ètnicament rifenys, reclamen de fa temps la inclusió del seu idioma i el reconeixement mínim de llur existència a nivell del sistema educatiu i mitjans de comunicació locals. Entre la població musulmana amaziga el fracàs escolar és del 70% a Primària, el més elevat de

l'Estat espanyol.

Els professors -no cal dir-ho- es comporten com a veritables ocupants alienadors en les aules.

El Virrei (Delegat del govern) i la Ministra Espanyola de "Cultura" ja ho manifestaren en una recent visita aquí: La culpa de la situació és dels pares per no parlar als seus fills només en espanyol.

La situació d'aquests 35.000 amazics sota discriminació i opressió colonial ha de ser denunciada des dels nostres mitjans i xarxes de solidaritat.

Llur situació d'indefensió (castigats i reprimits com a poble rífeny per Espanya i el Marroc alhora) mereix la nostra solidaritat com a catalans independentistes. Ω

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
FLAYA
FORMA
PER LA
LLENGUA

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1567-1568

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

E les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric home valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enriquit oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1567: Incursions i desembarcaments dels pirates turco-barbarescos al delta del Llobregat.

Atac turco-barbaresc a Tarragona..

Excusat, nou impost a pagar a l'Església (delme de la propietat més valuosa de cada parròquia); les autoritats del Principat s'hi oposen aferrissadament.

En Pere Seraffí, poeta en català -potser d'origen grec- mor a Barcelona.

Creació de la diòcesi d'Eivissa.

Separació a València de les càtedres d'anatomia i d'herbes, el qual fet hi fa avançar la Botànica.

Opressives prohibicions reials de tota mena contra els trets nacionals i culturals moriscs. La resistència morisca al brutal assimilisme hispanopapista és ferma i tenaç. Els castellans acusen Ferran de Còrdova (Hernando de Córdoba y Válor) -d'origen morisc- d'enviar sos fills a "aprendre y escribir algaravía" i diuen que els moriscs són "más moros que nunca".

La noblesa escocesa es revolta contra la reina catòlica Maria Estuard, l'empresonen i ha d'abdicar en són fill Jacob VI, el qual proclama l'Església presbiteriana com a església nacional escocesa. Els béns eclesials passen a la noblesa.

Naix Monteverdi.

Fundació de Caracas.

Álvaro Mendaña de Neira explora les illes Salomó, en el Pacífic.

MARIE STUART.

EL DUC D'ALBA

5-9-1567: Instauració pel Duc d'Alba del "Consejo de Tumultos" o "Tribunal de la Sang" per jutjar, damnar i

confiscar béns dels rebels ("gueux": pidolaires), amb poders absoluts per a la repressió de l'"heretgia" i la dissidència política, i presidit pel propi governador, durà a judici 12.000 persones i en condemnarà més de 1.000, en els anys següents.

9-1567: Catherine de Médicis s'aproxima a Felip II, els protestants s'inquietaen.

24-9-1567: Protestants duts per Louis de Condé intenten emportar-se Charles IX amb la cort, sense èxit car el rei marxa a Meaux i després, escortat, vers París le 28 setembre 1567.

29-9-1567: Durant la festa de la "Miquelada" a Nimes (Occitània), clergues i notables són assassinats per protestants.

Tardor-1567: El sanguinari Alba arresta el comte d'Egmont, devot catòlic governador de Brabant i Artois i que havia derrotat els francesos a St. Quintí i Gravelines -on destacà com al més valent cap militar de Felipe II. El 1565 Egmont ja havia anat a Madrid per persuadir Felipe II a favor d'una política tolerant però hi fracassà. Alba també deté el Comte Hoorn, un altre innocent, nobles legalistes, fidels i catòlics perseguits pel fanatisme extremista espanyol. El comte de Hoorn (1518-1568), noble, membre del consell de Margarida de Parma -filla natural del rei-, el 1562 havia fet oposició, també lleial i honesta, al cardenal Granvelle, qui dugué tropes espanyoles i la Inquisició a Flandes.

Més matances de religiosos catòlics al reialme francès.

2-10-1567: Condé i Coligny i llurs tropes se reagrupen prop de París. Condé ocupa Saint-Denis.

6-10-1567: Neix Catalina Micaela, la segona filla del rei amb Elisabet de Valois.

1-11-1567: Butlla de Pius V (encara no abolida): "De salute Orbis", la qual castiga amb excomunió, anatema i privació de "sepultura cristiana" tot aquell que participi en curses de braus, espectadors inclosos.

10-11-1567: El duc de Montmorency derrota els protestants a Saint-Denis, però, ferit, mor als dos dies. Els protestants es refugien a Chartres.

12-1567: Felipe II permet que el seu hereu Don Carlos, de 22 anys, presideixca el consell d'Estat. Tanmateix, Carlos tracta d'implicar son oncle Don Juan (fill bord de l'emperador) en una conxorxa, i l'oncle n'informa el rei. Carlos diu també al seu confessor que volia matar "un home" i suggereix que aquest "home" és Felipe II.

24-12-1567: Davant la situació generada per l'assimilisme forçat de l'ocupació castellana, els andalusins granadins es revoltaren i nomenen rei propi: Hernando de Córdoba y Válor, el qual decideix recuperar el seu nom musulmà d'Aben Amir Humeiya.

1567-1568: L'integrista F. Loazes, arquebisbe de València.

Segona guerra de religió a França, instigada en bona part per pressions estrangeres, especialment espanyoles.

1567-1572: Sublevacions de "les Alpuixarres" devers Granada, Màlaga i Almeria contra l'opressió espanyola, en resposta a l'edecte reial assimilacionista del 1567. Els moriscs granadins se n'entren dins Múrcia i d'altres parts d'Andalusia.

1567-1573: Duríssima repressió hispanopapista contra els calvinistes neerlandesos, nobles flamencs i burgesia local aliats en la "Lliga dels Pidolaires" ("Gueux") contra les impositions brutals dels castellans. El "Tribunal de la Sang" representa la típica i multisecular cara bestial de l'imperialisme espanyol. La persecució dels rebels i protestants per un engegament com el castellà duc d'Alba en la seva concepció exaltada de l'autoritat reial fa, com és costum de la "raza", d'una rebel·lió, una guerra per la independència. La política del duc és "hacer que todo el mundo tuviera tanto miedo que creyera que la casa se le podía caer encima". Fernando Álvarez de Toledo, duc d'Alba (1507-1582) potencia a Flandes les dèries castellanes típiques: la Inquisició, introdueix lleis castellanes i augmenta els impostos per costejar les tropes d'ocupació. En el futur arriben a condemnar a mort 2 milions

de rebels (=independentistes) holandesos calvinistes, genocidi que no poden executar en la pràctica per manca de presuport per als "tercios de Flandes", malgrat l'or americà.

17-1-1568: El rei torna a Madrid i manté una reunió urgent amb els seus consellers polítics i teològics a tomb de les intrigues i conducta del príncep hereu.

Nit del 17 al 18-1-1568: El rei en cuirassa, amb el conseller i el confessor reials i un seguici armat i amb torxes entren sobtadament dins la cambra de Don Carlos. El príncep amenaça de suïcidar-se tirant-se a la llar. "Si us mateu, això serà l'acte d'un foll", li diu fredament son pare. "No estic foll, sinó desesperat", respon Carlos sanglotant. **El rei empresona el príncep primogènit Carlos**, per conspiració, acusat d'entesa amb els rebels holandesos, a la torre del castell d'Arèvalo, devers Àvila, quasi sense llum, amb neu i gel, on la seva avantpassada boja Isabel de Portugal havia finit també els seus dies.

DON CARLOS.

Torre del Castell d'Arèvalo.

Principis 1568: Frederic III, així com la vila de La Rochelle, ofereixen el seu suport als huguenots.

D. 1-1568: Queda prohibit parlar de Don Carlos ni tan sols fer-ne esment en pregàries. Sa tia Joana i sa madrastra, la bella i jove reina Elisabet de Valois —a la qual li eren atribuïts intercanvis amorosos amb el príncep i que acabarà probablement assassinada també per Felipe II— hi intercedeixen de bades. Carlos s'esdevé anorèxic, probablement per evitar la mort per enverinament. Durant el seu empresonament molts dies té febre amb vòmits i sols menja fruita. Segons un ministre francès les sopes que donaven al príncep es preparaven a la cambra de Ruy Gómez, el qual n'era l'encarregat nomenat pel rei. Segons Antonio Pérez, membre de la casa de Ruy Gómez, mesclaren un verí lent amb el menjar que li donaven.

23-3-1568: Pau de Longjumeau entre catòlics i protestants francesos, sols per motius econòmics, que no satisfà ningú.

10-4-1568: Felipe II encarrega el seu ambaixador a Roma la gestió de l'aprovació pontificia del reglament del Col·legi Reial de Santiago i St. Maties dels Nous Convertits de la ciutat de Tortosa, per a l'educació de moriscos tortosins.

5-6-1568: **Egmont, Hoorn i alguns huguenots francesos són executats** per decapitació amb destrat a la 'Grande Place' de Brussel·les, injustament acusats pel bestial duc d'Alba de complicitat amb Guillem d'Orange. Abans de la decapitació, Egmont declara ser lleial a la Religió Catòlica i al rei Felipe II i els encomana la seva esposa i sos 11 fills, als quals finalment els és confiscada tota llur fortuna. Goethe i Beethoven tenen obres dedicades a Egmont. Aquesta salvatge provocació dels espanyols indigna la noblesa holandesa: Revolta oberta del príncep d'Orange com a resposta. Com de costum, l'ocupació espanyola no atén raons enlloc, sols cerca la imposició sàdica i bàrbara, talment que radicalitza tothom i empitjora tots els desastres.

Primavera a estiu-1568: Els països veïns prenen part en la situació religiosa francesa: Guillem d'Orange i Elisabet d'Anglaterra pels calvinistes, Felipe II i el seu duc d'Alba i el Papat desitgen ardentment que els catòlics francesos prenguin la iniciativa.

Els catòlics francesos formen una lliga a la qual s'uneix el mateix rei francès. Els protestants s'alien amb en Guillem d'Orange el *taciturn* per lluitar contra Felipe II.

GUILLEM D'ORANGE.

1568?: Col·locació de la pedra de la ciutadella de Perpinyà.

1568: La crisi del domini hispànic provoca un **enduriment que fa empitjorar les relacions del rei amb les institucions parlamentàries de la Corona catalanoaragonesa**.

Es proposa buidar Menorca front als atacs pirates, en considerar que amb prou

feines poden evitar-hi els atacs.

Atac a Badalona. Torre de can Palauet a Mataró (Maresme). Mataró i Vilaseca obtenen permisos de fortificació.

La revolta granadina i els atacs de pirates berbers provoquen una major repressió contra **els moriscs valencians, però com que els moriscs valencians prefereixen ser cremats a fer-se catòlicoromans**, la Inquisició dicta un edicte de gràcia a canvi de pagar "50.000 sous cada any entres totes les aljames de València".

L'integrista F. Loazes, arquebisbe de València, hi mor.

Inaugurat a Tortosa el Col·legi de St. Maties per a "conversos moriscs", ço és per convertir moriscs catalans i assimilar-los al catolicisme. Al Principat sols queden moriscs als rodals de Tortosa i Lleida (un 2% de la població principatina), a muntó acabanen assimilats culturalment, però, amb els la immigració occitanofrancesa, seran la base del bandolerisme català.

Les disposicions reials per a tallar el contagi ideològic del calvinisme —en plena i rabent expansió pertot arreu i el "perill huguenot" a la frontera (prohibició d'anar a estudiar a les universitats estrangeres -1559, 1568- i que els súbdits de França immigrants ensenyin als infants) tenen una repercussió especial als Països Catalans.

Crisi universitària a Barcelona: emigració estudiantil devers unes altres Universitats. Prohibició d'anar a estudiar a fora dels regnes hispànics **fa que els catalans vagin a estudiar a Castella**, el qual fet satel·litzava culturalment més les èlites catalanes envers el centre del tètric Imperi de la intolerància.

Neix l'autor català Tomàs Campanella.

Felipe II escriu al Papa en lletra privada: "Déu ha fet que el Príncep tingués tals grans i nombrosos defectes, en part mentals, en part físics, totalment mancat com ell dels requisits escaients per a governar, vaig veure els greus riscos que sorgirien cas d'haver-li dat la successió". Pareix ser Carlos feia coses molt extravagants com matar cavalls per veure'ls desagnar-se, fer menjar a un sabater unes botes que no li feren el pes, o alternar grans farteres amb dejunis delirants. D'ençà 1562 en què tingué un accident quasi mortal quan acaçava una criada el seu estat mental havia empitjorat.

Sebastià I de Portugal és declarat major d'edat.

Junta Magna de Valladolid, que estableix definitivament l'Església colonial, en mans de l'imperialisme castellà, front de l'església missionera inculturada.

Pau d'Andrianòpolis entres els turcs i els austriacs. Els Habsburg austriacs, afeblits per la divisió religiosa i per la

potència militar otomana, tornen a pagar anualment tributs als turcs de Selim II.

La jove i intrigant Maria Estuard s'exilia a Anglaterra amb pretensions de tornar al tron escocès, amb el suport del partit catòlic (Norfolk).

Els jesuïtes arriben al Perú. Segon Concili Provincial de Lima.

24-7-1568: Mor el príncep Carlos, anorèxic i embogit, després de menjar un pastís d'espècies, possiblement enverinat per ordre del rei son pare. Anuncien lacònicament que l'hereu al tron "és mort pels seus propis excessos".

8-1568: Charles IX vol capturar els caps huguenots Coligny i Condé, però aquests atenyen la plaça fortificada procalvinista de La Rochelle a temps.

23-9-1568: Edicte de Saint Maur que prohibeix el culte protestant a França, amb resultat d'una nova revolta huguenot.

3-10-1568: Després d'un difícil embaràs la reina Elisabet —filla d'Enric II de Valois, rei francès— foragita un fetus de 5 mesos i mor, en condicions encara no aclarides, a l'edat de 22 anys, segons molts indicis i parers, enverinada pel sinistre rei, son marit.

ELISABET DE VALOIS.

D. 1568: Gran tensió amb els musulmans i **paroxisme repressiu antimorisc**.

El rei anuncia que d'ara endavant vestirà sempre de negre. La propaganda espanyolista actual diu que "*el rei renaixentista*" (sic) ho feia perquè "era la moda".

1568-1572: **Crisi general que afecta la Confederació i la Monarquia Habsburg en tots els sentits, sobretot en els continus atacs pirates.**

1568-1608: Vida d'en Bernat Català de Valeriola, noble valencià lletraferit, fundador de l'"Acadèmia de los Nocturnos", que aplega els escriptors acastellanats de la València de l'època. Escriu en català la major part de les seves memòries autobiogràfiques.

1568-1635: Vida d'en Jeroni Pujades, poeta barceloní.

1568-1639: Vida d'en Tomàs Campanella, qui fonamenta una religió natural, i escriu "La ciutat del Sol", on descriu una societat utòpica i comunitària. Començ del somiatruitisme català. Ω

Pere Serafi

(¿a Grècia, ca. 1505?-Barcelona, 1567)

"DAMA GALANT, D'ALTA I MOLT GRAN NOBLESA..."

Dama galant, d'alta i molt gran noblesa,

On la virtut se troba aposentada,

No sé més dir sinó que us ha formada

Aquell que té los cels ab fortaleza.

Mirant de vós la gràcia i gentilesa,

Al grau suprem sou de virtuts dotada,

Robí perfet, gran joia comparada,

I diamant de joies la riquesa.

Anau seguint la generosa fama

De les gentils, única i sola guia

En tot lo curs de virtuosa vida.

Creença tinc que tan graciosa dama,

Avent ben vist lo que tant mereixia,

Res faltarà del que sa fama crida:

Dama del tot complida,

Onra que naix de l'arbre de Cardona,

No tenint par, no podeu ser segona,

Ans bella fora mida.

"SI EM LLEVI DE BON MATI..."

Si em lleví de bon matí

i aní-me'n tota soleta,

i entrí-me'n dins mon jardí,

de matinet,

l'aire dolcet la fa rira-riret,

per collir la violeta.

Ai, llasseta ¿qué faré

ni qué diré?

Valga'm Déu, que estic dolenta,

l'amor és que m'aturmenta.

A mon doll amat trobí

adormit sobre l'herbeta,

despertàs dient així,

de matinet,

l'aire dolcet la fa rira-riret,

si vull ésser sa amieta.

Ai, llasseta, ¿qué faré

ni qué diré?

Valga'm Déu, que estic dolenta,

l'amor és que m'aturmenta

. lo li'n responguí que sí,

mas que no fos sentideta.

Ai, que tant pier mai prenguí,

de matinet,

l'aire dolcet la fa rira-riret,

que restí consoladeta.

Ai, llasseta, ¿qué faré

ni qué diré?

Valga'm Déu, que estic dolenta,

l'amor és que m'aturmenta.

Els vots d'Estat

Estat Català és una formació política històrica que ha resorgit dins el recent panorama electoral amb renovada força. Aquest grup de gent ha presentat unes 17 candidatures arreu del Principat, amb uns resultats sorprenents. Amb molt poc esforç, però amb un missatge contundent, s'han fet amb varis milers de vots. No és una qüestió banal. Tot i no superar el llindar del 5% del vots vàlids, es dir, els emesos més els nuls, a ciutats com Barcelona i Berga o d'altres indrets, hi ha una presència política amb una clara tendència al creixement per la base social que aplega.

Una millor sort, des d'una mateixa perspectiva però amb un altre suport ideològic, han tingut les candidatures de la CUP o Candidatura d'Unitat Popular. Aquesta plataforma política ha obtingut alguns regidors que en molts casos seran decisius. És una bona notícia. El independentisme polític està obtenint, d'una manera pacífica i consensuada un creixement continu.

No obstant això, resulta evident que la principal novetat són els vots d'Estat. Els vots a la dreta independentista catalana. Aquesta ascensió suposaria normalitzar finalment el procés històric de l'alliberament nacional dels Països Catalans. Sense la participació de la gent anomenada d'ordre, a l'emparrada de la tradició, la propietat i la família, qualsevol iniciativa de contingut nacional s'acaba estancant. Sense l'opció al missatge de seguretat i contundència que realitza Estat Català, tot el procés polític català acabaria tenint greus deficiències.

El fundador d'Estat Català, Francesc Macià, militar de carrera, tot i que posteriorment, per una qüestió d'oportunitat històrica, portés Esquerra Republicana de Catalunya a l'hegemonia política, inicialment va dirigir la seva acció política a la defensa de la gent d'ordre, la petita burgesia i els obrers especialitzats, les classes mitges que lliuren tot el seu esforç al progrés familiar i col·lectiu. Gràcies a aquesta mena de gent, el país s'enforteix i adquireix fermesa davant les dificultats més diverses. Crisis econòmiques o adversitats polítiques.

L'espai de dretes a Catalunya està mal cobert. En molts sentits, l'estratègia del PP passa per ocupar aquesta vacant que CiU ha abandonat, i que UDC ha descuidat. Gent com Millet, Piqué o Trias de Bes són l'exemple d'una classe mitja radicada a Catalunya que viu angoixada per la seva condició nacional catalana. I en conseqüència, cerquen la seguretat volguda en un agent de poder com l'Estat espanyol. Fins a cert punt, és molt comprensible. Tot el procés social esdevingut en els anys trenta del segle passat, ens en dona una idea molt clara d'aquesta realitat.

Els petits industrials, les famílies i la gent d'ordre, que tenen tantes coses a perdre, simplement perquè han gosat fer un projecte de futur, autènticament nacional, amb inversions, amb fills per educar o en projectes culturals a llarg termini, necessiten la seguretat i la fermesa d'una política de dretes. Si a un lloc queda clar tot això, és precisament al País Valencià, on el grup d'exportadors de taronges, sense l'aval ni la confiança d'Estat espanyol resta totalment desprotegit en els seus anhels. Aquests ben assenyats emprenedors de l'activitat agroindustrial valenciana s'han d'adherir, sense més, a l'espanyolitat perquè la valencianitat no els hi dona respostes. Em pregunto si el Bloc Nacionalista Valencià, tot i els seus darrers bons resultats, malgrat ells no s'ho creguin, hi ha pensat en aquesta disjuntiva.

Estat Català apunta un creixement. ERC no sols l'ha fet realitat sinó que s'ha consolidat. El més curiós de tot és la facilitat amb que el PSOE-PSC està pactant amb ERC, un grup republicà independentista. El PSOE, cal recordar-ho, als anys 80 va viure els GAL i la pitjor guerra bruta contra els intents secessionistes bascos. Però l'atractiu d'ERC, persuasió i constància, és molt gran. Fins i tot per el PSOE-PSC. Tanmateix, podria ésser un parany. Aquesta classe d'abraçada impedeix a ERC optar d'immediat a la base social obrera més influenciable pels ideals d'esquerres. Es dir, aquell col·lectiu de gent que podria caure víctima dels discurs alarmista i desfigurats propi de Lleroux o Blasco Ibáñez. Lleroux i Blasco Ibáñez, no podem oblidar-ho mai, són dos intel·lectuals espanyols pagats per corrompre la classe obrera dels Països Catalans. Sense ells, quasi de ben segur, aventuro, la Guerra dels Tres Anys (1936-1939) mai hagués succeït, tal va ésser la seva eficàcia en escampar l'odi i els malentesos entre la gent senzilla. Quan de sofriment inútil ens haguéssim estalviat tots plegats, si s'hagués actuat a temps.

No és el moment dels plans. Hi ha molts motius d'esperança. La normalitat nacional està encaixant d'una forma molt fecunda dins el teixit social dels Països Catalans. No sols per les ànsies en la millora de l'ús social de l'idioma català, sinó perquè hi ha una aspiració col·lectiva de progrés pacífic, fet de passes curtes i fermes. Per durar. Ω

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

BREU DICCIONARI PER ENTENDRE TOROLÀNDIA

A Torolàndia res no és el que sembla. Com en una espècie de país imaginari per torturar criatures innocents, es manipulen els termes d'una manera tan bèstia que fa venir basques i mareja tot-hom. Per això, humilment, us proposam una guia per navegar pel vocabulari estrafet d'aquesta part del món, esperant que serveixi d'ajuda.

RADICAL: 1. Que defensa alguns principis elementals com ara el dret d'autodeterminació dels pobles, el dret de totes les comunitats a mantenir la pròpia llengua o el dret a acollir els nous nadius en la llengua de cada país.

2. Que coqueteja amb els membres de l'acepció 1. Que defensa d'una manera massa entusiasta els principis democràtics expressats en la seua pròpia constitució.
3. Subjecte que pensa que val més arreglar les coses a bones que no a canonades.
4. Eventualment, amic, conegut o saludat d'algú que formi part dels apartats 1, 2 i 3.

BILINGÜE: 1. Que domina exclusivament la llengua oficial de Torolàndia, sense cap intenció, per molt remota que pogués ser, d'aprendre'n cap altra, especialment si es tracta de la llengua del país on ha anat a pasturar (sia'n's permessa la cervantada).

2. Que mai de la vida no usaria, ni amb una pistola apuntant-li al cap, més d'una llengua.
3. Que transmet una sola llengua als seus fills, als quals prohibeix de veure TV3, C33, Canal 9, K2 i Punt 2, no fos que se'ls empeltàs alguna paraula d'una segona (per a ells) llengua.

DEMÒCRATA: 1. Persona radicalment contrària a qualsevol reivindicació que no estigui compresa dins la Constitució de Torolàndia (abans, persona partidària de salvaguardar sense esclatxos els

"principios fundamentales del Movimiento").

2. Partidari d'aplicar pels mitjans que calgui la Constitució regnicola, sobretot a Euskadi i a Catalunya (a Espanya, no cal posar-hi tant d'èmfasi).
3. Partidari de suprimir, sempre que faci falta, llibertats fonamentals, en ares de la seguretat, de la sagrada unitat de la pàtria, o de qualsevol altre principi de qualitat democràtica similar.
4. Partidari de la intervenció de l'exèrcit quan calgui, per mantenir els principis esmentats.
5. Eventualment, partidari de matar moscards a canonades.

NO-DEMÒCRATA: 1. Persona que es permet, ingènument, de fer una lectura pròpia dels textos legals, constitucionals, etc., de l'aparell del propi estat.

2. Lliurepensador. Individu que va pel seu compte a l'hora d'interpretar els esmentats textos, fins i tot quan la seua interpretació xoca frontalment amb la del Juez Campeador.
3. Subjecte que comparteix ni que sigui un urinari públic amb qualsevol dels individus compresos dins les categories 1 i 2.
4. Generalització de "basc": individu que, havent nascut a les Bascongades o no, té la mania de posar aquestes províncies per damunt de la sagrada unitat de Torolàndia, com si als bascos també no els agradassin les "corridas". A veure, què hi ha més toro-toro que els Sanfermines, eh?
5. Euskaldun. La pitjor de les espècies: basc que, a més de tenir les manies anteriorment esmentades, parla d'una manera absolutament incomprendible per a la majoria dels ciutadans de Bolullos del Condado. Ω

(Continuarà. Potser...)

BERNAT JOAN I MARI

[Editorial del periòdic suec *Liberación*, <http://liberacion.press.se/>
traduït al català per ANNA]

La cimera del terror

Versalles en temps de Lluís XVI i Maria Antonieta, hagués sigut l'escenari més adequat per a celebrar la cimera dels 7 països més rics del món, amb l'agregat de Rússia, el líder del qual ha fet mèrits suficients com per a ser considerat, encara que amb reticències, acceptable. Si Maria Antonieta aconsellava a la "plebs" que reclamava pa als carrers de París, que "si no tenen pa que mengen coques", els líders parapetats en Evfán, protegits per desenes de milers de policies armats a guerra, havien donat carta blanca a aquests perquè apallissessin als centenars de milers de manifestants que repudiaven el model genocida defensat pels dirigents dels països rics.

(Els presumptament infiltrats pels serveis, per a trencar vidrieres i saquejar alguns comerços sense que estranyament no apareguessin policies per a impedir-ho, va ser gairebé l'única cosa que van mostrar les televisions, sobre les protestes).

Amb el seu estil de "guapo de cartó" va arribar el "Cèsar" els va dictar el que havien de fer i s'hen va anar, abans que acabés la reunió, només a la recerca de la glòria de ser artífex de la difícil missió d'aconseguir la pau en el Pròxim Orient. Malgrat que el pla Carta de Ruta està abonat per altres tres parts, l'ONU, Unió Europea i Rússia, però ocorre que Sharon es permet el menyspreu de rebutjar com a interlocutors a aquests últims i només vol parlar amb el seu protector. Menyspreu que els vassalls toleren sense protestar. (Caldría preguntar-se a què es va deure el compromís de l'"emissari de pau" quan l'imperi ha abonat durant mig segle el genocidi realitzat per successius governs israelians i ha votat conseqüentment en solitari les successives condemnes de la comunitat internacional en les Nacions Unides)

La decisió de Chirac, amfitrió de la cimera, d'invitar a països importants del món pobre, no va passar d'un gest, plausible en la mesura que siga un indicador de un desig autèntic d'escoltar la veu dels qui fins ara han sigut ignorats.

Per a desil·lusió dels qui esperaven un enfocament seriós dels problemes més apressants del món actual, a saber, la fam, la Sida, l'imparable deterioració del planeta causat en gran manera per la seua explotació salvatge, el sorgiment de noves malalties que amenacen convertir-se en pandèmies, i tan o més important que tot l'anterior, la recessió que afecta, amb xicotets matisos d'intensitat, a les tres economies més poderoses, nord-americana, europea i japonesa, els vassalls van acceptar abonar l'estratègia del terror utilitzada per la colla que dirigeix a Bush per a l'estratègia de malifetes que va començar a Afganistan, va continuar a Iraq i ara apun-

ta a Iran. Va ser així com el terror va ocupar el lloc prioritari de l'agenda, amb la complicitat dels "cavallets de Troia" de l'imperi, Tony Blair, Berlusconi, Aznar, a qui es sumaran tots els reciclatges de l'Est ex-comunista, si es produeix l'anunciada ampliació, i l'agenollament dels que gallegen d'impulsar una Unió Europea forta, amb futur.

Es va crear el Grup d'Acció contra el Terrorisme, que coordinarà serveis d'informació, legislació i "altres mesures" en la lluita contra aqueix mal. Un terrorisme cada vegada més deliberadament difús, en el que s'englobarà progressivament a tots els ciutadans que gosen protestar contra tanta ignominia.

En una nova mostra de servilisme, els 7 nans restants, es van alinear en la criminal política d'aplanar el camí a la projectada agressió a Iran, que la banda de Bush té en vista, alertant sobre el perill dels programes nuclears d'Iran i Corea del Nord.

Un altre tema que no podia faltar, en una cimera neoliberal, és el de "la reforma de l'Estat de Benestar, per a adaptar-ho millor a les exigències de la globalització". Major cinisme, impossible. El que va quedant dels serveis públics, que en alguns països europeus han funcionat eficientment, hauran de passar a les mans privades, les pensions seran "reformades", i la lleis laborals "flexibilitzades". Com si ja no n'hi hagués prou amb el que han aconseguit. Un retorn a les condicions laborals de dos segles arrere. Una política que en països com Suècia, que es preava de la seua legislació respecte d'això, gairebé la meitat de la població treballadora està afectada d'una epidèmia d'estress.

Dels programes de salut, d'accés dels països pobres a medicaments barats, entre els quals les necessitats dels milions de malalts de Sida, són apressants, els problemes que planteja ja i en el curt termini l'escassetat dels recursos d'aigua potable, pràcticament res. A penes la promesa de tractar-los més detallats en la pròxima reunió de l'OMC prevista per a setembre en Cancún, Mèxic. I la reiteració de les eternes promeses incomplides de combatre els mals del món.

Damunt del cinisme, en un conclave en què la meitat almenys dels seus participants té judicis pendents per participació directa o indirecta en casos de corrupció, en els seus respectius països, una proposta de "lluita contra la corrupció i malversació de fons públics"

Després d'aquesta cimera l'única conclusió valedora és que el "terrorisme" creixerà imparable, davant d'aquest altre terror encobert que els "líders" del món ric pretenen imposar. Ω

MANRESA PORTAL.COM

FRASES PER LLIGAR

- 1- (Et xucles el dit i te'l seques en la samarreta de la noia, i dius..) Ser millor que et llevem aquestes robes mullades abans no agafis un refredat.
- 2- Boniques cames, a quina hora s'obren??
- 3- Treballes per a SEUR? com que m'ha semblat que em miraves el paquet...
- 4- Pot ser que no sigui paio ms eixerit del local, per sc l'nic que est parlant amb tu.
- 5- Realment estic lluitant contra la necessitat de fer-te aquesta nit la dona ms feli del mn.
- 6- Sn de deb?
- 7- Per un somriure teu recorreria un quilmetre.... aniria molt mes lluny per aix que fas amb la llengua...
- 8- Tu, Jo. Esposes. Nata liquida.... Alguna pregunta?
- 9- La teva roba estaria perfecta feta una boleta rebregada pel terra de la meva habitaci.
- 10- El meu nom s Federic... recorda'l perqu l'estars cridant d'aqu no res.
- 11- Creus en l'amor a primera vista o he de tornar a passar davant teu??
- 12- Que et sembla pizza i sexe a casa meva?, no? Per qu? no t'agrada la pizza??? Ω

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Joan Parrona, un menador que necessita més oportunitats

Joan Simó Parrona Fullana, més conegut com "En Parrona" és un personatge molt peculiar dins el mon de les carreres de cavall al trot. Tothom el coneix, hi ha gent que li fia els seus cavalls perquè els pugui entrenar o conduir el dia de les corregudes. Altres, que son majoria el tenen com bona persona; molt cordial, servicial i respectuós amb tots.

En Parrona va néixer a Ciutat de Mallorca, a principis de febrer de 1961. De molt jove aterrà al mon del trot de la mà del jockey danès Jens Ipsen. Aquest famós jockey li ensenyà tot el que calia saber sobre el mon de les carreres de cavalls amb cabriol, fins i tot va fer el possible perquè aconseguís la llicència de jockey. El nostre amic Joan, necessitava un determinat nombre de signatures perquè li donassin el carnet de menador.

Jens Ipsen l'ajudà a aconseguir les. Joan Parrona esdevingué menador professional i entrenador de cavalls gràcies al mestre de Dinamarca. Parrona considerarà Ipsen com l'exemple a seguir com menador.

Quan Jens morí l'any passat, el mes de novembre de 2002, es celebrà a Son Pardo una cursa memorial. Joan arribà en quarta posició. Per desig de la vídua del jockey danès, en Joan lliurà el trofeu al guanyador de la prova, com alumne que fou del "savi menador danès".

Joan Parrona no ha aconseguit moltes victòries al llarg de la seva carrera com a menador. La darrera de totes fou el passat 2 de maig al Hipòdrom Municipal de Maó, a la Diada que es celebrà a l'illa de Menorca.

Fou una de les darreres corregudes que es disputaren abans de que la Conselleria d'Agricultura del Govern Balear decretés la prohibició de reunions hípiques per mor de una malaltia que es diu rinoneumonitis.

Parrona conduí el cavall "Envit". Guanyà amb autoritat, sense que tingués cap rival que li fes nosa a la meta.

El primer dia del any 2000, a l'hipòdrom de Son Pardo es celebrà la tradicional reunió de Cap d'any. El nostre protagonista guanyà una prova, menant el cavall "Guppo Kuppa", equí propietat de Vicenç Gomis. Fou una victòria molt comentada, que motivà els aplaudiments de totes les persones que es trobaven presents aquell dia. Fins i tot, el metge cavallista i antic directiu del "Mallorca", Tòfol Pizà digué en broma: "Això, és l'efecte 2000, recordant aquell possible problema que haguéssim pogut donar els ordinadors, amb el canvi de nombre del calendari i que al final, quedà en un ensurt.

Parrona és un de tant menadors que no mena gaire, però és un personatge que cau bé als cavallistes perquè no tracta malament als cavalls. Accepta el resultat amb la rialla a la boca, sap el que és

perdre. Podem dir que té el "fair play", es a dir un "cavaller de l'esport".

En Joan és un home desenfadat, sempre es troba content. Li agrada fer favors a totes les persones que l'envolten.

Son pocs els propietaris que li fien cavalls. Entre els equins que ha menat, cal destacar els que acaben amb "Cat" (Sandra Cat, Ursula Cat, Ben Hur Cat); "Dixie Index" i "Vogel Peak".

Col·labora actualment amb les quadres de Jaume Gomila, Vicenç Gomis, Germans Horrach i fa feina amb el destacat jockey Joan Carles Rotger. Ells confien en la seva saviesa perquè els seus cavalls surtin endavant.

Només ha tingut un cavall en propietat. Es tracta del cavall "Joscan Mora". La victòria que el nostre amic Joan recorda millor és l'aconseguida l'any 1987, conduint el mamífer equí "Trotting B".

Si els propietaris de cavalls trotadors li donassin més oportunitats i confiassin en ell, podria fer més primers i aconseguir millors resultats. Hem de tenir en compte que en Joan no condueix cada setmana. Això és imprescindible per ser menador de categoria.

Hi menadors que cada setmana estan presents als programes de les reunions que es disputen als nostres hipòdroms sense destacar gaire.

Parrona no és pas un jockey dolent. No ha provocat accidents, ni tampoc ha castigat els equins amb el fuet. Sempre ha demostrat esportivitat i mai ha estat conflictiu. La prova és que no ha rebut moltes sancions al llarg de la seva vida esportiva.

Treballa a Son Pardo com si fos casa seva. És l'atracció de les corregudes en que participa malgrat que no quedi ni tant sol col·locat.

El principal problema que té el nostre amic Joan és que mena poc; els propietaris no acaben de tenir confiança en ell i els poquíssims cavalls que li donen no son gaire bons i molt manco ràpids. Si hi hagués gent entre els cavallistes que confiassin en la seva experiència i saviesa, en Parrona podria demostrar els consells que el "Gran mestre de Dinamarca" li transmeté quan era més jove i que el convertí en el seu deixeble.

Joan Parrona seria un gran campió com va ser Diocles de Lusitània, a l'Antiga Roma, en temps del emperador Trajanus i que fou el primer campió hípic de la història.

Que s'adonin els cavallistes, que no pot es pot tancar una porta a un home amb experiència com és En Parrona. El dia que ho puguin veure no s'empeniran perquè el nostre amic Joan sap i pot dins el mon del trot. Ω

MIQUEL ALEMANY
I BATLE

LAÏCISME, METODOLOGIA, CARÀCTER...

Gam: Si fos una mica primmirat amb cadascú, no em parlaria ni amb els religiosos ni els comunistes, ni...

R.: Si això de "religiosos" ho dius per mi, digues quin mal t'he fet per demanar-te perdó.

Gam: Cap mal, i cap perdó m'has de demanar. Senzillament jo de la religió passo.

R.: Per a algú que actua políticament i socialment és un absurd passar d'un tema essencial en la política i la societat. És impossible que així et puguin quadrar els comptes. Si et manquen premisses essencials, les conclusions que trauràs seran indefectiblement falses.

Gam: No la necessito absolutament per a res.

R.: Segur que la necessaries en molt sentits per a copsar un munt de coses.

Gam: Jo respecto als religiosos, i vull que ells em respectin a mi.

R.: Respectar i tolerar està bé, però per a solucionar les coses és totalment insuficient.

Gam: Personalment la religió no m'interessa, a no ser com a curiositat antropològica-cultural.

R.: Com a curiositat antropològica-cultural és com menys interès ni significació té. Que a tu no t'interessi no vol dir que no interessi a la majoria de la gent en algun nivell i que no mogui moltíssimes més energies que totes les ideologies polítiques plegades. Ignorar una cosa així és senzillament una irresponsabilitat patriòtica (entre unes altres coses), i traspuja una aversió poc madura.

Vosaltres, els qui no creieu en Déu, sempre voleu fugir del patiment, i aquest és un tema central vinculat a la capacitat de resistència, al tremp, que vincula cristianisme amb caràcter i resistència fidel i ateisme -a la llarga- amb tot el contrari.

Per això Euskalherria -cristiana majoritàriament- s'enfortí durant el dur franquisme, mentre Catalunya -prou menys cristiana- s'afeblí. Abans de Franco Catalunya era més forta nacionalment que no pas Euskadi, ara és al revés.

Per això no voler estudiar també el tema religiós, que tanta transcendència té en tantes coses -i també i molt en el tema nacional-, és eutanàsicoavortistasuïcida (els no creients sempre esperant la mort per defugir el dolor: perquè es creuen de manera essencialment animal i no volen patir com els gossos, però el dolor és per aprofitar-lo a fons, per aprendre'n, no pas

per patir!).

Gam: També reconec que per a la qüestió nacional catalana pot resultar de gran ajuda. Però en tot cas jo defenso una societat laica.

R.: Són dos temes distints. Hom pot ser creient i no confessional (com jo mateix). Ara bé, el laïcisme (França és laica, per ex., l'Estat espanyol és criptoconfessional, EUA aconfessional) no és igual que aconfessionalisme. El laïcisme és bàsicament antireligiós (sense ser confessionalisme ateu, com és el cas de la majoria de règims marxistaleninistes), mentre q l'aconfessionalisme és simplement no decantar-se per cap creença però respectar-les positivament i negociar-hi acords. Si no aportem proves és perquè no en deuen haver-hi i llavors és que anem errats, i si anem errats cal canviar l'enfocament. Si no el canviem vol dir que vindrà la fossilització i la decadència. Talment, del prejudici anticristià naix necessàriament l'Alzheimer, la fossilització i la decadència. Per això no és que sia un tema important, és EL TEMA IMPORTANT. Però encara que no fos EL TEMA, sols que fos important, no és acceptable ignorar-lo si volem q ens quadrin els nombres, si ens en volem sortir. L'independentisme té un estil de treball normalment lamentable, acientífic, irracional, desballestat, mentre que el bon sistema de treballar ha de ser metòdic i sistemàtic, no mai capriciós ni dut per parers sense demostrar o aversions primàries o secundàries. Tancar-se a qualsevol fenomen és simple autisme. És mirar-se el melic. És autoindulgència i auto-complaença. És decadència, necessàriament. Per això sempre dic que la decadència i les derrotes són endògenes. L'imperialisme francocastellà sols ocupa les trinxeres que per incompetència, covardia, irracionalitat, prejudici, etc. nosaltres els catalans els hem deixat regalades. Per això dic que hi ha prou Alzheimer pràcticament irreversible i n'estic tip.

Jo mir de respectar al màxim tot-hom. Però no vull mosegar-me la llengua del tot, no vull massa autocensura. Per això dic clares les coses: "Les coses clares per un país clar". No vull ofendre ningú, però haig de ser conseqüent amb els axiomes que he demostrat.

Gam: En aquest punt tu i jo no estarem d'acord. No cal parlar-ne.

R.: Quan no hi ha acord, la solució no és tant no parlar-ne (fins a cert punt) sinó aportar proves del que dius. Jo n'he aportades un fum. Vosaltres, els laïcistes ateus de la llista, que hi sou la gran majoria, encara no hi heu aportat ni una sola prova. Totalment significatiu

del que hi ha i de les evidències dels durs fets. De l'encabotament extrem. Perquè sense proves no pots adduir conclusions, això és bàsic en el pensament racional. I sense pensament racional, què podríem solucionar?

Allò paradoxal i irònic és que els camps del racionalisme menyspreïn talment en la pràctica les proves i conclusions normals del pensament racional. Els déus enceguen els que volen perdre's. De nou pensament fort: cadascú té el que desitja, en certa manera, i allò que sembres culls. Els catalans sembrem inoperància i derrotes, que són més còmodes i exigeixen menys treball actiu.

Gam: Jo sempre procuro aplicar el "cadascú és lliure de fer el que vulgui",

R.: Això és fomentar la irresponsabilitat, segons com, és un pensament desfilagarsat, feble i no vinculant, d'on és impossible traure un Estat Català. Així no serem independents ni en 5000 anys. Una tasca i una fita requereix necessàriament compromisos forts, si anem de debò. Si anem sols a xalar, a passar l'estona i a "fer com" no cal, clar.

Gam: i per això quan la gent em demana consell sobre què ha de fer, no els sóc de gran ajuda

R.: Si tenim quelcom positiu a dir, no callem. Fos pitjor que un crim: fos una errada.

X.: L'A. diu coses interessants, originals i aprofitables, de fet el meu pensament polític o ideologia té molts punts coincidents amb el seu, potser més d'un 85% de coincidències, que és a muntó.

Gam: A mi m'ha fet veure unes determinades coses d'una altra manera. Trobo que llegir-lo és interessant.

R.: És interessant. Però les seves impertinències i extrema mala llet no compensen les moltes coses interessants que diu. No compensen com per refiar-se'n i avenir-s'hi i treballar-hi. Perquè a la que et gires igual et clava el punyilet. A ca nostra sobren pensadors de postí i manquen penjadors compromesos, sobra roba de marca i manca sabó desinfectant.

Z.: No crec que ara puguem triar gaire.

R.: La vida és triar sens aturall, no hi ha més remei. Tinc una tria ideològica, però sé que la independència no es basteix amb ideologia sinó amb caràcter. Creure que es basteix amb ideologia és no copsar la Història i una

bona excusa per no fer el que cal, perquè la ideologia és, en gran part, bec i declaracions solemnes per a les diades de guardar de cara a la galeria: beateria.

Z.: Deia que no podem triar gaire per a sortir d'aquesta preso francoespanyola on som. Necessàriament només podem mirar la part positiva de les persones. És la meua opinió.

R.: La part positiva no ens han de ser cecs als perills.

No hem de fer crítiques corrosives, però dir les veritats quan no hi ha més remei sí. Ser simpàtic i quedar bé no és el mètode suprem per sortir-nos-en, car arribats a cert punt cal energia. Un Estat es fa d'energia i no sols de bones paraules i declaracions o de campí qui pugui. Això no és seriós. No és tenir cap sentit d'Estat. No és ser realment independentistes.

La política, en bona part, és ciència exacta, amb premisses indefugibles. Qui les ignora camina cap a un aiguamoll. L'aiguamoll on ara ens estem enfonsant fètidament. A mi no m'agrada i, per tant, no tinc més remei que no ser pelaperes. No m'agrada que el que dic li cogui a ningú, però què hi farem, si cou és per alguna raó, no pas per mala bava meua. De tot cor ho dic. Parlem de tot cor. Els independentistes rarament parlen de tot cor. I ho necessitem.

Joel: Relacionat amb la relació entre (judeo)cristianisme i democràcia, t'aconsell que llegeixis "Clash of Civilizations?", ja que no et veig prou informat en quan a l'Integrisme islàmic i les seves possibles conseqüències —no sols matances per dir que una Miss Univers podria ser la dona de Mahoma, o l'ús de la Burka per Decret—, que pots trobar COMPLET aquí:

http://www.lander.edu/atannenbaum/Tannenbaum%20courses%20folder/POLS%20103%20World%20Politics/103_huntington_clash_of_civilizations_full_text.htm

També crec que seria convenient que tots li fessim una ullada al llibre —encara no inclòs al Projecte Gutenberg, però trobable online— "The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism":

http://www.grtbooks.com/exitfram.asp?idx=1&yr=1864&aa=WE&at=AA&ref=weber&URL=http://www.ne.jp/asahi/moriyuki/abukuma/weber/world/ethic/pro_eth_frame.html

Per cert, el primer capítol es titula "RELIGIOUS AFFILIATION AND SOCIAL STRATIFICATION" (!). **Ω**

[editorial de Gara traduïda al català per ANNA]

El botí del G-8

Arranca avui a la localitat francesa d'Evian la cimera del G-8, en la que, fins al dimarts, en mig de l'ambient absolutament militaritzat que caracteritza aquest tipus de cites, es reuniran els màxims mandataris dels països més industrialitzats del planeta, a saber, Estats Units, Canadà, Gran Bretanya, Japó, Estat francès, Alemanya, Itàlia i Rússia. Participaran també, encara que en qualitat d'invitats, governants d'una desena de països en vies de desenvolupament. L'objectiu pràcticament indissimulat de la cimera és aconseguir el major consens possible entre els vuit grans que amb a penes el 12% de la població mundial acaparen el 70% de la

riquesa per a seguir aprofundint en les polítiques neoliberals que garanteixen la perpetuació del seu liderat, encara que això condemne a l'exclusió a capes de població cada vegada més àmplies en tot el planeta.

Un dels esculls més importants que hauran de superar serà el del repartiment del botí derivat de l'agressió a Iraq. Cal tenir en compte que les obligacions financeres del país àrab exclusivament en concepte de deute extern superen catorze vegades el seu PIB, que ascendeix a 27.000 milions de dòlars. I els principals creditors són, per aquest ordre, Rússia, Xina, Estat francès i Alemanya. Açò contribueix a explicar tant el posiciona-

ment formal d'aquests països contra l'atac com la seua recent legitimitació, a través del seu vot en el Consell de Seguretat de Nacions Unides, de l'administració nord-americana, a pesar que públicament segueixen considerant l'agressió il·legal.

En definitiva, els països més poderosos tracten de llimar asprors amb un EUA cada vegada més intractable en un moment important, perquè, de cara a la pròxima cimera de l'Organització Mundial del Comerç, volen aprofundir en la imposició de polítiques liberalitzadores, que obliguen als països empobrits a deixar els seus recursos fins i tot l'aigua en mans de transnacionals i a obrir els seus mer-

cats sense reserves als productes forans. Amb la particularitat que la relació és asimètrica, perquè els mercats dels països industrialitzats no s'obren als productes en què els països empobrits podrien ser competitius, com és el cas dels agrícoles.

Paral·lelament, conscients que sempre hi haurà qui es resista a ser desposseït, en Evian parlaran aquests dies també de seguretat i terrorisme.

L'ONU, en plena crisi, serà una vegada més víctima col·lateral d'aquest tipus de cimera, en les que s'adopten decisions que putejan o ninguenejen les funcions per a les que teòricament va ser creada. - Ω

Els propers viatges

Les vacances, per molts, són temps per viatjar. Enguany, donada la situació internacional, serà millor presentar-se com a català. Encara més als països àrabs. Des dels estralls succeïts al Marroc contra interessos espanyols, fins i tots les autoritats del Ministeri d'Assumptes Exteriors espanyol han recomanat als seus súbdits que no es presentin com espanyols allà on viatgin.

Viatjant, i encara més, vivint més enllà de les nostres fronteres, marcades pels límits dels Països Catalans, hom descobreix tot el valor de la diversitat. En aquesta qüestió, els catalans sempre hem estat capdavanters, o almenys així ens ho hem pensat. Davant d'aquesta realitat, diversa i complexa, no sempre ha resultat fàcil presentar-se simplement com a català. En els millors dels casos, s'ha acabat dient-se originari de la ciutat de Barcelona, tot i no ser-ho, sigui pel relleu públic del F.C. Barcelona o per la notorietat assolida amb els Jocs Olímpics del 1992.

Ara, segons com, pot canviar la cosa. Amb la nova situació tothom voldrà presentar-se com a català. Qui

sap, si fins i tot els mateixos espanyols. De ben segur, almenys, a tot el Magrib i al Pròxim Orient, ja que són les zones més preocupades per la política exterior espanyola. D'aquesta manera, els plantejaments hegemònics del senyor Aznar haurien esdevingut del tot contradictoris.

Tot i aquest ambient favorable, en aquests propers viatges més d'un català encara es confondrà, i dirà que bé d'Espanya. Que tingui compte doncs ja no el miraran com l'ambaixador dels toros i les platges, sinó com el d'un ferm col·laborador de l'Administració Bush i de tots els seus soldats tant ben armats.

Mai certament, s'havia produït aquesta circumstància internacional. I pel que diuen els recents resultats electorals, a gran part dels espanyols i a una rellevant quantitat dels que viuen als Països Catalans, això no els importa, ni els hi preocupa. Sembla com si, pel fet de tenir una doble nacionalitat, canviant d'una a l'altra ja quedés el tema resolt.

Les conseqüències les hauran d'anar encaixant una per una. Sigui en forma directa o indirecta. Marroc, Turquia, ... només són alguns exemples del que pot

anar succeint. La política exterior espanyola s'ha alienat, una mica lleugerament, al ritme de les escalades unilaterals. No sols ha tancat ponts de diàleg en relació al problema basc, sinó que ha optat igualment per imposar una lògica de persecució contra determinats grups violents islàmics, tot abandonant la persuasió. Aquesta lògica, com ha denunciat Amnistia Internacional, en el seu darrer informe anual, suposa cometre tota mena d'arbitrarietats sota el paraigua sempre dubtós de la seguretat.

El professor universitari radicat als EUA, Xavier Sala Martín, convidat d'honor del Club FNEC en la festa d'enguany, s'ha desmarcat obertament dels bons pronòstics que aquesta classe de política pot portar. Des d'un talant català, amb algunes vergonyants excepcions com Ors, Valls i Taberner o Piqué, el treball de relació i confiança mútua és el més decisiu per travar uns forts lligams de cooperació comercial i cultural. Per això, des d'aquí, costa creure que l'abast de la política exterior espanyola obtingui algun resultat mínimament positiu.

La incapacitat espanyola per con-

querir aquests espais de confiança i grandesa és aclaparadora. En dues ocasions van intentar ésser més conseqüents amb les seves possibilitats, sense haver de merèixer cap càstig. L'una el 1873, amb la I República, i la segona, el 1931, amb la II República. Ambdós intents de regulació pròpia i lliure van fracassar. I avui, es dona la circumstància de que tot acaba i comença en la Monarquia sense que ningú sigui monàrquic, ni de lluny.

Amb aquests antecedents, tota la política exterior espanyola parteix d'una vaga idea d'Imperi caduca i confosa. Si s'hi pensa una mica, fins i tot, fa pena. Encara no s'ha escrit cap rèquiem vàlid pels soldats que estan caient mortalment ferits al servei d'aquesta nova quimera dels espanyols. En tots cas, almenys, vagi el meu reconeixement a aquests valerosos homes i dones que actuant fidelment, potser només per un sou, troben la seva fi en la dissort d'unes accions que cada dia menys gent comprèn i molta menys comparteix. Són persones. Ω

@ Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

Òmnium demana la creació d'una circumscripció electoral europea dels Països Catalans

La Junta de l'entitat proposa que l'Estat espanyol segueixi l'exemple de França i descentralitzi l'elecció dels representants europeus

Davant la iniciativa de l'executiu francès de Jean-Pierre Raffarin de posar fi a la circumscripció única en les eleccions europees del 2004 i crear 8 macroregions electorals, la Junta Directiva d'Òmnium Cultural, traslladarà a les forces polítiques catalanes la petició que aquestes exigeixin que es porti a terme una descentralització en els mateixos termes a l'Estat espanyol.

En aquest sentit Òmnium proposa la creació d'una circumscripció de l'arc Mediterrani que possibiliti que territoris units per la història, la llengua i les relacions comercials puguin triar en comú els seus representants al Parlament Europeu.

El president de l'entitat, Jordi Porta, s'ha preguntat "si l'estat centralista per excel·lència com és França és capaç de prendre aquesta mesura, per què no

pot fer-ho l'Estat espanyol?", i ha afegit que la mateixa Constitució defineix Espanya com un "Estat compost".

En el transcurs de la reunió, els membres de la Junta Directiva també han expressat la seva preocupació perquè una entrada massiva de membres dels cossos policials estatals als Mossos pugui derivar en una pèrdua de l'ús del català entre els agents de la policia de la Generalitat i de la identitat

originària del cos. És per això que la direcció d'Òmnium "exigirà i vetllarà" que es compleixi el requisit de demanar el nivell C de català als agents de les policies estatals que es vulguin incorporar als Mossos, tal com es va prometre ahir des de l'Administració catalana un cop finalitzada la reunió de la Junta de Seguretat.

Àrea de comunicació: Miquel Martí. Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armari emportrats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climatitzat i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jhttp://paisos-catalans.org// tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona

música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180 Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home maldur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskàren Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963

879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus n° 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vençui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4

cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ultiat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven ninxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

HOMENATGE A UNA
GUERRA

Record ancià de mots imperturbables.
Enyorança antiga de dolça veu humida:
líquides armes del rigorós conflicte
que incendien el seny i el goig de l'altre.

Aquests guerrers que riuen abraçats,
devorant-se a besos la resistència íntima,
que es rendixen a mossos de salobroses festes,
jauen vençuts en l'armistici ingenu.

Vull evocar l'etern combat
que la vida arrenca
les llàgrimes de joia,
el plany immens de la felicitat.

A la batalla! a la batalla
que el plaer no espera.
A la desfeta. Ω

març 2003
Mislata.
Josep Mir

LA NOSTRA CUINA

Bunyols de l'Emporda

Ingredients:

Per al llevat: 100 gr. de pasta de pa, 60 cm³. d'aigua tèbia, 5 gr. de llevat de forner i la farina que admeti per a què resulti una pasta mitjanament ferma. Per a la pasta: el llevat anterior, reposat fins que hagi pujat bé, 100 gr. de sucre, un pessic de sal, 60 cm³. de llet tèbia, 5 ous, 500 gr. de farina, comí i pell ratllada de llimona. Oli per fregir la pasta i mel i sucre per sucuar-los o per tirar-ho damunt.

Preparació:

Es barregen els ingredients del llevat i es pasten bé. Es deixa llevar, amb una gota d'oli fregada al damunt i tapat amb un drap, en un lloc càlid. Quan hagi fermentat, es barreja amb els altres ingredients de la pasta i es treballa fins a que resulti totalment homogènia.

S'escalfa l'oli, procurant que no es cremi. Quan sigui calent, s'hi comencen a fregir els bunyols. Es formen agafant, amb la mà oliada, la pasta a l'entorn de l'índex i deixant-la caure dins l'oli. A mesura que estan fregits, es van posant a escórrer.

Es serveixen amb el sucre o la mel pel damunt, o bé sense amanir-los, amb la mel i el sucre en sengles bols, per a que cadascú suqui al seu gust.

Belgues

Ingredients:

200 gr. de farina, 10 gr. de llevat de pastilla, 130 gr. de llet, 100 gr. de mantega, 3 gr. de sal i el sucre que admeti.

Preparació:

Es fa un pou amb la farina, s'hi posen 110 gr. de llet al mig i s'hi dissol el llevat. Després, s'hi va incorporant la farina, fins a formar un pastó, que es deixa fermentar, tapat amb un drap. Quan ha pujat, es dissol la sal en la resta de llet i es barreja amb la pasta, junt amb la mantega, fins que quedi una pasta que es desenganxi dels dits. Es posa un munt de sucre sobre el marbre i se'n escampa una mica. Es divideix el pastó en boletes, que es van funyint sobre el sucre escampat, tot tornant-ne a escampar a mesura que el vagi absorbint. Després, s'estira cada bola, fent-ne una tira prima que es posa sobre una llau-na del forn. S'engega el forn, a uns 140°C. Es deixen tornar a pujar i, al moment d'enfornar-les, es senyalen uns talls amb el ganivet, per poder-les trencar bé, un cop cuites. S'enfornen i es treuen quan ho són.

Greixonera dolça

Púding mallorquí (herència anglesa, segurament)

Ingredients:

Sis ous, 1 l. de llet, 100 gr. d'ensaïmades seques (o de pa de pessic), 250 gr. de sucre, llard, un tros de tronquet de canyella i la pell ratllada d'una llimona.

Preparació:

Es trosseja l'ensaïmada i es remulla amb la llet. Es baten bé els ous i es barregen amb les ensaïmades, la llet, el sucre, la canyella i la pell de llimona. S'aboca en una cassola enllardada i s'enforna a 120°C. Quan punxant-ho amb una broqueta, surt neta, ja és cuïta.

Cocarrois

Ingredients:

Per a la pasta: una tassa d'oli i una d'aigua, una mica de llevat de forner (com una nou) i farina fluïxa. Per al farcit: bledes (sense els tronxos), una mica de ceba i, si es vol, una mica de col-i-flor; panses, oli, sal i pebre vermell.

Preparació:

Es trinxen la verdura i es deixa marinar en sal, tota la nit. Es barregen els ingredients de la pasta, menys la farina, fins que la mescla sigui homogènia. Llavors, s'hi afegeix la farina que demani, fins que es comenci a desenganxar la pasta dels dits. Es fan discs de pasta, beñ primos. Sobre una meitat del cercle es posa la verdura, ben espremuda, i unes quantes panses, tot ben amanit amb oli i pebre vermell. Es tapa, doblegant pel damunt l'altra meitat del cercle i es tanca, pes-sigant. Es dobleguen les puntes, per donar-li forma de creixent, i s'enfornen.

DITES RELACIONADES AMB EL VI

Què hi ha pitjor que el diable? el vi.

Qui bateja el vi mereix la força.

Qui bé beu bé alluca, qui té bon cap bé suca, qui té bons peus bé truca i el bon

vi mata la cuca.

Qui beu aigua és perquè no té vi.

Qui beu massa vi, que negociï al matí.

Qui beu molt al matí, a la tarda no té vi.

Qui beu vi de moltes bótes en beu d'agre i d'escaldat.

Qui bota: no sopa, ni tasta el vi de la bóta.

Qui darrera de l'enciam no beu vi, o és boig o és mesquí.

Qui després de llet beu vi, de cent anys torna fadrí.

Qui diu mal del pa de forment, del vi de sarment, de la llenya d'alzina i de la

carn de moltó es desdiu de la raó.

Qui el porró fa xerricar es beu el vi i el seny.

Qui és amic del vi és enemic de si.

Qui estima el vi estima un tracte d'amic.

Qui juga i guanya vi, i torna a jugar vi, paga vi.

Qui menja alls i beu vi, no hi pot l'escurçó ni el seu verí.

Qui no beu vi no entra al cel.

Qui no poda bé, ni la meitat de vi no té.

Qui no té era ni cup, la meitat del blat i del vi perdut.

Qui poda per Sant Albí sempre tindrà vinyar i beurà bon vi.

Qui poda per Sant Albí, sempre té vinya i mai té vi.

Qui posa la mà a la bóta té de tastar el vi.

Qui sopa amb molt vi esmorza amb poc pa.

Qui sopa de vi no troba ni vi agre ni dona lletja.

Qui sopa de vi, berena d'aigua.

Qui té bon vi troba amics vora de si, però amics del vi.

Qui té de fer camí begui bon vi.

Qui té el celler descuidat té una part de vi llençat.

Qui té penes i té vi li fan de bon pair, i qui no en té, de mal pair.

Qui té vinya i no té trull, del seu vi no en faci orgull.

Qui tingui mal vi que no begui vi.

Qui tira aigua al vi, de la triaca en fa verí.

Qui va beure vi negre i el va orinar clar, alguna cosa se li va quedar.

Rostit sense vi no val un comí, pilota sense pebre no val un senabre, estofat

sense xocolata no val una patata.

Sa mare no vol que begui vi i ell se'n fa sopes.

Sant Joan plovent fa el vi dolent.

Sant Martí, torneu-me el vi.

Sant Pere de Fluvià, lleva vi i no dóna pa.

Sant Urbà és la clau del vi i la clau del pa.

Sant Vicenç amb bon sol, any de bon vi, si Déu vol.

Sant Vicenç clar i Sant Pau espès, de vi no en vulgueu més.

Sant Vicenç mullat, tot el vi esguerrat.

Santa Eulàlia assolellada, collita de vi assegurada.

Secret mai no s'atura, on el vi regna.

Sembra primerenc i poda tardà, i pa ni vi no et podrà fallar.

Sempre s'ha sentit a dir que els peixos viuen en aigua i moren en vi.

FIRA DE LA SABATA A LLOSETA

En Mateu i na Caterina Molinera regenten la botiga de queviures cas Moliner a Lloseta. Tel. 971 514 167

Fa un any que en Francesc Comes, na Consol Gómez a qui veiem amb el seu fill Xisco regenten Sa Teulera al carrer Pou Nou de Lloseta. El repadrí d'en Francesc va obrir aquesta Teulera fa 154 anys.. Tel. 971 514 766

Fa 35 anys que en Bartomeu Vilallonga va obrir la sastreria en pell Vilser a Lloseta. Una quinzena d'operaris fa feina al seu taller. Exporten i venen a Mallorca. Tel. 971 519 776

Na Maria Antònia Martínez d'Inca és la peixatera de Lloseta. Tel. 971 519 115

N'Antoni Mulet és l'amo jove de Tony's Foto Video a Lloseta. En Toni és muntador de TVE. Tel. 971 514 178

Són els responsables de la marca Danone Pemija a Mallorca. Actimel és el seu producte estrella. Tel. 971 432 808

Ren Llorenç Beltran i en Pep Sastre formen part del grup de treball que vol rehabilitar el Clot de s'Argila, un lloc d'on s'ha estret argila durant 30 anys. Són unes tres quarterades d'aigua per 60 metres de profunditat. Volen envoltar l'aigua per un bosc de ribera. El batle de Lloseta volia fer aquest espai amb doblers de l'ecotassa, però ara amb en Mates no sap com ho farà. Tel. 609 757 357

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu L'ESTEL per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca

Ajudes per a fer les cartes dels restaurants en català

El govern balear ha posat en marxa un nou servei que facilitarà als restaurants tenir la carta en català. El nou projecte es diu Menualacarta.net i a més del català es facilita la traducció, a través d'internet, al castellà, a l'alemany, a l'anglès, a l'italià i al francès.

El sistema ofereix, previ registre, diversos models de cartes, o bé crear-ne un de nou (fins i tot permet posar-hi el logotip del restaurant). Actualment Menualacarta.net té ja més de 1000 noms de plats, obtinguts de diverses fonts, com ara cartes de restaurants, recerca de llenguatge específic, etcètera, i s'espera que aquest número augmenti ben aviat.

Re: Ajudes per a fer les cartes dels restaurants en català

El pacte de progrés era bo per tots els illencs, llàstima que ara mani el pp.

Felicitats per tota la feina feta i endavant que si perd el pp a les generals també ho farà a les illes.

[Respondre]

Que prengui nota la Generalitat per iniciatives positives d'ajuda a la Llengua. Ω